IOAN TANASĂ

Învățăturile
MAESTRULUI

IOAN TANASĂ

Învățăturile MAESTRULUI

Editura Eurostampa
Timișoara, 2023

Editură acreditată C. N. C. S. pe domeniile:
FILOLOGIE, ISTORIE ȘI STUDII CULTURALE,
ARTE VIZUALE, MUZICĂ.

© 2023, Ioan Tanasă

Coperta: Loredana Drinceanu

Editura Eurostampa
Timişoara, Bd. Revoluţiei din 1989 nr. 26
Tel.: 0256-204816
edituraeurostampa@gmail.com
office@eurostampa.ro
www.eurostampa.ro
Tipărit la Eurostampa

Cine sunt?

O părticică dintr-un întreg sau întregul?

Creatorul sau beneficiarul Creaţiei?

Eu sau Dumnezeul meu?

Viaţa sau moartea?

Totul sau nimic?

Cred că sunt TOTUL pentru că pot

să mă suspectez de NIMIC.

VIAȚA ESTE SIMPLĂ,
FANTEZIA NOASTRĂ
O FACE SĂ MERITE A FI TRĂITĂ.

LUMEA ESTE UN ATOM INFINIT
CARE TRĂIEŞTE O CLIPĂ VEŞNICĂ.

MAESTRUL

Nu știu când a venit la noi dar era al nostru ca oricare dintre ai casei...

Îi spuneam Moșu.

Ceilalţi îi spuneau Neculai Bouariu.

Simplu și cuminte, venea și stătea pe prispa casei unde bunica Ileana îi aducea demâncarea. Orice și oricând.

Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut în casă. Poate pentru că mirosea a caii pe care-i îngrijea și cu care dormea în fânul din podul grajdului poate pentru că mi s-au șters acele amintiri...

Îmi dădea bricege pe care eu le pierdeam sau mi-erau furate. Se spunea că fusese cioban și el povestea despre lupi și munţi cu vorba lui rară și în cuvinte puţine. Acum, avea grijă de cei câţiva cai pe care-i mai avea primăria contra unei plăţi simbolice.

Nimeni nu a știut dacă este un înţelept pentru că nimeni nu s-a obosit să-i măsoare inteligenţa și nici profunzimea ideilor.

Esenţa învăţăturii lui a fost în fraza pe care nu am uitat-o dar nici nu am urmat-o, drept pentru care el va fi veșnic MAESTRUL:

„- Ioane, în viaţa ta, să mănanci bine, să dormi bine și să mergi încet.”

Pe sute de pagini, nu am reușit să exprim esenţa acestor principii, cu totă pretenţia mea de reducere la simplu.

A dispărut brusc, atunci când primăria a vândut, la abator, caii de care avea el grijă el.

Nu am mai aflat nimic despre el și, poate, nici nu ne-am străduit.

Își îndeplinise menirea. I-am acceptat lipsa ca pe aceea a înaintașilor morţi, cu resemnare și liniște.

Zvonuri spun că ar fi murit pe undeva pe la munte îngrijind animale dar, în sufletul meu, nu a murit și nu va muri niciodată.

ÎNVĂȚĂTURILE

-- Reducerea la simplu înseamnă exprimarea profană a unor idei deja existente.

-- Este atât de puternică senzaţia de vinovăţie pentru faptul că trăim conștienţi de noi, încât numim faptele noastre păcate și bilanţul lor Judecată.

-- Sunt două condiţii ca să te vindeci: să vrei și să meriţi dar nici una nu depinde de tine.

-- Conform principiilor democratice, chiar dacă poporul ar fi cerut eliberarea lui Hristos, tot Brabas era graţiat.

-- Nu iubesc florile pentru că produc oxigen ci pentru frumuseţea lor.

-- Cât de mult trebuie să decazi ca să-ţi cerșești gloria?

-- Ridiculizând prostia o promovez.

-- Nu mă doare ci mă plâng că mă doare.

-- Rezolvarea problemei nu înseamnă dispariţia ei.

-- Gândul la restricţie este mai coercitiv decât restricţia însăși.

-- La câte medicamente sunt n-ar mai trebui să existe bolnavi.

-- Am timp fiindcă timpul este al meu, doar veșnicia mă conţine.

-- Înălţarea spirituală nu înseamnă să înveţi, la infinit, ideile altora.

-- Dacă, atunci când transmiţi o idee, nu ești orbit de dorinţa de glorie, știi că cel care o va prelua o va schimba.

-- Pragmatismul minţii spune că totul se plătește, nobleţea spiritului știe să facă daruri.

-- Dispare nobleţea de sânge și se impune nobleţea de spirit care, din cauza rarităţii ei, nu se vede.

-- Pământul se reface, știinţa va fi redescoperită, universul va fi, doar eu mă voi schimba ireversibil dacă nu învăţ să-mi amintesc de mine.

-- Medicina a făcut din oamenii „aparent bolnavi”, oameni „aparent sănătoși”.

-- Efectul placebo este adevărata medicină hristică.

-- Problema nu este înmulţirea speciei umane ci faptul că se înmulţește degeaba.

-- Un individ nu poate impune societăţii ideile sale pentru că forţa unei idei este dată de numărul de adepţi, ceea ce ne duce la concluzia că societatea manipulează individul, pentru că societatea nu este proastă ci parșivă.

-- Nu cred că ideea spartanilor de a arunca copiii cu handicap de pe stâncă a fost benefică omenirii dar nici încurajarea proliferării lor nu este.

-- Nu scriu poezii ca să scap de tăiat lemne sau de cosit.

-- Omenirea progresează prin negarea ideilor geniale ale celor care vor să o conducă.

-- Facem tot mai multe lucruri iraţionale și ne ies foarte bine.

-- Continui să scriu de mână ca să nu pierd deprinderea care, chiar dacă nu-mi va mai folosi la nimic, va contribui la împiedicarea instalării uitării de sine.

-- Nu vreau serviciile altora pentru că uit deprinderile mele.

-- Presimţirile care le am sunt numai ale mele.

-- Dacă veșnicia înseamnă uitare de sine, nu este veșnicia mea.

-- Expresia: „opera mea va fi veșnică” este dorinţa supremă a NIMICULUI.

-- Intelectualul nu este definit de dispreţul faţă de munca fizică.

-- Vrei să te vadă lumea sau să progresezi?

-- Când cred că am făcut totul, am posibilitatea de a face în alt mod.

-- Nimeni nu are obligaţia de a termina ceva ce am început eu pentru că nu știe ce-am vrut și are obligaţia de a-și trăi viaţa lui proprie.

-- Minciuna universală pornește de la ideea că există o cauză dreaptă pentru care să lupţi.

-- Medicamentul eficient este amar iar vindecarea este lungă.

-- Eu, stăpân pe mine însumi, nu vreau să stăpânesc pe nimeni.

-- Este profitabil şi spectaculos să dai impresia că vindeci pe cineva și total neproductiv să-l înveţi cum să rămână sănătos.

-- Dacă eu nu fac un anume lucru, nu te condamn pentru că tu îl faci.

-- Copiii și oamenii de știinţă desfac jucării pe care nu le mai pot face cum au fost.

-- Ştiu cum este bine dar mă tentează să fac altminteri.

-- Înălţarea ta, în mijlocul lumii, trece neobservată.

-- Ştiu sigur că sunt în stare să fac dar, voi ști ce, când voi face.

-- Mai bine să se creadă că nu ești în stare decât să se știe ce ești în stare să faci.

-- Chiar dacă știi că am dreptate, ideea este să nu am.

-- Pustnicul despre care știi este un om care nu știe alt mod de a se face cunoscut dar dorește asta. Adevăratul pustnic nu știi că există.

-- Nu există stiluri de luptă ci, doar, moduri de a ucide; restul este spectacol.

-- Paharele de cristal vor dispărea când oamenii bogaţi vor bea din pahare de plastic pe motiv că sunt la fel de bune.

-- Treimea poate fi formată din: corpul nostru care este perfect, mintea prfectibilă și sufletul eteric.

-- Trupul nu dispare total, mintea nu atinge perfecţiunea iar sufletul este mediator între ele.

-- Drumul majorităţii este vizibil, drumul celor singuri este inedit.

-- Artele, știinţa, religia și filosofia au complicat viaţa pe care tehnica o va duce la un nou început.

-- Nu de sfătuitori ducem lipsă ci de sfaturi.

-- Toţi eroii au murit stupid și simplu, povestitorii au făcut din asta ceva deosebit.

-- Un om dintr-un milion este inteligent cu adevărat; creșterea populaţiei nu avantajează inteligenţii.

-- Descoperi un drum greu nu ca să fie urmat ci ca să se știe de existenţa lui.

-- Boala nu este o pedeapsă ci o corecţie.

-- **Sursa tristeţii este faptul că transform joaca în muncă în loc să transform munca în joacă.**

-- Dictatorul dă naţiunii dimensiunea orgoliului său, de aceea, după moartea acestuia, naţiunea rămâne orgolioasă dar prost condusă.

-- Îţi pot promite veșnicia pentru că nu vei afla niciodată dacă te-am minţit.

-- Unii se tem de forţa superioară, alţii speră să o înșele iar cei care nu se tem sunt.

-- Nu vindec oameni temându-mă de boli.

-- Vrei să-ţi prelungești viaţa? Întreabă-te de ce.

-- Dispreţuiești pentru că vrei să fii apreciat.

-- Sfinţii sunt aceia de a căror bunătate și înţelepciune și-au bătut joc contemporanii și le nesocotesc urmașii.

-- Dacă te declară erou sau sfânt nu este un semn de apreciere ci dorinţa de a te ucide sau de a te determina să te sacrifici pentru ei.

-- Atât de mult vrei să greșesc încât refuzi să te vindeci.

-- Fă ceea ce trebuie cum și când trebuie. Vei ști.

-- Fă ceva nou dacă vezi că fac eu asta!

-- Nu încerca să fii eu, mi-e destul de greu mie!

-- Dacă mergi cu mine urmează regulile drumului dacă ai ales să mi te supui, urmează regulile mele.

-- Privește înapoi doar pentru a te încărca să poţi merge înainte.

-- Nu te teme de greșeală pentru că nu poţi greși; nu te teme de moarte pentru că ţinta noastră este nemurirea; nu te teme de mine pentru că sunt TU.

-- Nevoia ta face lumina bună și întunericul rău sau invers.

-- Puterea adevărată este ca, disipat în univers, să poţi să te concentrezi asupra unui punct.

-- Dacă privesc viaţa ca pe o competiţie am plăcerea de a mă bucura de victorie singur sau cu cei din echipa mea, onoarea de a-mi felicita adversarii și dreptul de a ignora publicul.

-- Dacă propovăduiești că toţi oamenii ajung în Rai cu condiţia să dea bani la biserică și să facă tot felul de corvezi, logica moralei tale este șchioapă.

-- Dacă Dumnezeu este Binele Absolut nu se poate lupta pentru tine și nici nu te poate pedepsi.

-- Definirea Binelui și a Răului mă plasează în mijlocul Universului.

-- Sunt liber să cred ce vreau și să vreau ce cred.

-- Vrându-ţi binele te jignesc pentru că îţi știrbesc libertatea de a vrea ce vrei.

-- Binele general a fost inventat de cei care vor să conducă lumea dar asta nu-l face, neapărat, rău.

-- Mă bucur că pot să mă bucur.

-- Prostia deșteptului este de a crede că prostul vrea să devină deștept. Nu. El se știe deștept.

-- Vreau ca alţii să știe și să mă înveţe dar mă mulţumesc să gândesc cu 5-10% din capacitatea creierului meu.

-- Paradoxul învăţătorului este că vrea să impună altora ceea ce el nu crede sau nu știe exact.

-- Problema nu este că nu cred în maestru ci că nu caut altceva.

-- Nu faptul că sunt contradictoriu mă nemulţumește ci faptul că nu accept asta.

-- Vreau să învăţ știinţa universului și să rămân eu însumi altfel ŞTIINŢA S-AR ÎNVĂŢA PE SINE.

-- Cel mai ușor este să stabilesc reguli generale care să fie contrazise de excepţia reprezentată de mine.

-- Sunt mulţi aceia care acceptă sclavia pentru a deveni despoţi.

-- Dumnezeu nu oprește cutremurul pentru mine ci mă ajută să scap cu viaţă.

-- Dacă un om care gândește cu întreaga sa capacitate cerebrală ne-ar spune adevărul, nu i-am acorda cinstea de a-l considera nebun ci l-am considera de-a dreptul idiot.

-- Am avut, foarte des, norocul de a fi înconjurat de oameni mai nepricepuţi ca mine.

-- Pentru că evoluez, tot ceea ce au descoperit înaintașii mi se pare cunoscut și mi-e frică de ceea ce nu am descoperit eu.

-- Pomana este să dai ce trebuie, când trebuie și cui îi trebuie, restul este orgoliu.

-- La ce folosește omenirii sacrificiul tău pentru a salva un neputincios?

-- Nu poţi iubi familia urând restul omenirii.

-- Biografia scrisă de altul este cea mai mare jignire adusă celui care a creat ceva în viaţă.

-- Nu pot salva omenirea, așa că mă mulţumesc să salvez un om, adică PE MINE.

-- Ignoranţa transformă nimicul în minune și lasă minunea neobservată.

-- Îl iert nu pentru că merită ci pentru a nu mai purta povara supărării.

-- Te pot forţa să faci dar nu voi pierde timpul forţându-te să păstrezi ce-ai făcut.

-- Nu ești obligat, frica ta te obligă.

-- Eu și când greșesc o fac din tot sufletul și cu toată convingerea.

-- Eu știu că există o forţă care mă îndrumă și mă apără dar, dacă aceeași forţă, îndrumă și apără întreaga lume știe numai forţa însăși.

-- Nu știu să scriu dedicaţii deosebite pe cărţile mele pentru că ele însele sunt o dedicaţie.

-- Nu ni se revelează viitorul pentru că nu trebuie să fim speriaţi sau atrași de perspectivă ci uimiţi de realitate.

-- Dacă îmi fac o meserie din ceea ce pot face mai bine, pierd posibilitatea de a cunoaște infinitatea de posibilităţi de a face.

-- Sensul vieţii îl aflăm ori înainte ori după moarte și nici măcar nu știm cum este mai bine.

-- Lăcomia ne-a făcut să inventăm enzimele digestive în loc să reducem mâncarea.

-- Nu știu când am simţit, pentru prima dată, nevoia de a minţi dar știu că, atunci, a început AZI.

-- Prostul crede că banii și impertinenţa pot suplini inteligenţa iar inteligentul crede că se poate folosi de prostul bogat. Care este prostul?

-- A trăi înseamnă să faci toate năzbâtiile pe care vrei să le faci, fără teama de moarte.

-- Bogaţii se cred conducătorii lumii, mulţimea de săraci se crede la fel și nimeni nu bagă de seamă că lumea nu are nevoie de conducători.

-- Sunt două feluri de a muri: fericit sau nefericit, pentru că subiectul morţii ești tu.

-- Tot ceeea ce fac este pentru mine; lumea nu are nevoie nici de mine și nici de faptele mele.

-- Raiul este accesibil numai că noi am hotărât să economisim banii de drum pentru altceva.

-- Când prevestesc ceva care se întâmplă, irosesc clipa în care am profeţit pentru a demonstra că există inevitabilul.

-- Nu îmbătrânim, devenim un depozit de reziduuri.

-- Monștrii creaţi pentru a speria pe alţii, te bântuie pe tine.

-- Femeia care tranșează puiul și-l gătește se scuză că nu poate să-l omoare din milă.

-- Sper să merit ca Dumnezeu să-mi de dreptul să devin o existenţă cu drept la propriile amintiri.

-- Nu mă vindec ci învăţ să trăiesc, în bună înţelegere, cu boala.

-- Nebunii nu sunt nebuni pentru că au vedenii ci pentru că încearcă să-i facă pe orbi părtași la vedeniile lor.

-- Cred în existenţa lui Dumnezeu pentru că lumea nu poate fi lăsată în grija imperfectului si precarului OM.

-- Faptul că niciun medic nu a făcut pe cineva nemuritor demonstrează că nemurirea este personală iar medicina limitată.

-- Combaterea lui Dumnezeu îi demonstrează existenţa. Nimeni nu se teme de ceva inexistent.

-- Nu neg ceea ce nu cunosc dar nu cumpăr.

-- Nu este greu să mă izolez de tentaţii, este greu să mă abţin când sunt în prezenţa lor.

-- Din punctul de vedere al răului, binele este rău.

-- Schimbarea mea este schimbarea atitudinii mele faţă de mine.

-- Când fac totul pentru a mă vedea ceilalţi, aștept totul de la ceilalţi, când fac totul pentru mine, nu aștept nimic de la ceilalţi.

-- Pierderea credinţei în puterea omului exacerbează credinţa în puterea mașinii care, în mod paradoxal, duce la maximizarea puterii omului. Perioada tehnolgică a omenirii se intersectează cu cea mitologică pe fondul estompării celei religioase.

-- Scade credinţa, crește impertinenţa.

-- Ca și imperiile, doctrinele cresc entuziast și decad lamentabil.

-- La acest nivel, omenirea este împărţită în caste, nu pentru că nu ar avea acces egal la drepturi ci pentru că nu știu toţi să le folosească la fel.

-- Infinitatea lumii este probată de faptul că, mereu, apar politicieni care ne fac să-i regretăm pe cei care au fost.

-- Dacă Dumnezeu este o versiune superioară a mea, nu vreau să-l dezamăgesc.

-- Cu trecerea timpului, mă mișc tot mai puţin, pe motiv de înălţare spirituală cu toate că spiritul îmi spune că este simplă lene de a trăi și plictiseală.

-- Universul este făcut din contradicţii dar, numai cele dintre oameni, sunt izvorâte din URĂ.

-- Modestia extremă nu este o virtute ci o formă de apărare și de aroganţă.

-- Pe cel care vorbește cu Dumnezeu îl rog să mă ia cu el o singură dată; promit să fiu cuminte și să nu vorbesc neîntrebat.

-- Trebuie să învăţ să tac nu pentru a părea mai înţelept ci pentru a vedea cum este.

-- Postul este ușurare și bucurie, nu chin.

-- De când au aflat că viaţa este un spectacol, americanii încearcă s-o regizeze la Hollywood.

-- De ce trebuie să se numească meditaţie încercarea de a te relaxa complet?

-- Încerc să ajut pe alţii pentru că desăvârșirea mea trece prin asta.

-- Întregul va dovedi ca fiind greșită orice opinie a mea despre EL pentru că EU sunt o parte a lui și nu-l pot cuprinde.

-- Ştiu că am suișuri și căderi dar nu știu când urc și când cad.

-- Prin apariţia legilor, infractorii află despre faptele celor mai performanţi dintre ei.

-- Constipaţia te învaţă importanţa fecalelor.

-- Postul este menit să nu te lase să devii dependent de confort și să te provoace să-ţi cauţi sau să-ţi produci hrana.

-- Şi cel prevăzător și cel neglijent mor la fel de neașteptat.

-- Aţi observat că, la noi, „para mălăiaţă” cade în gura lui Nătăfleaţă și nu în capul lui Newton?

-- Să mori de frica morţii este neproductiv și hilar.

-- Dacă știi că cineva vrea să te omoare nu-i poţi permite să te bărbiereacă cu briciul pe motiv că este frizer.

-- Nu forţez și nu sfidez moartea, doar nu mă tem.

-- Este magnifică ideea că am avut cea mai frumoasă idee.

-- Nimic nu este mai puternic decât NIMICUL.

-- Hristos ne-a arătat că moartea este o poartă spre veșnicie; dacă mai există porţi este datoria noastră să le aflăm.

-- Un credicios nu poate folosi expresia „Cred dar totuși...”.

-- Eu sunt ceea ce mi-a plăcut din viaţa mea.

-- Nu poţi trăi din produsul pasiunii tale pentru că tu ești tentat să îl supraevaluezi iar lumea să-l subevalueze.

-- Oferă oamenilor nemurirea cu condiţia respectării unor regului și ei te vor ruga să le vindeci durerea de cap.

-- Îi respectăm pe cei care se respectă ei înșiși.

-- Nu vreau să ajung să cer o lingură de apă ci să pot să mi-o iau singur.

-- De ce vrei să descoperi niște forţe de care să te sperii?

-- Cărat în braţe de uriaș, piticul se crede înalt.

-- Pentru că cei de care am nevoie în viaţa mea îmi sunt superiori, nu trebuie să-i caut ci să-i primesc.

-- O parte din viaţă am trăit cum am vrut, o altă parte cum am crezut că trăiesc cum vreau.

-- „Promoveatur per amoveatur” și invidiază-l până cade.

-- Am tot ce-mi trebuie pentru că-mi ajunge ceea ce am.

-- Cel care și-a făcut o meserie din a salva oameni va sfârși prin a crea pericole din care să-i salveze.

-- Când pun nevoile altora înaintea celor ale mele, mă dispreţuiesc nu sunt modest.

-- Dacă nu ne vom mai exercita rolul de stăpâni ai lumii, ea ne va transforma în sclavi.

-- Nu faptul că am să mor mă deranjează ci ideea că s-ar putea să fi ratat startul spre nemurire cu toate că știu că nu pot rata startul pentru că infinitul și veșnicia sunt AICI și ACUM.

-- Bărbaţii nu devin impotenţi, femeile, din viaţa lor, nu mai merită.

-- Câtă vreme câștigi înseamnă că joci bine.

-- Când reacţionezi corect, te faci de râs. Problema este dacă îţi pasă.

-- Tu crezi că sunt mila lui Dumnezeu pentru tine dar uiţi că Dumnezeu nu are sentimente.

-- Nu lua în seamă pe nimeni. Dacă nu pleacă ei, poţi pleca tu. Asta se numește libertate.

-- Pot mima că semăn cu tine cu toate că eu sunt tu.

-- Nu sunt mai deștept, nu sunt ridicol.

-- Când arunc un pahar de vin pentru morţi înseamnă că acel pahar este în plus pentru mine.

-- Nu vreau nimic de la cei ce nu vor nimic de la mine.

-- Mi-e greu să fiu eu pentru că nu vreau glorie ci recunoaștere.

-- Nu am de ce să-ţi cer să mă ierţi, e, doar, un joc.

-- Nu mă tem de tine ci de reacţia mea.

-- De ce este nobil să te sacrifici pentru cei slabi și nu să-i înveţi cum să devină puternici?

-- Eroii mor, gena lor dispare.

-- Nu-i cea mai bună cale, este calea care-mi place.

-- Îi slugărim pe cei care ne dispreţuiesc și-i dispreţuim pe cei care ne-au ajutat.

-- Încercarea de autoperfecţionare denotă necredinţă în perfecţiunea mea, încercarea de purificare denotă necredinţă în puritatea mea iar căutarea lui Dumnezeu denotă necredinţă în Dumnezeul din mine.

-- Cum pot să merit veșnicia, dacă eu nu mă bucur total nici măcar de o zi și am momente de plictiseală?

-- Îmi spui că am depășit măsura dar corpul meu mai vrea...

-- Într-un sistem binar, lumea se împarte în stăpâni și sclavi, învingători și învinși iar democraţia este o utopie.

-- Perfecţiunea la care trebuie să ajung este aceea de îl recunoaște pe Dumnezeu din mine și de a mă recunoaște pe mine din Dumnezeu.

-- Perfecţiunea scriitoricească, pentru mine, este de a ajunge la a exprima totul printr-un singur cuvânt.

-- Există o infinitate de căi și, pentru fiecare dintre ele, o infinitate de maeștri, depinde de tine dacă alegi calea care te va face fericit.

-- Ca metodă de dresaj, alternarea postului cu sărbătorile este eficace.

-- Robul lui Dumnezeu trebuie să-și merite libertatea.

-- Culmea zgârceniei este să ai porcul tăiat, pe masă și să-ţi critici vecinul că nu ţi-a dat o bucată de șorici.

-- Iertarea îl încurajează pe făptuitor să repete fapta.

-- Te critic pentru că îmi pasă.

-- Te cert pentru că vreau să te păstrez în lumea mea.

-- Nu am dușman mai mare ca mine însumi.

-- Când renunți la niște foști e greu dar când știi că nu ai datorii, renunțarea e mai ușoară.

-- M-ați analizat științific? Îmi place să cred că ați greșit.

-- Dacă vei citi ce am scris vei învăța mai mult decât ascultându-mă dar, ascultându-mă, ți se va părea mai vesel.

-- Eu pot să imit o minune.

-- Lumea are o ordine perfectă dar este locuită de oameni.

-- Ne îndobitocim datorită indolenţei noastre.

-- Dacă recunoști că sunt mai înţelept, de ce nu vii către mine ci încerci să mă cobori la nivelul tău?

-- Dacă patronul ar plăti corect angajaţii, nu s-ar mai numi capitalist pentru că nu ar avea cum să deţină capital.

-- Viaţa este o mare ședinţă de dresaj în care dresorul este Dumnezeu iar noi ne cerem recompensa fără a ne face numărul bazându-ne pe ideea că suntem simpatici.

-- Înţelepţii nu vorbesc despre ei înșiși. Atunci cum știm noi, ceilalţi, atât de multe despre ei și despre modul lor de a gândi?

-- Plata transformă plăcerea în meserie.

-- O carte autobiografică este greu de scris pentru că există oameni care au văzut altfel lucrurile.

-- Păgân este ceva neconform unei dogme, nu, neapărat, rău.

-- De departe, pare ușor, de aproape, este greu de la semidistanţă, poţi face.

-- Catalogarea unui lucru ca imposibil ne privează de noutate.

-- Îmi doresc să nu trebuiască să omor nici măcar o muscă dar știu că lumea lipsită de conflict este moartă ea însăși.

-- Nu cred că există”om înţelept” doar pentru că lumea noastră este incompatibilă cu înţelepciunea dar cred că există o lume de oameni înţelepţi și plictisiţi care se joacă cu lumea asta.

-- A fi genial nu este echivalent cu a fi înţelept.

-- Orice știi trebuie să simţi, orice spui trebuie să faci.

-- Binele este o stare de spirit.

-- Arată-te celor din jur PUTERNIC! Lașii nu te vor ataca de frică, cei puternici din solidaritate iar cei de mijloc din respect.

-- Nu vreau să trăiesc mult ci mult și bine.

-- Celui care le face un bine oamenii îi doresc moartea, nu pentru că nu vor să li se mai facă bine ci pentru că nu vor să fie recunoscători.

-- Organele nu mor ci dispare nevoia de ele, oamenii nu mor ci dispare utilitatea lor.

-- Spui despre oameni că sunt needucați şi încerci să-I educi şi ei aleg să-I salveze pe Barabas apoi îşi cer iertare două mii de ani şi rămân tot needucați şi gata să-I aleagă, din nou, pe Barabas.

-- Medicina este formată din două componente: autovindecare denumită, în derâdere, placebo şi experimentul făcut pe indivizi sau grupuri de indivizi din ce în ce mai mari.

-- Dacă crezi că a venit vremea să te odihneşti, înseamnă că ți-ai ratat idealul.

-- Democrația a dat drepturi egale cretinilor cu geniile, handicapaților cu cei sănătoşi, femeilor cu bărbații şi, în general, oricui cu oricine dar tendința ca una dintre cele două să vrea dominația nu a eradicat-o.

-- Cel care a ucis o mie de oameni şi se abține să mai ucidă unul este considerat un erou iar cel care nu a ucis pe nimeni este necunoscut sau disprețuit ca fiind laş.

-- Sper că este un plan superior al existenței mele şi numai pentru că mă simt frustrat să fiu destinat unei MARI RECICLARI.

-- Nu munca este problema ci nerăbdarea de a o vedea terminată.

-- Gândim cu un procent mic din creier dar acest procent nu variază doar între 5 și10 la sută ci și în funcţie de mărimea creierului.

-- Mamă, ai dreptate nu pentru că ai dreptate ci pentru că eşti mama mea.

-- Nu vreau să vă chinui cu povara gândurilor mele ci vă las să fiți ceea ce moartea v-a făcut.

-- Sunt stăpân dar nu ştiu să-mi guvernez un singur gând. Voi şti pentru că am conştientizat.

-- Libertatea mea este libertatea de a face greşelile mele dar şi de a-mi asuma greşelile tale.

-- Am băut pentru că am crezut că, în sticla de vin sunt idei cu toate că ştiu că ideile sunt în mintea mea. Ciudat.

-- Nu îmi lipsesc banii şi nici forța dar dorința mi s-a estompat. De ce?

-- Nu pot să-ți dau nici un sfat, pentru că trăiesc în paralel cu tine.

-- Lumea este un cerc vicios de o frumusețe răpitoare din care trebuie să ies înainte de a ieşi cu picioarele înainte.

-- Tie îți pare că sunt foarte aproape de Dumnezeu iar mie mi se pare că sunt foarte departe.

-- Pe fiecare faptă a mea semnez cu viaţa.

-- Nu trebuie să faci ceea ce fac eu ci să fii fericit cu ceea ce faci tu.

-- Unii oameni mor zâmbind, alții indiferenți iar alții trişti. Mă întreb ce simt, în acel moment, ultima impresie de aici sau prima impresie de dincolo?

-- Imi spui să te iubesc aşa cum mă iubesc pe mine, deci, dacă eu pot să fac poți şi tu.

-- Nu mă sacrific pentru nimeni, ştiu că eu pot fără ajutor.

-- Am devenit prudent; mi-am pierdut credința.

-- Omenirea suferă de un Altzheimer general.

-- Scriu de mână ca să nu pierd deprinderea scrisului și nu din snobism.

-- Hristos a pierdut, o clipă, legătura cu Dumnezeu. Eu vreau să n-o pierd.

-- Interesant cum, eterna noastră revoltă împotriva forței superioare, a dat chix dar noi continuăm să ne revoltăm barbar şi aiurea.

-- Pentru a ieşi din ciclu, trebuie să identific ciclul.

-- Da, îngerul meu, eu trebuie să te apăr de lumea asta pentru ca tu să mă aperi de lumea care va veni.

-- Ideea este să înving obstacolele nu să mor comun deşi este mai comod.

-- Pot să mănânc dar nu am nevoie.

-- Dragostea completează locul în care nu m-am armonizat cu îngerul meu.

-- Mă subordonez echilibruilui pentru că extremele sunt obositoare.

-- Nu sunt pregtit să intru în jocul vostru? Nimeni nu mă vrea?

-- Nu ai de ce să fii supărat pentru că nu accept schimbarea propusă de tine și vreau să rămân așa cum am fost făcut, recunoscător celui care m-a făcut.

-- Dacă eu critic ceva, nu te învăţ să critici, și tu, acel lucru. Dacă tu vei critica același lucru, va fi opinia ta.

-- Nu contest justeţea schimbării pe care o propui dar nu sunt de acord să mă schimbi pe mine.

-- „17. încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul fiarei...” Apocalipsa lui Ioan Teologul.

-- Ritualul este destinat să impună Forţei Superioare o dorinţă a unui grup de oameni fără a ţine seama că aceasta va îndeplini dorinţa după standardele ei.

-- Nu cer nimănui să-mi răspundă la întrebări ci, doar, să se gândească la ele.

-- Sunt ferm convins că ai ajuns foarte departe, doar căile noastre nu coincid.

-- In urma înţeleptului se adună adepţii ca siajul creat de o barcă; din altă materie, urmărind, mereu, barca până când va avea prilejul s-o înghită, de aceea Marele Inţelept este singur și nu conduce lumea ci, doar, îi știe cursul.

-- Eu nu cred că Dumnezeu m-a creat numai ca să aibă grijă de mine.

-- Vreau să se întâmple ceva și fac totul pentru a se întâmpla nu pentru a fi eu cel care face totul.

-- Dacă recunosc faptul că viaţa este o școală, absolvirea ei înseamnă trecerea la un alt nivel nu analizarea și criticarea a ceea ce am făcut.

-- Apocalipsa a început odată cu uciderea lui Hristos și va continua până când vom învăţa să respectăm pe cei care vor să ne îndrume spre bine cu adevărat și nu să-i vindem pe treizeci de arginţi.

-- Nu știu dacă voi câștiga lupta dar, sigur, voi învinge.

-- Cred că, până la douăzeci de ani, mi-am mâncat mâncarea pentru câteva vieţi.

-- Eu nu am găsit nimic nobil în durere.

-- Înălţarea spirituală nu este rentabilă dar este singurul drum.

-- Faptul că renunţăm la citit este mai puţin important, ceea ce mă sperie este renunţarea la cunoaștere.

-- Nu am nevoie să fiu văzut de toată lumea ci, doar, de cine trebuie.

-- Întrebarea este: „De ce este mai bună lumnea asta decât cea propusă a veni?”.

-- Oare nu ne declarăm sclavi în momentul în care cerșim libertatea și drepturile omului?

-- Un vânzător de izmene va câștiga mai mult decât un savant pentru că pe savant nu-l interesează banii pe când pe negustor nu-l interesează viitorul lumii ci, numai, banii.

-- Revolta inteligenţei se produce cu mâna proștilor.

-- Înţelepciunea populară spune că binele făcut cu sila este mai rău decât răul.

-- Ideea care pierde adepţi se întărește.

-- Este inutil să contrazic pe cineva pentru că el are dreptatea lui. Îi arăt că EU sunt excepţia care confirmă regula.

-- Modest nu umil, demn nu trufaș, echilibrat nu sentimental, muncitor nu trudnic, fericit nu exaltat, încrezător nu naiv, respectuos nu servil, curajos nu impertinent și iubitor nu sexual, așa mă vreau.

-- Ştiu că moartea este regula și nu excepţia și nu cerșesc niște zile în plus ca să nu fac nimic ci fac, mereu, ceva ca să nu mor.

-- Binele general este suma stărilor individuale de bine construite de fiecare pentru sine și nu se impune, din exterior, cu forţa.

-- Când te crezi finalul evoluţiei, o forţă superioară te ucide pentru că nu mai ai rost.

-- Aţi observat că un conducător, cu cât este mai prost, cu atât are nevoie de și mai proști în jurul lui?

-- Binele este modest, răul se laudă întruna.

-- Așa cum răscolești casa, înainte de curăţenie, așa răscolește corpul, boala, înainte de vindecare.

-- Nu trebuie să mă întorc în tinereţe ci să fiu tânăr acum.

-- Veșnicia se întinde de acum înainte, trecutul este în alt plan.

-Nu îmbătrânim din cauza timpului ci din cauza neputinţei noastre de a ne schimba programarea.

-- Interesantă ideea chinezilor cum că numele noastre definesc ceea ce devenim și se schimbă în funcţie de această devenire.

-- Nu mă străduiesc să fac bine ci să nu fac rău prea mult.

-- Esenţa lumii se reduce la un singur cuvânt, pe care nu-l știm, restul este minciună.

-- Numele meu este OM și trăiesc pentru a-mi înţelege noţiunea.

-- Nu trăiesc pentru a face cuiva în ciudă.

-- Pentru ca întregul corp să se adapteze unei situaţii noi, este posibil ca un organ să dea impresia că nu funcţionează bine.

-- Viaţa este ca studenţia, ești liber să asiști la orice cursuri dar examenele sunt la disciplinele impuse.

-- Copiii noștri au un alt viitor decât cel pe care credem noi că îl construim pentru ei.

-- Când voi fi demn să fiu stăpân voi alege dacă să fiu bun sau rău; până atunci mă instruiesc.

-- Nu cearta trebuie eliminată ci furia care o insoţește.

-- Nu-mi spune ce să fac, începe să faci și voi fi lângă tine atunci când n-o să poţi.

-- Calea pașnică este mai lungă și mai neatractivă.

-- Forţele superioare au fost, mereu, pline de umor: îmi amintesc povestea regelui Midas, caruia i s-a liniștit foamea de aur și a murit de foame pentru că friptura devenea aur în gura lui.

-- Ucigașule, te-ai gândit, vreodată să dezomori pe cineva?

-- Sunt atâţia comedianţi celebri care cântă eroi celebri că îmi vine să cred că nici măcar nu au existat eroi ci, doar, comedianţi.

-- Dacă nu folosea la nimic ceea ce ai fi făcut, nu folosește la nimic nici gândul că ai fi putut face acel ceva altfel.

-- Nu caut adepţi, îmi justific faptele.

-- Suntem capabili să nu vrem să vedem lucruri care sunt în defavoarea noastră numai din lenea de a avea o opinie personală și din obedienţă oarbă.

-- Atât meditaţia cât și mișcarea trebuie combinate pentru a păstra echilibrul. Cred în forţa călugărului- războinic.

-- Romantismul este desuet dar nu pierdut.

-- Nu există suferinţă ci numai oameni care suferă.

-- Odată cu apariţia comerţului am devenit muritori pentru că am început să facem lucruri care durează o perioadă limitată de timp.

-- Mașinile cultivă ogoarele, ne produc mâncarea și cele necesare, gândesc pentru noi și ne distrează, ne diagnostichează bolile și ne tratează, ne înmulţesc și ne îngroapă și noi suntem opt miliarde. Îmi amintesc că am citit undeva într-o scriere veche, nu mai știu care dar cred că era de prin India prehindusă, că lumea este ciclică și are patru etape: mitologică, religioasă, știinţifică și tehnică după care urmează o nouă perioadă mitologică...

-- Paradoxul creștinătăţii este supunerea faţă de semeni și revolta faţă de forţa divină.

-- Admiţând existenţa morţii, am admis, implicit, și existenţa veșniciei.

-- Nu am dreptul să cer divinităţii să modifice lumea după voinţa mea ci să mă ajute să mă adaptez evoluţiei lumii.

-- Este minunat că forţa superioară îmi dă voie să mă îndoiesc de ea dar nu se îndoiește de mine.

-- Dumnezeu te ajută să faci, să stai poţi și singur.

-- Mulţimea va distruge tot ceea ce i-a fost impus cu forţa.

-- Ori, ori... De ce nu și, și... ?

-- Mergi la biserică pentru ca popa să ţi-l dea pe Dumnezeu gata mestecat și doar bun de înghiţit și să te convingă că, doar prin el, poţi cere ceea ce ai deja.

-- Deși mulţimea are mentalitatea de sclav, nicio orânduire nu a reușit s-o supună total.

-- Nicio acţiune a unei persoane nu este inutilă.

-- Pentru a fi superioară bărbatului, femeia trebuie să renunţe la obsesia de a face copii și la aceea de a face mâncare dar nu trebuie să le înlocuiască cu pescuitul, fotbalul și băutura.

-- Ne temem că alegerea căii de mijloc ar stopa evoluţia și, de aceea, trecem prin ea, fulgerator, dintr-o extremă într-alta.

-- Ne dorim înălţarea spirituală dar nu știm nici ce este spiritul și nici în ce direcţie este înaltul.

-- Sunt unii care cred că pot stăpâni lumea căreia Dumnezeu i-a dat Liberul Arbitru.

-- Dacă Dumnezeu m-ar condamna pentru că iubesc femeia ar însemna că primul condamnat ar fi el însuși.

-- Ne temem de ceea ce nu trebuie, suntem atrași de ceea ce nu trebuie, iubim și urâm ceea ce nu trebuie și ne rușinăm de ceea ce nu trebuie. Oare lumea asta nu este pe o direcţie greșită? Sau vrem să îndreptăm ceea ce nu trebuie?

-- Îmi risc viaţa pentru că vreau s-o trăiesc, este o sintagmă tipic umană.

-- Trebuie să mă cunosc nu să mă torturez pe mine însumi.

-- Lumea de astăzi se comportă ca un adolescent, cu sentimente contradictorii, revolte nejustificate, melancolii și stări depresive. Sper să trăiesc s-o văd maturizată.

-- Nu banii îi fac puternici pe bogaţi ci mulţimea celor care se oferă să le fie sclavi pentru bani.

-- Modestia nu este un defect ci o formă de apărare.

-- Ierarhia proștilor este stabilită de oameni deștepţi?

-- Unii oameni caută fericirea iar alţii nefericirea; problema este că acei care caută nefericirea vor să o impună celorlalţi.

-- Oamenii au creat zeii ca să aibă de ce să se teamă; zeii au creat oamenii ca să aibă cu ce se distra.

-- Bolile sunt neînţelegeri ale sufletului cu trupul.

-- În teatrul mondial sunt actori, cascadori, regizori, producători, scenariști și alţii care se cred minunaţi și atunci când filmul iese prost.

-- Ne naștem și murim liberi dar trăim o viaţă ca sclavi ai spaimelor noastre.

-- Iertarea celor care greșesc este un egoism, altruism este atunci când ai curajul să te înfurii.

-- Nu contest dreptul tău de a decide moartea lumii, de asta se ocupă Dumnezeu, ci dreptul tău de a decide moartea mea.

-- Îţi faci de treabă de ca și cum ceea ce faci ar determina existenţa lumii și mă acuzi pe mine că am timp liber dar uiţi că eu nu fac nimic atât de important.

-- Rezolvarea oricărei probleme care apare este la îndemână, trebuie, doar, s-o caut și să fiu atent să nu mor.

-- Curiozitatea a omorât pisica și poate omorî lumea; știinţa duce la credinţă iar credinţa duce la știinţă.

-- Lumea este aceeași: copiii sunt obraznici sau cuminţi, adolescenţii rebeli sau apatici,adulţii rigizi sau înţelegători și bătrânii înţelepţi sau urâcioși numai cei care doresc să cucerească lumea ignoră, în

îngâmfarea lor, soarta marilor conducători care, de la Alexandru Macedon la Hitler, au murit toţi.

-- Supravieţuire înseamnă să trăiești fără ajutorul altora nu să cerșești o bucăţică de pâine în fiecare zi.

-- Nimic nu mi se opune, nu am învăţat eu să pot.

-- Nu gândul însuși mă sperie ci gândul c-am gândit.

-- Dacă toţi sunt actori în teatrul lumii, eu vreau să fiu spectator.

-- Libertatea spiritului meu nu este un act politic sau socio-profesional.

-- Este o lege a firii ca oamenii să moară, să regrete asta și să caute nemurirea ceea ce face ca moartea să fie un insucces al vieţii.

-- Şcoala deschide un drum pe care viaţa îl probează sau infirmă.

-- Prostia este direct proporţională cu nevoia de obedienţă a prostului.

-- Teoria care nu are aplicativitate practică nu este neapărat rea ci inutilă.

-- Ideea este să merg, prin veșnicia mea, în orice direcţie.

-- Scriu ca să știu că eu am cerut asta.

-- Dacă mă consideri înţelept, nu mai pierde timp opunându-mi-te.

-- Mereu m-am întrebat dacă „lucrul dracului în casa popii” nu este, cumva, preotesa.

-- Nu știu. Am spus ceea ce trebuia să spun.

-- Odată iubeai ceea ce faci, acum iubești banii pe care-i primești pentru ceea ce faci prost și fără chef.

-- Tu te vindeci pentru binele tău; eu te vindec pentru gloria mea.

-- Eu mă îndoiesc dar fac, tu nu faci ascunzându-te sub masca unei credinţe.

-- Toate sunt ale lui Dumnezeu, numai dragostea și ura sunt ale mele.

-- Durerile pe care nu le luam în seamă la treizeci de ani le număr la șaizeci, în concluzie problema este modul de abordare și nu vârsta.

-- Nu te critic, îţi prezint o variantă pe care ești liber să nu o accepţi.

-- Cum poţi să taci mai înţelept decât un prost?

-- Nu vrei să te vindeci ci să fie cineva vinovat de boala ta.

-- Îmi place să spun: „Ai văzut că a fost bine?” mai mult decât: „Te-am prevenit c-o să fie rău!” de aceea mă argumentez vehement.

-- Visele sunt programele de divertisment ale minţii.

-- Prefer să cred în Dummnezeu, pe care nu-l văd dar îl simt decât în BANII pe care îi văd dar nu-i simt.

-- Uneori, minciuna este o modificare necesară a adevărului.

-- Mă comport de parcă lumea asta ar conta.

-- Mulţimea vulgarizează tot ceea ce este măreţ pentru că nu poate înţelege conceptul de măreţie.

-- Lumea aceasta, cu bunele și relele ei, este examenul meu de înălţare.

-- M-aș teme dacă aș avea ce pierde dar nici măcar viaţa nu este a mea mi-a fost dată pentru a o onora cu faptele mele.

-- Nu mă tem de tine dar te respect.

-- Istoria lumii ar fi fost anostă dacă istoricii nu ar fi avut imaginaţie.

-- Istoria lumii este o minciună politică.

-- Cei care au abolit pedeapsa cu moartea știau că o vor merita foarte curând.

-- Pe câine recunoștinţa pentru că i-ai dat de mâncare îl împiedică să te muște când îl pedepsești chiar pe nedrept.

-- Pe măsură ce înaintăm în viaţă ajungem să înlocuim nonșalanţa cu frica și nevoia de reguli.

-- Niciodată nu mă pregătesc pentru bine.

-- Nu știu dacă Adam și Eva au generat lumea sau lumea a fost rezultatul unui sistem binar iniţial dar știu că lumea se reduce la Adam și Eva, nu, numaidecât, împreună dar existând separat.

-- De ce, după fiecare moment de bine, suntem tentaţi să distrugem totul, fără motiv?

-- Da, Doamne, pot avea un punct de vedere diferit de al Tău dar, dacă nu reușesc să te conving, nu înseamnă nimic.

-- Nu dorm ca să scriu o carte sau nu dorm ca să beau. Important este că nu dorm.

-- De ce se știe totul înainte de a spune eu?

-- Dacă va fi să mor, vreau să mor sănătos pentru a nu fi povara nimănui.

-- Nimeni nu ar trebui să fie condamnat să poarte grija altuia pentru că nu știe cum.

-- Greșeala mea este că vreau să se întâmple ceea ce, oricum, se va întâmpla.

-- Dacă Dumnezeu va dori să mă ia, mi-aș dori să o facă pentru că are ceva să-mi mai dea de făcut, nu pentru că s-a săturat de mine.

-- Cel care L-a ales ca judecător pe Dumnezeu speră în mila divină și nu în dreptate.

-- Vom supravieţui dar va fi o selecţie. În nici o școală nu sunt toţi elevii la fel, cu toate că, aproape toţi, devin absolvenţi pentru a continua să fie inegali ceea ce face desuetă ideea de democraţie.

-- Adâncimea plecăciunii nu este proporţională cu adâncimea respectului.

-- Exerciţiul postului este ca să învăţ să nu mă mai tem de foame.

-- Este rău că spun altuia ce să facă dar spun...

-- Nu mi-au fost restrânse niște drepturi ci mi s-a extins capacitatea de a gândi.

-- Dacă vezi o mulţime de posibilităţi ești limitat în timp, dacă nu vezi nicio posibilitate ești veșnic.

-- Când m-asculţi este un chin, când vorbești este o recompensă iar când se întâmplă ce ţi-am spus, nu am insistat suficient.

-- M-am obișnuit să am dreptate?

-- Tare mi-ar plăcea să povestesc dar lumea are poveștile proprii sau se plictisește de ale mele.

-- Nu este un sfat ci un îndemn.

-- Nu poţi vindeca pentru că nu vrei să ajuţi pe nimeni.

-- Iartă-mă dar nu vreau să încep a ucide cu tine.

-- Pot orice afară de ceea ce îmi provoacă moartea dar nu știu ce îmi provoacă moartea deci pot orice.

-- Când încalc regula rămân cu ceva superior sau nu rămân deloc.

-- Dacă strămoșii noștri au fost perfecţi înseamnă că ne-au dat naștere ca să ne umilească.

-- Cum știm noi numai ceea ce este bine pentru altul?

-- Dacă viaţa se va opri, voi ști că am trăit frumos, dacă va continua voi trăi frumos în continuare.

-- Privind lumea înţeleg de ce trebuie să-i respectăm pe nebuni. Ei nu sunt proști.

-- Nu toate obiceiurile vechi sunt bune. Există obiceiuri foarte vechi.

-- Dacă nu-ţi dau sfaturi, trăiesc mai bine.

-- Îmi place când respir.

-- Nu este modestie acolo unde este umilinţă și nici mândrie acolo unde este trufie.

-- Curajul este prostia de a crede că există ceva care merită sacrificiul tău.

-- Sunt oameni despre care, dacă afirmi că au creierul spălat, îi lauzi.

-- Sunt atât de mulţi oameni dispuși să fie sclavi încât este criză de stăpâni.

-- Prostia este perseverarea în greșeală dar cine poate spune ce este greșit și ce nu? Deci nu există proști ci, doar, nefericiţi care nu văd drumul

-- Vreau veșnicia și mă plâng de lipsă de timp.

-- Am de făcut exact ceea ce fac. De ce sunt nemulţumit?

-- Cunoașterea este o problemă doar când ajunge la conștienţa de sine.

-- Nu mi-am pregătit copiii pentru a mă îngriji ci ca să fie fericiţi.

-- Eroul nu se sacrifică pentru cei proști și mulţi ci pentru stăpânul lor.

-- Eroii cei mai vechi se luptau pentru a lua prinţesa de soţie și jumătate din împărăţie fără să le pese că cele două nu fac un întreg.

-- Când explici o idee îi desconsideri pe ceilalţi care pot înţelege singuri.

-- Războaiele mari nu mai sunt rentabile și s-a recurs la shouri televizate.

-- Cerem ceea ce avem deja de la cei care nu ne pot da și nu cerem ceea ce nu avem de la Cel Care Poate.

-- Respir parfumul florilor perfecte, beau aghiasma binecuvântată cu hidromel, mănânc deliciile pământului, sunt în dansul fulgilor de nea, dorm în visul luminii. Cum pot să nu iubesc viaţa?

-- Înţelepciunea supremă nu are bine sau rău, este faptă pură.

-- Ești nebun când spui ce crezi.

-- Lupul este lup atât pentru lup cât și pentru om, omul este lup și pentru lup și pentru om.

-- Este ușor să prezici viitorul unui prost.

-- Cu cât sar mai rar și mai jos, cu atât sunt mai aproape de contopirea cu pământul.

-- Nu contează dacă vreau să deschid al treilea ochi când eu nu văd nimic nici cu ceilalţi doi.

-- Important este ce mă aștept să văd cu al treilea ochi nu dacă îl pot deschide.

-- Cei care au prezis viitorul se adresau unor inteligenţe superioare dar cei care descifrează, azi, mesajele lor nu sunt destinatarii.

-- Îţi place să crezi că ești prădătorul suprem uitând că, și tu, mori într-un final.

-- În materie de autovindecare și autoconservare modelele mele sunt copiii, câinii și beţivii.

-- Mi se pare că este mai ușor să-mi corectez greșelile datorate grabei decât să lâncezesc încercând să nu le fac.

-- Munca trebuie să fie un dans nu dansul o muncă.

-- Dansul a fost prima formă de mișcare organizată.

-- Îmi reafirm adeziunea la grupul care vrea ca viaţa să fie reală.

-- Nu pot renunţa la demnitatea mea de om din milă pentru neputinţa ta.

-- Binele meu superior include și mici momente de rău.

-- Tot ce înregistrăm cu mintea este adevărat sau fals, ceea ce percepe sufletul este bun sau rău iar ceea ce există dincolo de acestea este adevărat.

-- Nu neg existenţa coprofagiei, homosexualităţii sau a altor înclinaţii dar îmi sunt străine.

-- Dragostea exagerată naște gelozie iar compasiunea exagerată naște umilinţă.

-- Îmi place beţia dar mă deprimă ziua de după.

-- Banul a schimbat faţa lumii luând locul viselor frumoase.

-- Responsabilitatea pentru starea lumii se manifestă prin influienţarea celor din jur în sensul dorit. Violenţa nu este o opţie dar are un impact imens.

-- Teoreticienii fundamentează idei de care viaţa reală își bate joc.

-- Mulţimea nu vrea să înveţe ci să aibă pe cine să dea vina.

-- Eroul are curajul să vrea să fie admirat pentru curajul lui.

-- Nu joci teatru, nu-ţi e frică.

-- Dacă vrei să salvezi lumea amintește-ţi că lumea nu vrea să-ţi fie recunoscătoare și vei vedea că nu ai de cine s-o salvezi.

-- Dorinţa de a fi apreciat mă face să greșesc; știinţa adevărată nu are admiratori și nici glorie.

-- Mă admiră pentru că am idei care-i fac mai bogaţi dar mă consideră un prost bun de speculat pentru că nu le vând la preţ bun.

-- Ne este frică de bucuria deplină pentru că nu știm s-o sporim și o întoarcem în rău.

-- Nu-mi place ideea că pasiunile mari ne ucid, eu cred că pasiunile frumoase nu pot fi letale.

-- Respect femeia care nu folosește beţia partenerului ca pe o armă ci vede dincolo de ea în bucurie.

-- Cel care se vrea în fruntea turmei cade primul în prăpastie sau în capcană.

-- Nu există panaceul pentru că nu există boli universale. Hippocrat a spus că boala e omul și oamenii sunt diferiţi.

-- Iertarea nu trebuie cerșită ci meritată.

-- Cel care se recunoaște păcătos este, doar, făţarnic și parșiv.

-- Tendinţa este să spun că am făcut multe greșeli în viaţa mea dar îmi dau seama că m-am simţit bine și mă îndoiesc de faptul că au fost greșeli.

-- Nu plătesc greșelile trecutului ci gust un nou mod de a mă simţi bine.

-- Doamne ajută-mă să mă adaptez legilor lumii tale și să le modific atunci când devin prea rigide.

-- Minciuna este o iluzie cu conotaţie sentimentală.

-- Sigur va exista cineva care va citi mai mult decât am scris.

-- Cei care percep viaţa ca pe un chin se supără dacă nu simţi la fel, cei care o percep ca pe o bucurie nu se pot supăra.

-- Pedeapsa este o tendinţă, normală, către echilibru căreia noi îi dăm o conotaţie sentimentală.

-- Nu pot cunoaște lumea reală pentru că nu mă implică.

-- Când te ceartă cel drag înveţi să-i preţuiești dragostea.

-- Libertatea este atunci când importanţa lucrurilor pe care le faci o stabilești tu însuţi.

-- Bunătatea mâncării este plăcerea cu care mănânci nu discuţia pe care o naște.

-- Prefer să mă bucur, veșnic, de viaţă în loc să mă bucur de viaţă veșnică.

-- Dumnezeu ne apără cu toate că vede cât de cretini suntem dar nu trebuie să mergem cu cretinismul până la a-L sfida.

-- Bătrâneţea înseamnă frică, ezitare și acceptare.

-- Timpul nu a dovedit că am avut dreptate ci că mi-am păstrat opiniile.

-- Ideile mele sunt un lucru de preţ deci nu le pot vinde.

-- Veșnicia a început când m-am născut.

-- Viaţa este un teatru în teatru în teatru adică minciună în minciună în minciună.

-- Eu caut desăvârșirea mea nu a lumii

-- De când mâncăm ce ne place și nu ce trebuie suntem într-o, continuă, indigestie.

-- Nu vreau să-ţi demonstrez că nu poţi ci că eu pot.

-- Boala e omul, alopatia și homeopatia funcţionează împreună iar efectul placebo demonstrează că medicamentul cel mai eficient este încrederea.

-- Soarta lumii este responsabilitatea Dumnezeirii, eu răspund de fericirea mea.

-- Nu fac bine cu sila. Dacă îţi dorești un bine știi să-l obţii, dacă nu știi să-l obţii, vei învăta, dacă nu vei învăţa vei suferi și vei fi obligat să înveţi. Nu are rost să plângi.

-- Uneori cred că bolile sunt destinate să echilibreze organismul; tratarea bolii trebuie să însemne crearea unui nou echilibru.

-- Am trăit sub dictatura proletariatului și am constatat că, printre muncitori, erau oameni deștepţi, sub dictatura prostiei, cu greu găsești oameni.

-- Cel mai intrigat de existenţa prostiei este prostul.

-- Nu te vindeci ca să revii la viaţa care a fost ci te transformi pentru o nouă viaţă.

-- Nu sunt prea mic pentru a nu fi de acord și nici prea slab ca să nu pot să fac ceea ce vreau.

-- Eu și corpul meu trăim pentru a face, împreună, ceea ce fiecare știe să facă, perfect, singur.

-- Viaţa a creat PRESA care să o reflecte, acum presa crează viaţa care să o satisfacă.

-- Vindecarea este dureroasă și anevoioasă dar mai dureroasă și anevoioasă este păstrarea stării de sănătate.

-- Nu cred că viaţa va deveni atât de plicticoasă încât să merite să-mi doresc moartea.

-- Războiul denotă lipsa de imaginaţie a omenirii care își împarte, încă odată, copiii în buni și răi.

-- Inteligenţii sunt frustraţi pentru că nu le sunt înţelese ideile dar uită că, dacă le-ar fi înţelese ideile, ei ar fi oameni comuni.

-- Ieșirea din ciclu este un răspuns la plictiseala de a trăi aceleași războaie.

-- Aleg viaţa mai bogată în evenimente pe principiul: „multum in parvo”.

-- Când nu te poate contrazice, nevasta spune că vorbești urât, ridici vocea și te dai deștept pentru că ea are replică la toate.

-- Cel care a dat foc Bibliotecii din Alexandria descoperise că originea minciunii, a infatuării și a tuturor relelor este în cărţi.

-- Minciuna, ca fenomen social, a apărut odată cu prima poveste.

-- Nu sunt boli ci reacţii la stimuli, nu sunt vindecări ci adaptări la acești stimuli.

-- Mincinoșii se tem de adevăr pentru că-l consideră o minciună puternică.

-- Vindecarea este o ruletă rusească, depinde când nimerim glonţul.

-- Nu am cum să te-nvăţ pentru că nu știu dar putem cerceta împreună.

-- Încercările pe care ţi le oferă viaţa și le treci cu fruntea sus, sunt mai pline de învăţătură decât toate posturile și autoflagelările.

-- Numai tatăl înţelept va tăia viţelul cel gras la întoarcerea fiului rătăcitor.

-- Poveștile sunt începutul minciunii, cărţile sunt consemnarea minciunii iar învăţământul este instituţia minciunii dar minciuna nu ne permite să o recunoaștem.

-- Când se va ajunge la dispariţia banilor se va diminua și puterea minciunii.

-- Ştiinţa medicinii face experimente pe oameni și îi stoarce de bani de când a apărut, în numele unei cunoașteri care nu folosește nimănui.

-- Dacă puternicul îl conduce pe înţelept și hoţul pe omul cinstit se cheamă democraţie și e rău, dacă înţeleptul conduce se cheamă dictatură și e rău, dacă nu conduce nimeni pe nimeni și totul este haos, e rău.

-- Sunt oameni a căror critică o percep ca pe o laudă.

-- Dumnezeu are puţini adepţi adevăraţi de aceea are grijă de ei.

-- Am vrut să fac treabă dar nu am făcut, vreau să mănânc dar nu mănânc.

-- Eu pun spirit în lucruri și apoi mă plâng că se revoltă.

-- O componentă a credinţei este credinţa în propriul tău corp.

-- Nu te poţi cunoaște pe tine însuţi, pentru că nu poţi cunoaște infinitul, dar poţi petrece o veșnicie încercând să o faci.

-- Echilibrul este continuu, dezechilibrul este crearea unui echilibru nou.

Sinteze:

- Am tot timpul din lume.
- Fac totul cu voioșie.
- Mănânc de foame.
- Dorm de somn.
- Beau de sete.
- Mă mișc precum apa.
- Privesc și văd.
- Ascult și aud.
- Sexul este între urechi.
- Am tot ce-mi trebuie.
- Când fac atunci trebuie.
- Cum fac așa este bine.
- Nu mă schimb, încerc ceva nou.
- Nu mi-e frică.
- Sunt puternic.

- Ceea ce nu mă omoară, mă întărește pentru viaţa asta, dacă mă omoară, mă întărește pentru viaţa viitoare.
- Fac ce-mi place și îmi place ceea ce fac.
- Sunt nu doar exist.
- Învíng fără să lupt.
- Tot ce poate gândi mintea mea, trupul meu poate face.
- Prefer să fac și, apoi, să-mi corectez greșelile decât să uit ce trebuia să fac așteptând momentul potrivit.
- Nu cerșesc de la Dumnezeu să-mi dea, să mă apere sau să-mi facă ceva ci să mă înveţe cum să fac singur atunci când nu știu ceva.
- Prefer să mor, dacă trebuie, încercând să nu mor decât așteptând să mor ca o vacă-n abator.
- Minţile puternice impun oamenilor o cale pe care aceștia o urmează crezând că ei au descoperit-o și dau greș pentru că nu știu unde duce.
- Întrebarea corectă nu este: „Eu te iubesc dar tu mă iubești?” ci „Eu te iubesc dar tu te iubești?”.
- Dacă toate cercetările omenirii nu duc la o anumită descoperire aceasta se va produce din întâmplare.
- Frumuseţea vieţii este posibilitatea continuă de evoluţie și de a deplânge stagnarea.
- Mulţumesc pentru faptul că m-ai învăţat să fiu unul dintre cei care se bucură de viaţă.
- Dumnezeu face minuni zilnic doar că noi am uitat că zilele lui sunt cosmice.
- Când fac ceva altfel decât este tendinţa mea naturală abia atunci sunt apreciat de Forţa Superioară.
- Înțeleptul gândeşte cu paşi mari.
- Schimbarea este din mine sau nu există.
- Lumea fără conflicte nu poate fi decât plictisitoare şi totuşi ne mințim că o vrem.
- Ideea cea mai puțin luată în seamă se va dovedi cea mai bună.
- Nu moartea este problema ci uitarea de sine.
- Înţeleptul care se vrea înţeles de vulg nu este intelept.
- Nu există parteneri perfecți ci, numai, vise frumoase.
- Viața veşnică ar fi plicticoasă dacă nu ar exista viața trecătoare.
- Trăim şi murim aceiaşi soldați ai unui crez sau mercenari într-un război dus în numele păcii.

- Calitatea de om este mai presus de sexe dar ele dau calitatea de om.
- Răul este neplăcut dar nu-i putem nega forța motrice.
- Prospețimea corpului o dă spălatul, la timp, cu apă şi puțin săpun, nu parfumul de firmă.
- Sunt tratat ca mincinos când spun adevărul pentru că spun adevărul meu şi nu al celui care ascultă.
- Când cerşeşti bani pentru a ctitori o biserică ştirbeşti chiar esența credinței care cere ca aceasta să fie ofranda ctitorilor, născută din truda şi strădania lor.
- Ajungi la vârsta când ar trebui să pui în practică ceea ce ai învățat dar hotărăşti că eşti prea bătrân şi obosit şi laşi în seama copiilor. Ironic, perpetuu şi sisific.
- Dacă aflu că sunt bolnav sau trebuie să mor foloseşte, doar, medicilor şi farmaciştilor pentru că, oricum, imperfecțiunea este motorul dezvoltării mele şi moartea o consecință firească a nereuşitei de a acccesa veşnicia.
- Vindecarea îți aparține total, eu sunt un prieten care te învață cum să faci şi te încurajează.
- Medicina va fi evoluat pe un nou plan când efectul placebo nu va mai fi desprețuit.
- Dacă n-am aştepta să ne spună alții ce să facem ar fi o mare aglomerație în lumea superioară.
- Cum vreau eu să-mi citească alții cărțile dacă, nici măcar, eu nu o fac?
- Egoismul şi altruismul absolut se confundă, înseamnă acelaşi lucru.
- Lumea este condusă de inteligențele mărunte pentru că, numai acestea, prețuiesc cel mai mult poziția socială, faima şi bogăția.
- Nu mă tem că ar putea să-mi fure cineva ideile pentru că mai am suficiente.
- Coeficientul ridicat de inteligență nu mă scuteşte de a fi, uneori, prost dar mă ajută să depăşesc momentul cu bine (m-am referit la mine nu pentru că aş fi inteligent ci ca să nu jignesc).
- Nu ştiu cum să contactez Binele Superior pentru că dacă mi-ar răspunde m-aş teme că sunt schizofrenic, dacă nu-mi răspunde mă tem că nu există dacă-mi influiențează faptele mă tem că nu mai are nevoie de mine iar El nu vrea un contact direct pentru că se teme că ori nu l-aş recunoaşte ori l-aş omorâ ori aş înebuni pe loc, deci teama ne desparte.

- **După cât de multe asemănări sunt, eu cred că Dumnezeu l-a făcut pe om din maimuță.**
- Nu datorez respect celui care nu mă respectă.
- Noi suntem şi îngeri şi draci; ceea ce contează este cât timp suntem îngeri şi cât draci.
- Bolile oamenilor sunt aceleaşi de la începutul lumii dar medicii le schimbă numele, periodic, din rațiuni comerciale.
- Nu construiesc şi nu adun nimic pentru copiii mei, totul este pentru mine.
- Altruismul este egoismul extrem.
- Dumnezeu face totul pentru Sine, eu, pentru mine iar tu pentru tine.
- Dacă voi ajunge la viața veşnică, ea va consta într-un infinit şir de schimbări.
- Fac ceea ce trebuie atât timp cât mă simt bine făcând ceea ce fac.
- Faptele înțelepților sunt consemnate de cei care nu au nimic de spus ei înşişi.
- Mereu vei gândi că ştii să te aperi mai bine dar vei uita că nu ştii care este pericolul de care te aperi.
- Nu mă apăr pe mine ci apăr ideea de mine.
- Prostia a deformat imaginea înțelepciunii aşa că trebuie să ajungi înțelept pentru a şti ce înseamnă şi atunci te întrebi dacă nu este prostia înțelepciunea absolută.
- Sisif nu este un exemplu de înțelepciune ci de perseverență.
- Prostia şi înțelepciunea se raportează una la cealaltă, nu se exclud una pe cealaltă.
- Orice idee este bună atâta vreme cât are adepți suficient de puternici care să o susțină şi foarte mulți laşi care se tem să o contrazică.
- Credința ta nu foloseşte ideii ci acelora care profită de pe urma ei; ideii îi foloseşte negarea ta parțială sau totală.
- Minciuna a apărut pentru că cinismul adevărului este greu de suportat.
- **Nu merită să mori pentru o idee ci să trăieşti ca să-ți vină alta contrară.**
- Toate descoperirile mari ale lumii au fost făcute întâmplător, cercetătorii de profesie le-au adaptat pentru a servi unor comercianți abili.

- Nici măcar ideile considerate fixe nu sunt fixe în această lume relativă.
- Ideea împerecherii între rude a fost dorința de a păstra superioritatea de sânge dar Duimnezeu a inventat superioritatea de spirit ca măsură de precauție.
- **Scriem adevăruri de care nu ține seama nimeni şi trăim pentru a le contrazice.**
- Sunt lucruri pe care le vreau dar nu sunt conştient că le vreau şi lucruri pe care sunt conştient că le vreau fără să le vreau de facto.
- Cei care afirmă că doresc binele omenirii nu sunt doar fățarnici ci şi îngâmfați pentru că nimeni nu poate cunoaşte ce îi face bine unei lumi întregi.
- Decât să faci, fără bucurie, un exercițiu complicat mai bine bucură-te de ceva ce poți face firesc.
- Maestrul filosof şi Maestrul Cântăreț nu se urăsc dar nu-i pot împiedica pe discipolii lor să o facă.
- Te plângi că nu ai timp în loc să te bucuri că ai, mereu, ceva de făcut.
- Mâncarea s-a transformat din necesitate în plăcere, munca din plăcere în corvoadă iar gândirea din titlu de noblețe în ruşine. Aştept să se inverseze.
- Mă sfătuieşti să trăiesc fiecare zi ca şi cum ar fi ultima iar eu vreau să trăiesc fiecare zi ca şi cum ar fi începutul veşniciei.
- Ideal este să descopăr adevăruri care să fie valabile cât mai multă vreme.
- Nu mi s-ar da posibilitatea de a prevedea viitorul dacă nu aş fi capabil să-l schimb.
- Dacă te gândeşti cum să nu greşeşti față de alții le eşti stăpân.
- Eu nu mor, moare, doar, un aspect al meu de aceea îmi apăr oricare formă de manifestare.
- Cei care te îndeamnă să mori pentru patrie ştiu că nu merită să mori pentru ei.
- Desființarea banilor ar putea fi privită ca o idee progresistă dacă nu ne-am teme de un furt.
- Mi se pare, cel puțin, de prost gust ca cei care numesc banul „ochiul dracului” să fie împotriva desființării banilor.
- Cei care l-au ales pe Barabas în locul lui Hristos se aşteptă ca Hristos să-i ajute să devină nişte Barabas.

- Interesant cum cei care numesc banul „ochiul dracului” adună tot mai mulți bani în numele servirii lui Dumnezeu.
- Sfaturile sunt singurul lucru de valoare pe care îl putem oferi dar, tocmai ele, sunt neluate în seamă.
- Lumea tinde să devină un loc unde hoții fură de la cei care au furat.
- Pendulăm, veşnic, între un motiv de frică şi altul.
- Dacă Goya nu picata era un pictor mai puțin dar dacă nu spunea: „Somnul rațiunii naşte monştri” lumea trebuia să inventeze alt Goya.
- Fiecare generație deplânge prezentul decăzut comparându-l cu trecutul glorios care a fost un prezent decăzut ceea ce duce la concluzia că lumea este într-o cădere infinită, cădere ce demonstrează că nu există sus şi jos şi că lumea are posibilități nelimitate de a-şi repeta prostiile.
- Sunt tot eu cel care scriu când citesc ceea ce am scris dar ceea ce am scris nu mai este al meu.
- Sintagma „Trebuie să fac!” a stricat frumusețea lui “Imi place să fac!”.
- Nu ştiu dacă ceea ce fac produce vreun impact asupra lumii dar ştiu că o fac din respect pentru aceasta.
- Filosofia dispare ca ştiință pentru că nu mai este rentabilă şi aminteşte oamenilor că există o forță universală mai puternică decât ei.
- Sunt de acord cu ceea ce doreşte lumea cu condiția să nu mi se impună.
- Lumea se află într-o criză de supraproducție în toate domeniile afară de cel al ideilor.
- Nu se doreşte o lume moartă ci, doar, muribundă.
- Poți să pari a şti totul, tocmai pentru că ceilalți nu vor să ştie nimic.
- Dacă realitatea mea este alta decât a celorlalți mă numesc nebun când rămân între ei.
- Căutăm alte dimensiuni dar confundăm ora cu veşnicia şi metrul cu infinitul.
- **Dacă mintea s-ar limita la a gândi, sufletul la a simți şi trupul la propria lui vindecare am fi veşnici şi fericiți.**
- Sufletul întunecă mintea şi îndurerează trupul, mintea modifică sentimentele şi vrea să vindece sufletul iar trupul, obosit, aceeptă să moară luând cu el pe cele două.

- Imi iubesc, apăr şi respect Dumnezeul chiar dacă mă pedepseşte pentru greşelile mele.
- Turma îl urmează pe cioban iar, în lipsa acestuia, îl urmează pe măgar, pe câine sau pe oricare oaie aflată, întâmplător, în frunte, fără a discerne că bâta ciobanului, copita măgarului şi muşcătura câinelui sperie lupii pe când behăitul oii îi atrage.
- Un om bogat nu poate fi fericit dar un om fericit este, deja, bogat.
- Un copac în plus nu este, niciodată, în plus pe când un om în plus este, realmente, în plus chiar dacă el crede că, în plus, este copacul.
- După o vreme tot ceea ceea ce mănânc este în plus.
- Orice aș face este bine câtă vreme nu mă tem că voi muri.
- Viaţa este un joc de copii în care copiii își pierd, treptat, inocenţa, veselia și spontanetitatea.
- Reducere la extrem.
- Antizoonpoliticon: Omul este un animal singur care se chinuie să trăiască în grupuri.
- Legile de bază sunt: „teoria relativităţii, legea transformării și conservării materiei și energiei și legea acţiunii și reacţiunii" dar, ultimile două, sunt relative.
- Societatea nu are dreptul să-mi impună ceva ci, doar, să mă refuze ca membru.
- Faptul că părinţii mei au existat dovedește existenţa lui Dumnezeu.
- Stăpânul lumii este acela despre care nu știm că există și el nu știe că este stăpânul lumii.
- Sunt materie spiritualizată.
- Oamenii pot legifera orice iar lumea poate să nu ţină seama de aceste legi.
- Hărnicia furnicilor este admirată pentru că produce, numai, pagube ca și hărnicia noastră.
- Nu mă tem de moarte pentru că nu cred că înseamnă odihnă și distracţie ci ori întuneric deplin și uitare ori corolarul vieţii.
- Dumnezeu nu ne-ar fi lăsat să dormim dacă moartea ar fi însemnat odihnă veșnică.
- **Mi-am închipuit că pot exista „oameni stem".**
- Vreau să devin nemuritor dar mă plâng de oboseala vieţii.
- Ai nevoie de sfatul meu până obţii funcţia dorită care te face, brusc, mai deștept decât mine.

- Când spun că nu mor de foame nu înseamnă că am mâncare să fac un praznic.
- Când ai idealuri înalte, poţi cădea de sus. Poţi urca în etape dar pierzi plăcerea riscului și a privirii orizontului neumbrit.
- Toţi avem de ales între a face ceea ce este important pentru noi înșine sau ceea ce credem că este important pentru ceilalţi.
- Oare cana care se sparge, plină fiind, este mai fericită decât cea care se sparge goală?
- Cei care nu reușesc să facă vraja, rămân cu trucul.
- Când ești ascet, singur în pustie, poţi fi egal în toate; când ești trăitor în lume poţi spera să mai recunoști normalul și să revii la el de fiecare dată.
- Nu de tine mă tem ci de furia mea.
- Cred că blândeţea divinităţii derivă din faptul că știe că motorul schimbării este conflictul iar esenţa vieţii este schimbarea.
- Nu înseamnă nimic dacă ai vindecat o lume întreagă și nu te-ai vindecat pe tine însuţi.
- Misterele sunt date ca să le rezolvăm nu să le transformăm în idoli.
- Cunoașterea lui Dumnezeu nu-mi poate știrbi respectul pentru El, mi-am cunoscut părinţii și îi respect și după moartea lor.
- Dacă te doare când plouă, tratează reumatismul nu încerca să oprești ploaia.
- Viaţa începe când înţelegi că bolile si moartea nu sunt pedepse.
- Nu mă obosesc să-ți doresc răul, ți-l faci singur.
- Imi îmbogățesc Dumnezeul perfecționându-mă.
- Am auzit un cântec interesant: < Găseşte un bine, găseşte un scop, găseşte un Dumnezeu> .
- Dacă Hristos ar reveni pe pământ ar constata că nu corespunde propriei sale imagini.
- Cred că s-a terminat copilăria omenirii şi Dumnezeu ne-a aruncat din cuib să zburăm singuri unde ne duce capul şi vântul.
- Nu-l ajut pe cel care cred că nu merită. Dacă Dumnezeu ar fi crezut că merită, îl ajuta El însuşi.
- De mii de ani înțelepții le-au spus proştilor să-i respecte pe nebuni şi, nici acum, proştii nu înțeleg că este pentru că nebunii nu sunt proşti ci, doar, altfel.

- **Hristos a spus: < Piei din fața mea, Satană!> şi diavolul a pierit. Faptul că mai suntem sub influența diavolului este dovadă că suntem masochişti.**
- Oare cum arată o piatră când se relaxează?
- Prostul este cel care te trage înapoi dar nu fiindcă îi place trecutul.
- Leacurile şi practicile străvechi sunt perfectibile atâta vreme cât nu ne sunt prezentate de un nemuritor.
- Crezi ce vrei despre venirea fluturelui dar nici el nu ştie că a fost împins de vânt.
- Bolile sunt capcane în drumul spre nemurire.
- Dumnezeu îi dă celui lacom ca să aibă de unde lua când are nevoie de mult odată.
- Dacă vrei să-mi arăți recunoştința ta, fă-mă să simt că a meritat.
- Eu cred că principala jertfă plăcută lui Dumnezeu sunt mirosurile şi cântecele frumoase dar ele nu au fost rentabile pentru preoți.
- Dacă lumea este infinită și veșnică, nimic nu este obligatoriu; în consecinţă relativitatea înseamnă o infinitate de posibilităţi nu de drumuri închise.
- Balamalele sunt cel mai slab punct al ușii, încheieturile sunt cel mai slab punct al trupului.
- Dacă, în lumea care mă provoacă, ai fi lângă mine, aș fi puternic precum un zeu; așa sunt un zeu singur și furios.
- Nu vreau să fiu tratat ca bun, deștept și frumos ci ca un om cu drepturi egale.
- Nu contează că mor, când mor sau de ce mor ci cum mor sau dacă nu mor.
- Vaccinul este ca asigurarea de viaţă, nu înlătură pericolul dar îţi induce ideea confortabilă că este profitabil cuiva.
- Să nu uităm că bomba atomică și dinamita au fost făcute, iniţial, pentru binele omenirii.
- Te învaţă să-ţi fie milă de cei care greșesc exact cei ce intenţionează să greșească faţă de tine.
- Nu cred că sunt vindecat dacă stau ca o legumă ci dacă sunt în stare să fac ceea ce făceam anterior îmbolnăvirii.
- Înaintarea în vârstă nu înseamnă degradarea în mod neapărat dar alegem asta din lenea de a găsi altă variantă și pentru că suntem oile care îi urmează pe înaintași.

- A trăi corect nu înseamnă să-mi scad pretenţiile și să-mi reduc nevoile ci să nu-mi doresc profitul.
- Dacă putem obţine apă potabilă din apa de mare resursa este inepuizabilă și nu este nevoie de economii.
- Prefer să-mi mulţumești în loc să mă compătimești pentru oboseala mea.
- Din punctul de vedere al muștei, nevoile ei sunt cele mai importante.
- Când corpul tratează o boală în stare acută, tinde să o eradicheze total nu s-o cronicizeze cum fac medicamentele. (Teza Noii medicine germanice)
- Terapia trebuie practicată și nu discutată. Pacientrul care contează nu se va comporta ca-n cărţi.
- Dansatorul care calcă pe jarul încins nu demonstrează că un anume om poate călca prin foc ci că OMUL poate călca prin foc.
- Acord fiecăruia toată încrederea mea; dacă o păstrează îmi devine prieten, dacă o pierde îmi devine indiferent.
- Tot ceea ce am descoperit este pentru mine și îmi notez în memoria lumii pentru momentul când voi reveni.
- Cel ce stă la umbră nu are valoarea copacului și nici nu dă valoare acestuia; copacul umbrește oricum.
- Dacă nimeni nu-ţi cunoaște valoarea nu te poate vinde.
- Corpului poţi să-i amintești calea spre vindecare și o va urma repede sau lent dar, dacă nu exersezi cu el, uită.
- Uneori tind să cred că este mai importantă încrederea în terapie decât terapia însăși.
- Vreau să fiu ceea ce vrei tu să fiu dacă și tu vrei să fii ceea ce vreau eu să fii dar cum știm ce vrem fiecare?
- Când îţi spun să gândești ai aceeași senzaţie pe care o simţi când poliţia te critică pentru că nu ai fost acasă când au venit hoţii.
- Îţi mulţumesc pentru răul pe care mi-l faci pentru că mă învaţă să fiu mai bun.
- În armată și generalii sunt dresaţi să primească ordine.
- Când îţi dau gratis ori te lasă să furi îţi pun încă un jug.
- Cel care a spus că „banul este ochiul dracului” a fost ultimul sentimental.
- Istoria se rescrie, mereu, după criteriile și nevoile prezentului.

- Mă mândresc cu faptul că sunt plin de curaj dar când apare, brusc, o viespe, mi-e frică.
- Evit să mă înfurii dar, dacă mă înfurii, nu regret.
- Arta cere sacrificii acelora care o transformă în profesiune.
- Drumul drept este scurt și previzibil.
- Nu-l caut pe Dumnezeu pentru că El știe unde sunt.
- Ştiu că trebuie să am credinţă dar eu vreau controlul.
- Este, constant, rău pentru că binele devine rău imediat ce iese învingător.
- Ai dreptul să trăiești cât vrei dar nu chinuindu-mă pe mine.
- Într-o crâșmă vei auzi mai multe lucruri înţelepte decât într-o academie.
- Iertând ceva ce este incorect, nedrept sau răuvoitor modificăm conceptul de dreptate universală.
- Trufia este sentimentul că ai făcut mai mult decât erai dator să faci.
- După curăţenie nu rezultă gunoi ci lucruri care nu-ţi mai sunt de folos.
- Dacă reziduurile adunate în tine depășesc omul, te revendică pământul.
- Măiestria este credinţa că știi și poţi să faci.
- Întrebările nu au rost; forţează oamenii să mintă.
- Puterea celor bogaţi este dată de admiraţia nu de munca proștilor.
- Cine crede că este misiunea altuia să-l salveze sau să-l vindece, nu merită salvat și nici vindecat.
- Nu existenţa lui Dumnezeu îmi dă drepturile pe care le am ci le face sfinte.
- Când te aperi de o boală care nu te-a atacat încă, o provoci.
- Oricât de ieftin vei vinde un lucru prost, cumpărătorul va percepe că este prost nu că este ieftin.
- Nu există idei pierdute ci, doar, neexprimate.
- Când spui despre o idee că este a ta întreabă-te de ce n-o aveai ieri.
- Dacă trebuie să fac totul cum mi-a fost scris, atunci eu ce rost mai am?
- În lumină, întunericul începe a se vedea pe sine.
- Trebuie să ajung într-un dezechilibru perfect, un perpetuum mobile care se reface la infinit.

- Măgarul trebuie să fie atât de subtil încât oile să creadă că-l urmează din propria voinţă.
- Când faci ceea ce faci e bine, când spui ce faci e spectacol.
- Nu găsirea nemuririi este problema ci modul în care ascunzi asta de invidia oamenilor care preferă nemuritorii-morți şi nu acceptă nemuritorii-vii.
- Moartea este un accident, nu te poți pregăti pentru ea.
- Dragostea nu trebuie să fie oarbă ci conştientă de frumusețea ei.
- Prietenia, dragostea şi respectul implică reciprocitate. Prietenia unilaterală este servilism, dragostea unilaterală este admirație iar respectul unilateral este linguşire.
- Diferența dintre om şi Dumnezeu este aceea că Dumnezeu nu se crede om.
- Este o diferență colosală între bine şi corect.
- Iubirea nu este oarbă ci nu vrea să vadă.
- Îți spun, nu vreau să te influiențez; te ajut, nu vreau să te modelez pentru că tu eşti un ALT eu.
- Furia unuia mută munții, furia altuia cade fleşcăită la picioarele lui.
- Nu-ți cer să fii ca mine ci, doar, să coexistăm.
- Mi-e rușine să strig după ajutor pentru că știu că trebuie să pot singur.
- Vreau să te fac puternic dar nu-ţi voi învinge eu monștrii.
- Trăiesc pentru a dovedi celor care prevestesc răul că au greșit.
- Doar geniile suportă să aibă oameni inteligenţi în preajmă, inteligenţii se resping între ei.
- Bogatul crede că are ceea ce săracul știe că nu-i aparţine.
- Sunt contestat pentru că au ce să conteste.
- Mai am de lucrat la corelare câtă vreme spun: „Nu-i corect!” în vreme ce sufletul meu spune: „Nu-i corect, futu-i Dumnezeii mă-sii!”.
- Păcatul nu este atunci când ucizi ci când simţi nevoia de a ucide.
- De ce nu aș avea voie să iubesc lumea asta?
- Gloria de care nu mă pot bucura nu este a mea ci a urmașilor mei.
- Mintea este Dumnezeu care a adormit.
- Toate drumurile duc spre regula că lumea nu are nici un rost. Eu caut excepţia.

- Ceea ce-i sintetic vine tot din pământ dar nu-i aparţine.
- Mi-e frică de frica mea.
- Expresia: „Pe vremea mea...” denotă că tu negi prezentul.
- Fac tot ce trebuie și nu iese nimic; nu fac nimic și-mi iese totul...
- Mesajul lui Hristos a fost: „Nu te teme, vei învia!” nicidecum: „Te voi învia ca să te judec!”.
- Oamenii nu apreciază ceea ce scriu pentru că ideile mele sunt sau vor fi ale lor iar poveștile ori le-au auzit ori le vor auzi ori le-au trăit deja.
- Găsesc amuzant să fiu EU și mă vreau, mereu, așa.
- Chiar dacă ne culcăm împreună dormim în somnuri separate.
- Chiar dacă descopăr ceea ce a fost descoperit și voi muri banal, ca și înaintașii mei, este o feerie să fiu viu.
- Cred că revoltele sclavilor au fost puse la cale de stăpâni pentru că se plictiseau de luptele din arene.
- Una dintre contradicţiile creștinismului este aceea că îi inoculează omului credinţa că este de esenţă divină și îl sfătuiește să fie umil.
- Câinii au greaua misiune de a ne păzi pe noi de noi înșine.
- Ai trufia să-mi spui să nu fiu trufaș?
- Este aroganţă maximă să susţii că ești mai aproape de Dumnezeu decât ceilalţi.
- Dacă Dumnezeu ar fi numai al unei religii, adepţii celorlalte ar fi morţi.
- Problemă: Este aroganţa un păcat?
  Problemă majoră: Există păcate?
- Dacă gândești prea mult, sentimentele se simt neglijate.
- Nu te condamn pentru că ai ales să fii sclav dar îţi neg dreptul la opinie.
- Nu există proști de dau în gropi ci gropi puse unde nu trebuie.
- Există loc în lume pentru toţi pentru că cei care nu mor nu se mai nasc.
- Hristos ne-a spus că cei ce obţin nemurirea, în această lume-școală, vor deveni conducătorii unor lumi noi. De ce-l așteptăm pe Hristos, care a plecat la locul lui, în loc să-l așteptăm pe Dumnezeu pe care îl insultăm zilnic?
- Viaţa fără imaginaţie este banală și mecanică.
- Este un cancer social atunci când învăţătorii sunt imperfecţi.
- Dacă nu putem ști adevărul cum putem spune ce este greșit.

- Nu-i doresc bani celui sărac pentru că nu-i poate duce, nici bogatului nu-i doresc sărăcia pentru că nu o poate suporta. Să fie asta o formă de iubire a aproapelui?
- In general sunt LUMEA, când devin conștient de mine sunt stăpânul ei.
- Trebuie să mă urmezi nu să mă critici.
- Erudiţia înseamnă să știi totul despre nimic și nimic despre totul.
- Dacă tata a plantat un copac cu fructe acre sau amare, nu tai copacul pentru că nu-mi plac fructele ci le caut întrebuinţare.
- Am răspuns la toate dar nu am și dreptate...
- Dumnezeu nu se supără ci corectează.
- Nu poţi învăta nemurirea de la un muritor.
- De ce ar fi sinuciderea, care este o retragere din viaţă, condamnabilă faţa de moartea normală, care este o execuţie?
- In iluzia vieţii este tot atâta realitate câtă viaţă este în moarte.
- Nu am dus pe nimeni la desăvârșire, pentru că nu sunt desăvârșit eu însumi dar am ajutat pe mulţi să facă un pas înainte.
- Nu termin nimic pentru că vreau să am motiv să trăiesc.
- Nu știu eu prea mult ci tu știi prea puţin.
- De ce mă tem pentru alţii? De ce mă tem pentru mine? De ce mă tem?
- Excelent! Voi fi păcălit, ca de obicei dar viu.
- Când idealurile sunt superioare fricii de moarte, avem o lume condusă de eroi; când frica de moarte este superioară, avem democraţie.
- Vreau să cunosc idealul suprem, dacă nu este pleonasm.
- Prin restricţii se obţine revigorarea, gândirii de aceea Dumnezeu permite abuzurile...
- În pragul unor schimbări majore, lumea poate părea nedreptă iar lumea este, mereu, în pragul unor schimbări majore.
- Să nu uităm că Dumnezeu este primul TATĂ din lume deci nu i se aplică regulile ulterioare.
- Liberul arbitru este cel care-mi permite să-ţi spun că nu ai dreptate...
- Forţa care ne-a creat ne educă nu ne cocoloșește...
- Dreptatea divină poate suferi modificări pe care noi nu suntem chemaţi a le aproba.
- Respectul este minunat dar nerespectat.

- Dumnezeu este credinţa în regulile morale de bază.
- Stiu că mă poţi apăra de orice dar vreau să învăţ s-o fac singur fără să te sfidez sau să te mint.
- Acuzi animalul care vrea să mănânce dar ierţi hoţul care vrea îmbogăţirea.
- Eu vreau să văd realitatea când voi avea puterea să o suport.
- Da, ești generos. Nu, nu sunt lacom.
- Boala Altzheimer este boala zilelor asemenea.
- Nu muncesc pentru a obţine ceva ci pentru a face ceva.
- Prin tendinţa mea de desăvârșire nu concurez divinitatea pentru că desăvârșirea mea este un veșnic deziderat.
- Sigur voi avea o nouă viaţă în care n-aș vrea s-o uit pe aceasta.
- Este ușor să fii erudit într-o lume de ignoranţi...
- Greutăţile sunt menite să te provoace a le depăși nu să te deprime.
- Legea și morala nu mă ţin de mână...pot face orice cu consecinţele de rigoare.
- Ai emoţii? Fă-le pozitive!
- Îţi lauzi copiii pentru că dispreţuiești ce ai făcut tu...
- Sunt născut în zodia EU.
- Cea mai mare dorinţă a mea este să nu-mi doresc.
- Nu vreau să impun nimănui comportamentul meu.
- EU vreau, tu ceri, el crede...
- Dacă n-ai învăţat umilinţa o viaţă întreagă, o înveţi înainte să mori.
- Înălţarea este grea pentru că nu pare să aibă rost.
- Dumnezeu este mare și drept. Noi vrem să fie bun.
- Atunci când nu ai idei noi, le transformi pe cele vechi în idei fixe.
- Planificarea este neconfortabilă și neproductivă datorită imprevizibilului așa că fă ceea ce trebuie la momentul prezent cu mijloacele pe care le ai.
- Femeia este opusul raţiunii și esenţa sentimentalismului.
- Dacă nu pot fi programatorul trebuie să fiu programul lui preferat.
- Excepţia confirmă regula în același mod în care regula confirmă excepţia.
- Nimeni nu-mi poate lua libertatea de a fi liber.

- Nu știu ce este mai important pentru cei care se cred conducătorii lumii, să diminueze populaţia sau să facă experimente pe aceasta.
- Nu trebuie să înveţi să omori, este în memoria speciei.
- Numai cel care nu crede in sine vrea să-i schimbe pe ceilalţi.
- Rugăciunea este o încercare de manipulare a divinităţii.
- Dacă-ţi dau un sfat fac pe deșteptul, dacă nu ţi-l dau sunt meschin.
- Cea mai importantă școală din viaţă a fost școala părinţilor mei pe care nu am absolvit-o. Încă mai am examene restante.
- Durerea mă călește, confortul mă păcălește.
- Dacă Hristos s-ar naște în fiecare zi, ar fi ucis în fiecare noapte.
- O operă de artă este valoroasă dacă place unei singure persoane chiar dacă acea persoană este autorul.
- Dacă am fi munţi am avea necazurile munţilor.
- Durerea nu se diminuează, te obișnuiești cu ea.
- Ne facem un nume ca să ne pierdem identitatea.
- Cerem prea mult fără să merităm pentru a ne aroga dreptul de a fi nemulţumiţi.
- Nu am de ce să te iert câtă vreme tu nu crezi că ai greșit. Iertarea este în doi ca și dragostea.
- Dacă aleg un conducător pentru a avea pe cine critica va fi un conducător prost.
- „Cel mai deștept cedează.” este cheia drumului descendent al omenirii.
- „Mi-am făcut datoria” poţi spune în momentul morţii, nu mai devreme.
- Voi lupta pentru ideile mele, toată viaţa, doar că ideile nu vor fi aceleași.
- Eroul este acela care nu-i lasă să sufere pe cei care, dacă moare, îsi vor găsi un alt motiv de suferinţă, dacă trăiește, îl vor ucide și-și vor găsi un nou motiv de suferinţă.
- Mai mare decât curajul de a-ţi cere iertare este numai curajul de a ierta.
- Rezervele lumii sunt inepuizabile pentru că totul se transformă dar nu le putem stăpâni pentru că suntem supuși aceluiași proces.
- Sănătatea deplină este aceea care îţi permite să învingi orice boală.

- Sunt sigur că nimic nu este sigur.
- Când ne obișnuim să ne simţim vinovaţi nu mai suntem liberi.
- Nu greșesc, încerc altceva.
- Nu mai sunt eroi, sunt, doar, bogaţi și săraci care se plâng.
- Trebuie să aflu care funcţii ale corpului meu au fost înlocuite cu unelte și să refac acele funcţii, nu să creez noi unelte care vor ajunge să-mi înlocuiască și gândirea.
- Încercarea de a face mulţimea să înţeleagă o idee mare nu elevează mulţimea ci vulgarizează ideea.
- Soarele nu se crede mai mare decât Luna iar Luna nu se crede Soare, doar omul se crede Dumnezeu.
- Doar sclavii vorbesc de libertate.
- Ca să dau sens vieţii mele, pornesc de la ipoteza că sunt nemuritor.
- Cel ce mă laudă mă crede prost.
- Cugetarea nu este menită să deștepte prostul ci să aducă un omagiu înţelepciunii.
- Dacă nu ar fi snobii, expoziţiile și sălile de concert ar fi goale.
- Dispreţul faţă de mine însumi și autoagresiunea ar fi o insultă adusă Creatorului.
- Ciudat este faptul că, atunci când te afectează influenţa lumii, ești „bun" și, când nu te mai afectează, devii „ne-bun".
- Nobleţea spiritului înseamnă să faci ceva brutal, cu fineţe.
- Dacă mă dedic meseriei de învăţător, nu mai învăţ eu însumi.
- Văd mai bine lumea cu ochii închiși.
- Iau lauda sub beneficiu de inventar. Aprecierea simplă este mai valabilă.
- Voi fi reușit în calitatea de tată când îmi voi fi înţărcat copiii.
- Ne temem de moarte de parcă nemurirea ar fi regula și nu excepţia.
- Îmi place atât de mult viaţa încât nu o uârţesc temându-mă de moarte.
- Medicina a evoluat atât de mult încât nu mai caută leacuri pentru boli ci boli pentru leacuri.
- Numai morţii păstrează secretul.
- Nu știu de ce imaturitatea este un defect.
- Nu mai este nevoie de armată naţională pentru că nu mai avem naţiuni dar mercenarii nu mor pentru idealuri ci trăiesc pentru a cheltui banii câștigaţi.
- Timp am dar nu am răbdare.

- Nu locurile sunt frumoase ci bucuria de a fi acolo.Unde eu mă bucur sunt mulţi nefericiţi.
- Autoînrobirea este atunci când pot face orice dar fac ce mi se spune.
- De când a întors uciderea lui Hristos în favoarea ei, lumea se crede maestra minciunii.
- Ştiu că lumea este o iluzie și vreau să cred că vreau să fiu pregătit pentru realitate.
- Beţia este dorinţa mea de a fi beat.
- Nu am greșit, n-am făcut ce-mi place.
- Dacă L-am găsit pe Dumnezeu trebuie să-L las și să mă caut pe mine.
- Dacă toţi sunt siguri că moartea vine, eu sunt sigur că nu o aștept.
- Îţi construiești o sănătate de fier și te calcă trenul.
- Nu sunt vinovat dacă nu am sentimentul de vinovăţie.
- Întunericul nu este sursa răului dar pare că-l ascunde mai bine decât lumina.
- Habotnicia începe când vrei să aperi pe cineva de el însuși.
- Când nu voi mai putea trăi cum îmi place voi muri așa cum îmi va plăcea.
- Morala divină nu crează vinovăţie ci armonie.
- Armonia mea este armonia lumii mele.
- Femeile au cerut egalitate de drepturi, cu noi, nu și de obligaţii.
- Pot crede în cauză fără a crede în cei care o susţin.
- Martirii se sacrifică pentru credinţa care ar muri dacă nu ar fi cei care trăiesc.
- Numai tâmpiţii cred că războiul are reguli.
- Satana este scuza omenirii pentru răutatea ei.
- Infinitul și veșnicia nu se înţeleg, se trăiesc.
- Nemurirea lui Hristos este asigurată de faptul că este disipat în noi, ucigașii lui.
- Cred că cea mai adevărată afirmaţie este aceea că totul este relativ dar nu sunt sigur nici de asta.
- Maestrul este cel care te-nvaţă să poţi singur.
- Problema nemuritorului este plictiseala.
- Nici o femeie nu este rea ci, doar, nepotrivită cu mine.
- Suntem atât de mecanici și de anoști că ne-am plictisit noi de noi înșine.
- Singurul grad de comparaţie al frumuseţii este urâtul.

- Cei cu idei puţine sunt elitiști.
- Lumea este condusă de reguli dar excepţiile aduc progresul; excepţiile sunt combătute până când devin reguli pentru a fi contrazise de excepţii care aduc progresul.
- Femeia este perfecta imperfecţiune care ne face viaţa frumoasă.
- Suntem niște copii dar unii își iau copilăria în serios.
- Nu am nevoie de un anume statut social pentru a gândi.
- Cea mai mare manipulare este inducerea ideii că suntem manipulaţi și nu mai avem ce face.
- Mi se permite pentru că îmi permit nu-mi permit pentru că mi se permite.
- Singura descoperire a lui Einstein este teoria relativităţii, pentru că, restul, privite prin prisma ei, sunt simple speculaţii.
- Când merg într-un loc sfânt nu-l caut pe preot, când merg la un om sfânt nu-mi pasă unde stă.
- N-aud motivul pentru care sunt certat ci, doar, vocea care mă ceartă.
- Trebuie să dobândesc puterea de a nu mai simţi nevoia.
- Cel ce ne-a creat are nevoie de noi evoluaţi, nu morţi.
- Nu vreau adepţi ai ideilor mele sau discipoli.
- Nu-mi place Mona Lisa!
- Într-o poiană, unii văd narcisele, alţii balega ursului.
- Dacă meditaţia are un scop este rugăciune.
- Nu este mai multă ură în lume, sunt mai mulţi oameni.
- Omenirea nu evoluează, se înmulţește.
- Pot evolua, doar, singur pentru că umanitatea evoluează cu viteza celui mai încet exemplar.
- Am avut multe imagini fericite în cuvinte căci Cuvântul Suprem s-a întors la Sine prin eul meu.
- Omenirea este în pragul unei schimbări de proporţii. Depinde cât de atomică va fi această schimbare.
- Respir normal nu spectaculos.
- Copiii întreabă din curiozitate, bătrânii din obișnuinţă.
- Politicienii nu respectă regulile pe care le-au creat așa că nici cetăţenii nu o mai fac, devenind neguvernabili, drept urmare se pune problema dacă va fi haos, vor conduce liderii naturali sau roboţii?
- Mă uit în oglindă și-mi dau seama că nu sunt eu cel care poate conduce lumea cu toate că lumea a fost creată pentru mine.
- Imunitatea la boli este mentală.

- Este inutil să mor pentru o idee pentru că sunt infinit de multe idei și am o singură viaţă.
- Nu dau sfaturi ci fac propuneri.
- Dacă totul este aici și acum, totul este EU.
- Timpul real se măsoară în fapte nu în ore.
- Din fiecare boală ies mai sănătos, mai puternic și mai înţelept.
- Eroul mitologic salva fata de balaur și se însura cu ea (opţional era jumătate din împărăţie), eroul legendar salvează omenirea care-l proclamă conducător și îl omoară, eroul modern are bani și lumea i se supune din cauza asta.
- Dacă trebuie să urc pe un munte ca să învăţ ceva atunci merită să-mi înving frica de înălţimi.
- Cerem de la Dumnezeu libertate și ne lăsăm conduși de politicieni proști și lipsiţi de scrupule, cerem sănătate și o așteptăm de la medici proști și lipsiţi de scrupule, cerem hrană și o cumpărăm de la comercianţi proști și lipsiţi de scrupule, cerem de la Dumnezeu înţelepciune și ne mulţumim să fim proști și lipsiţi de scrupule.
- Autoînvinovăţirea este o dovadă de trufie.
- „Vreau să mă faci mândru de tine".Pentru că de mine nu sunt. Ce dovadă de prostie crasă! Pot face ceva ca să fiu mândru de mine.
- De fiecare dată când simt aversiune faţă de cineva, mă gândesc de ce și dacă merită.
- Generatorul necazurilor noastre este faptul că ne plictisim de bine.
- De ce trebuie să fie meditaţia un lucru atât de serios?
- M-am obișnuit să am dreptate azi și să mi se dea dreptate peste câţiva ani.
- Maestru este cel care te încurajează să întrebi tâmpenii.
- Gândul bun este panaceul, de aceea omenirea este plină de boli.
- Atotștiinţa ne aduce neștiinţă iar neștiinţa nu ne face cunoscători ci parșivi.
- Dacă aș înţelege mesajul durerii aș fi cel mai mare doctor, dacă aș putea guverna durerea aș fi nemuritor, dacă aș fi nemuritor aș putea fi călcat de o mașină.
- Aţi observat că, cei care s-au autodeclarat stăpânii apei, aerului și pământului reușesc să ne inducă sentimentul că le furăm?

- Nu pot fi perfect pentru că trebuie să am un motiv să exist,
- Întunericul este cea mai mică intensitate a luminii.
- Mă cred modest dar am impresia că tot universul mă privește.
- Furnici cu orgolii de elefanţi.
- Nu-mi urăsc trupul și nu sfidez dumnezeirea.
- Doamne, cât chin pentru mine să ating nivelul pe care Tu îl consideri derizoriu!
- Dacă pun eșecul meu pe seama învăţătorului, nu am meritat învăţătura.
- Celor pe care-i înjur le vreau binele, pe dușmani îi vreau morţi.
- Hristos este degetul care ne-a arătat drumul și, pe care, noi ne-am oprit să-l venerăm.
- Maestrul este cel pe care-l respecţi și după ce i-ai depășit cunoașterea.
- De ce, atunci când cineva îmi arată unde am greșit aș vrea să-l omor în loc să-i mulţumesc?
- Perfecţiunea înseamnă moarte, deci, dacă nu vreau să mor, trebuie să fiu perfect imperfect. Un perpetuum mobile nu este în echilibru ci tinde veșnic către el.
- Toţi știm că politica este o minciună dar ne prefacem că o credem și, mai mult, ne comportăm ca atare: votăm.
- Lumea nu depinde de ceea ce fac eu și nici eu de ce face lumea.
- Pe înţelepţii care obișnuiesc să tacă nu-i poţi deosebi de proști.
- Omenirea este un veșnic experiment pentru că: ori Dumnezeu își perfecţionează creaţia ori altcineva încearcă să altereze creaţia divină ori noi confundăm autodistrugerea cu autocunoașterea.
- Bătrâneţea se instalează când frica de durere este mai mare decât frica de moarte și lucrurile ajutătoare devin permanente.
- Opinia a o mie de oameni întrebaţi separat va fi diferită de aceea a acelorași oameni constituiţi ca un grup.
- Dispare clasa de mijloc, proștii sunt tot mai proști și înţelepţii tot mai puţini. Prostia absolută va deveni geniu.
- Dacă dispar preceptele morale ancestrale va fi ceva nou dar nu, neapărat, bun.
- Atitudinea defetistă este moarte, fericirea este viaţă. De aceea avem o lume muribundă.
- Mă privește strict soarta mea, de soarta lumii se ocupă Dumnezeu.

- Mi-ai mulţumit, deci, relaţia noastră s-a încheiat.
- Dacă-ţi atrag atenţia că mă deranjezi, îmi sporesc deranjul.
- Distrugerea lumii se va produce în scop științific.
- Va veni o zi când nu vom mai merita să ne suporte pământul.
- Singura dimensiune a pericolului este frica.
- Totul este ușor dacă nu mă plâng și nu dau vina pe altul.
- Sadicul nu poate fi condamnat dacă se limitează la a-l satisface pe masochist.
- Curajul nostru se limitează la a-l sfida pe cel despre care știm sigur că ne iubește.
- Lumina nu există fără întuneric așa cum întunericul nu există fără lumină dar, fără mine, nu există niciuna dintre ele.
- Nu mă vindec, îmi schimb obiceiurile vechi.
- Problema tămăduitorului este atunci când începe să știe totul despre vindecare și despre cei pe care îi vindecă.
- Dacă-ţi spun că fac, mă contrazici dacă fac, mă urmezi.
- Nu mă simt bine în grup ci în mine însumi.
- Nu renunţ la ceva ci la dependenţa de acel ceva.
- Am nevoie de prieteni inteligenţi și puternici nu doar de inteligenţa și puterea lor.
- Cred în Dumnezeu și îi respect pe toţi cei care fac ceva pentru valorile divine.
- Ceea ce fac, trebuie făcut; ceea ce nu reușesc să fac, nu trebuia să fac eu.
- Cred că meditaţia trebuie să fie odihna minţii.
- Cei care nu sunt buni de nimic servesc pentru ca noi să fim buni la ceva.
- Dacă nu mai ești de trebuinţă nimănui, nu devii stăpân ci mort.
- Cei ce vor neapărat să fie stăpâni au suflete de sclavi.
- Este o dovadă de masochism să plătești pentru a vedea un spectacol la care știi că vei plânge și o încurajare a sadismului autorilor.
- Eu trebuie să văd oamenii nu să mă vadă ei pe mine.
- Paradoxal este că pretindem că ne dorim binele, înlocuind o societate care declara „omul” ca fiind „cel mai de preţ capital” cu una care declară că banul este totul pe motiv că prima declaraţie era mincinoasă.

- Un copil care roade varul de pe pereţi are nevoie de calciu. Dacă îi dăm calciu îi vom suplini o nevoie și îi vom diminua abilitatea de a se descurca singur.
- Nu vindem ţara ci o dăm gratis așa cum am primit-o pentru că n-o merităm.
- Nu pot să-mi exprim dragostea pentru fiecare lucru în parte, în consecinţă o dăruiesc universului care le conţine.
- Dacă nimeni nu mă ajută, înseamnă că toţi știu că pot, în afară de mine.
- Mă urăști pentru că eu sunt, în mod firesc, ceea ce tu muncești din greu să fii.
- Dacă suntem parte din Dumnezeu și Dumnezeu parte din noi, uciderea lui Hristos nu este o crimă ci un simplu gest.
- Căderile nu mă sperie câtă vreme pot să mă ridic.
- Nimeni nu este puternic, eu sunt slab.
- Câtă vreme mă uită toţi e normalul, când mă uit eu, e sfârșitul.
- Câtă vreme sunt imperfect, Dumnezeu poate să nu fie de acord cu mine...
- Credinţa trebuie să se completeze, mereu, cu ceea ce este bun dar problema este cine alege acest bun. Dreptul si viaţa prezumă buna-credinţă și, ambele sunt pline de greșeli.
- Dacă le dau panaceul, mă omoară și nu-l folosesc.
- Vrei să te vindec numai ca să ai pe cine învinovăţi pentru că nu păstrezi vindecarea.
- Îmi place să cred că sunt oameni care depind de mine când, de fapt, eu depind de dependenţa lor de mine.
- Stăpânul este sclavul sclavului său pentru că nu mai face singur.
- Binecuvântarea este o mudră.
- Miturile au fost știinţă.
- Dacă EU și DUMNEZEU suntem UNA, contează unde încep EU și se termină EL.
- Unei mame îi place să ierte greșelile copiilor, tatălui nu-i plac greșelile, de unde rezultă că practicarea iertării este primul pas către matriarhat, ceea ce nu este, neapărat, rău.
- Voi fi eu când mintea mea va fi conștientă de sine, în totalitate. Era să întreb dacă este posibil, atât sunt de departe.
- Dacă nu fac ce trebuie sunt condamnat să mor. Nu este o problemă că mor ci că nu fac ce trebuie.

- Când mă gândesc la tine mă gândesc la întreaga lume, când mă gândesc la întreaga lume, mă gândesc la tine.
- Mă doare dar, dacă mă plâng, nu-mi trece.
- Nu contest ateismul pentru că este, și el, o credinţă.
- O religie nu este mai adevărată numai pentru că acuză de falsitate celelalte credinţe în divinitate.
- Femeie, primește gândul meu bun, ca un omagiu pentru că ești frumoasă!
- Nu contează unde aprind lumânarea pentru cei morţi, gândul meu va ghida lumina către ei.
- Femeile sunt din ce în ce mai frumoase și din ce în ce mai puţin femei, bărbaţii sunt din ce în ce mai puţin bărbaţi.
- Orice problemă socială are o soluţie mai simplă și mai avantajoasă ţie decât cea oferită de aleșii tăi.
- Cei care verificau de trei ori dacă au închis apa, lumina si gazele înainte de a pleca în concediu și mai dădeau, din staţiune, telefon unei vecine să verififce și ea, erau mai puţin expuși la Altzheimer.
- Nu susţin că alţii sunt proști dar mă întreb de ce trebuie să fim proștii noi?
- Zeul nu-mi interzice să gândesc pozitiv pentru că nu este în criză de idei.
- Mă poţi ucide, mă poţi opri să comunic dar nu mă poţi opri să gândesc.
- Așa cum eu cred că am dreptul să primesc ceilalţi cred că am obligaţia să le dau.
- Ciudat este că normalul este privit ca fiind anormal.
- Prost sunt când nu iau ce mi se dă, nu când vreau dar nu primesc.
- Pot spune că nu meritaţi sfaturile mele deși știu că nu vă sunt necesare.
- Fac experimente despre care cred că-mi vor scurta viaţa și, paradoxal, mi-o prelungesc.
- Medicul este cel mai mare dușman pentru că se hrănește din boala mea.
- Privarea de mâncare și băutură pe anumite perioade nu dovedesc credinţa mea în Dumnezeu ci grija Lui faţă de mine.
- Soluţia pentru reducerea cești erii demografice este redescoperirea dragostei adevărate.

- Chiar dacă nu cred în ceea ce fac, încerc să fac temeinic.
- Dacă viaţa mea este o piesă de teatru vreau să fie apreciată de specialiști nu de publicul necunoscător.
- Recordul sportivului nu folosește nimănui dar bucură pe mulţi.
- Lipsa luptei de idei consolidează cretinismul.
- Un om care poartă un cuţit este periculos cel care poartă un topor este tăietor de lemne.
- Sintagma „cel mai deștept cedează” este scuza celor prea leneși sau prea lași ca să-și susţină ideile dar folosește celor oportuniști.
- Învăţând din ce a fost și anticipând ce va fi fac plăcut ceea ce este.
- Eu cred că, dacă Îl rog pe Dumnezeu, îl ofensez considerând că nu știe ce-mi trebuie.
- Transformarea închinării în rugăciune arată că dorinţele noastre sunt mai mari decât ceea ce divinitatea consideră că ne este necesar.
- Privindu-mi copiii înţeleg de ce m-a făcut Dumnezeu muritor.
- Dumnezeu l-a făcut și pe cel agresiv și pe cel calm doar că, cel calm, l-a numit pe agresiv rău.
- Nu întotdeauna echilibrul este echivalent cu calea de mijloc.
- Nu sunt atacuri din afară ci slăbiciuni ale minţii mele.
- Corectitudinea multora nu vine din cinste ci din frică.
- Nu răul este rău, ci ideea că e rău e rea.
- Nu scade inteligenţa celor care gândesc ci nevoia de gânditori.
- Sentimentul de inutilitate îl pot încerca numai cei care au făcut ceva în viaţă.
- Mâncarea e un drog, crează dependenţă.
- Dacă am apărut accidental ca fiinţe conștiente de sine, este normal să ne căutăm identitatea.
- Fericirea nu este o stare de beatitudine bleagă și continuă ci un șir de bucurii și necazuri percepute ca frumos.
- Ceea ce tu numești durere cruntă, eu nici măcar nu simt.
- **Compătimirea agravează boala.**
- Gloria unui moment te face să uiţi că aparţine, doar, acelui moment.
- Aceiași care îţi spun că numai tu meriţi, poţi și trebuie să-i iei locul conducătorului, îi spun acestuia că uneltești să-i iei locul.
- Nu există bătrâneţe, există viaţă și moarte.

- Am ce mânca și dacă nu plantez nimic dar nu simt bucuria mugurilor, florilor și fructelor, pot trăi și fără un animal în preajmă dar nu am bucuria dragostei lui, pot să nu am un copil dar mă lipsesc de bucuria de a mă simţi continuat, pot să trăiesc fără moarte dar mă lipsesc de bucuria renașterii dar, dacă uit viaţa mea și pe mine, nu am cum simţi această bucurie.
- Dovada clară că Dumnezeu este foarte bun este faptul că exist.
- Datoria corpului meu este să se refacă perpetuu, eu îi pot fi prietenul care îl încurajează sau dușmanul care îl urăste.
- Dacă se va dovedi că, tot ceea ce am crezut, a fost greșit, cel puţin știu că mi-a plăcut.
- Renașterea este o promisiune vană dacă nu mi se garantează că voi ști că sunt tot EU.
- Eu n-am visat rolul hoţului neprins ci al omului care a meritat.
- Globaliștii sunt oamenii care nu au înţeles că Turnul Babel a fost un vis și nu un mit.
- Cei care sfidează divinitatea uită că te poţi teme de puterea elefantului dar nu-l omori pentru că îl iubești și știi că poţi să-l omori când vrei.
- Nu vreau ca, ceea ce scriu, să se înveţe în școală ci să fie citit cu drag de cineva.
- Bucuria credinţei în renaștere este alimentată de ideea că mai este nevoie de mine.
- Nu se spune turmă, se spune cireadă pentru a fi exact.
- Dacă viaţa mea este o piesă de teatru, dramaturgul care a scris-o este suprem.
- Când ajungi să cunoști tainele unei profesii, îţi pierzi respectul pentru cei care o profesează.
- Îţi mulţumesc, Femeie Absolută, pentru dragostea Ta!
- În infatuarea lor de a se crede cuceritorii lumii, copiii nu realizează că părinţii sunt antrenorii și nu adversarii lor.
- Faptul că regret că nu sunt Dumnezeu este normal dar dacă Dumnezeu regretă că nu este eu e divin.
- Ce vreau să văd cu al treilea ochi? Viitorul? Va fi. Trecutul? A fost. Prezentul îl văd cu ochii normali.
- Eu sunt cel care pune spaimă în credinţă.
- Nu merită să deschid al treilea ochi ca să văd un viitor terifiant.

- Lumea își este suficientă sieși chiar și fără prezenţă mea. Trebuie să aflu ce sunt EU în absenţa lumii. Iată de ce pustnicia tinde să devină apocaliptică.
- Într-o școală chiar dacă elevul eminent se consideră egal cu cel mai slab, nu este așa. Nu este, nici măcar, egalitate de șanse.
- Nu există impotenţă masculină ci, doar, plictiseala de a cerși ceea ce ești dispus să oferi.
- Hristos a demonstrat că prietenii nu te urmează ci te trădează.
- Nu devin mai puternic dacă mănânc mult ci trebuie să fiu puternic pentru a-mi putea permite să mănânc mult.
- Dictatură este atunci când sclavii aleg să se supună unui singur stăpân iar democraţie când aleg să se supună mai multora. În ambele cazuri sclavii sunt nemulţumiţi de stăpâni și nu de alegerea pe care au făcut-o ei înșiși.
- Un grup format din indivizi inteligenţi se va comporta complet imbecilic.
- Paradoxul democraţiei este că admite diversitatea individuală dar ne face egali.
- Dacă nu aș avea dorinţe totul ar fi perfect dar lipsit de farmec.
- Voinţa nu este dorinţă.
- Când Dalai Lama a spus că moda este frumoasă dar inutilă, nu a criticat moda.
- Voi spune, mereu, ceea ce, unul dintre voi, a spus.
- Doar cel care nu se simte egal cu mine îmi este egal.
- Uneori renunţăm la formă în favoarea fondului, alteori invers uitând că sunt un întreg.
- De câte ori cred că, minţind, fac un bine, trebuie să redefinesc noţiunea de bine.
- Sunt atâtea lucruri frumoase, în lume, că n-ar trebui să avem timp pentru cele urâte.
- Când cuvântul și non-cuvântul din mine vor fi una, voi fi urcat o treaptă.
- Spovedania nu are nevoie de un confesor ci de regretul meu.
- Misiunea mea este să te îndrum să-ţi îndeplinești misiunea ta, nu să ţi-o îndeplinesc eu.
- Cine este mai patriot: străinul care spune „la noi în ţară...” sau românul care spune „la voi în ţară...”?
- Viaţa mea este atât de frumoasă că nu am loc de exagerări când o povestesc.

- Nu pot trăi după reguli abstracte câtă vreme sunt concret.
- Orice idee care devine un curent de opinie nu mai aparţine autorului.
- Singura ameninţare la sănătatea mea este reclama la produsele lor.
- Trebuie să ocrotim oamenii.Sunt o specie pe cale de dispariţie.
- Credinţa mea nu este puternică pentru că sunt mulţi cei care i se supun ci pentru că este în concordanţă cu normele morale.
- Dumnezeu a creat oamenii pentru a i se supune dar are nevoie și de cei care înţeleg asta.

PROZĂ

SCHIȚĂ DE CONCEPT FILOSOFIC

A fi este Esenţa.

A exista este manifestarea fizică a acesteia.

Poate fi Dumnezeirea.

Vindecarea altora are rost numai dacă îmi dă prilejul să găsesc armonia corelării existenţei cu fiinţa.

Fiinţa este proiectul unui perpetuum mobile, existenţa este acel perpetuum mobile în funcţiune.

Fiinţa are nevoie de tot ceea ce înseamnă altceva, existenţa este acel altceva.

Istoria este autobiografia fiinţei scrisă de existenţă.

Minciuna este o carenţă a existenţei, la un moment dat.

Trebuie să fac ceea ce gândesc, cu orice preţ, pentru că fiinţa, nepusă în practica existenţei, rămâne eterică, fără efect, nemanifestă.

Principala îndatorire a existenţei este să sprijine fiinţa în a se autocunoaște iar a fiinţei este aceea de a aduce existenţa la nivelul său de elevare.

De aici apare conflictul, existenţa nu înţelege de ce să sprijine fiinţa care nu vrea autocunoaștere iar fiinţa nu vrea să sprijine existenţa pe care nu o consideră suficient de elevată.

Problema primordialităţii nu se pune, atât existenţa cât și fiinţa putând exista separat.

Astfel pot avea izvoare diferite și ceea ce devine esenţial este momentul în care s-au interpătruns pentru prima oară.

Acesta poate fi Începutul.

Un punct considerat fix.

Este dovedită inutilitatea dezbaterii cu privire la primordialitatea oului sau a găinii și de evitat.

Existenţa este disipată în fiinţă iar fiinţa concentrată în existenţă.

Fiinţa poate tinde să schimbe regulile existenţei dar nu existenţa însăși.

Această conlucrare produce o existenţă a fiinţei și o fiinţare a existenţei (existenţa poate sublima în fiinţă fără a înceta să existe dar regula este pierderea conștienţei de sine).

Conlucrarea îmbogăţește atât fiinţa cât și existenţa.

Fiecare entitate existentă se preocupă de propria ei soartă.

Fiinţa se preocupă de soarta întregii existenţe și de propria ei dezvoltare.

Fiinţa cunoaște, aprioric, totul despre existenţă dar existenţa nu cunoaște aproape nimic despre fiinţă de aceea încearcă toate căile posibile, îmbogăţind, astfel fiinţa cu experienţe noi.

Fiinţa are atributul veșniciei ceea ce existenţa trebuie să dobândească prin strădanie și cunoaștere.

Veșnicia este sub forma de perpetuum mobile bazat pe imperfecţiunea perfectă.

Veșnicia poate fi obţinută de existenţă prin ieșirea din ciclicitate.

Ciclurile existenţiale se bazează pe uitarea de sine a individualităţilor cu revitalizarea acestora din materia de bază.

Comunicarea dintre fiinţă și existenţă se face prin limbajul senzorial și extrasenzorial.

Gândirea este un limbaj evoluat care asigură și evoluţia existenţei către înţelegerea rolului său în cadrul fiinţei și poate constitui calea spre veșnicie a acesteia.

Cu toate aceste limbaje, comunicarea celor două nu este perfectă ci mereu perfectibilă asigurând evoluţia întregului spre infinit și veșnicie.

Pentru a nu se ajunge la platitudine și linearitate fiinţa asigură existenţei diversitatea.

Când diversitatea nu mai poate fi asigurată se produce ruperea ciclului în mod catastrofic și reluarea căii (apocalipsele, Potopul lui Noe, Utnapiștim, glaciaţiunile și altele de care nu știm).

Lumea existenţei a fost creată de fiinţă prin ruperea unei felii din haos și instituirea unor reguli pe care existenţa tinde să le nege într-o încercare masochistă de întoarcere la haos și autodistrugere.

Regulile sunt relative și vremelnice supuse schimbării și alterării drept pentru care a fost creat un sistem de fragmentare a veșniciei denumit timp cu unităţi de măsură convenţionale și incerte (vezi diferenţa dintre timpul biologic și cel fizic)

Existenţa rebelă nu este în conflict antagonic cu propria fiinţa dar uneori, în acest concurs amical, tinde să nu respecte regulile de bază.

Astfel existenţa are un conflict cu sine și unul cu propria fiinţă ceea ce o face fragilă și distructivă.

Echilibrul fiinţei guvernează regulile generale, existenţa având dreptul de a se autodistruge chiar, dacă asta decide.

Existenţa are o libertate limitată, liber arbitru, de care abuzează constant încercând să o depășească.

Dacă existenţa își ratează menirea, fiinţa poate crea o altă existenţă de aceea existenţa încearcă să-și creeze subexistenţe tehnice care să-i supravieţuiască.

BUCLA

-- De ce nu mă lași să trec?

Câinele lătra în disperare.

Trecusem de sute de ori pe lângă el și nu mă băgase în seamă.

-- Aha, nu mă muști, vrei, doar, să mă reţii...

-- Buun dar de ce?

Hai, hai, lasă-mă să trec!

Dinţii mi-au sfâșiat pantalonii dar nu mi-au atins pielea. Parcă știa cât de largi sunt pantalonii...

-- Ce vrei, tu, să-mi spui?

-- Ce mi se poate întâmpla dacă nu te ascult?

Câinele mă privea ca și cum m-ar fi rugat ceva ce eu n-am înţeles.

-- Ce mă rogi? Sunt curios ce știi tu și eu nu știu.

-- Hai, gata, trec și nu-mi mai pasă de nădragi. Şi așa sunt cam vechi.

Am trecut de câinele care a rămas trist și resemnat privindu-mă cu un regret omenesc.

Nimic nu a părut în neordine până când am trecut calea ferată și un fir s-a rupt și m-a atins, prăjindu-mă complet...

Am murit instantaneu.

Acum sunt câinele care mă așteaptă pe mine să mă avertizeze că nu trebuie să traversez linia ferată ACUM...

Mă aștept cu toate simţurile ascuţite...

Poate de data asta...?

Motivaţie:
Am scris **Dialog cu Iuda** chiar și numai pentru faptul că sunt adeptul adagiului latinesc: „**Audiatur et altera pars**.”

DIALOG CU IUDA

– De ce?

– Nu-nţelegi simbolistica? Banul a învins învăţătura lui Hristos.

– Cum poate fi aşa?

– Simplu, El a demonstrat că nu este un păcat să bei (nunta din Caana...), să fii prostituată (Maria Magdalena), să ai bani mulţi (Zaheu), etc. totul fiind condiţionat de credinţă.

În cazul preoţilor templului, el i-a judecat şi condamnat doar pentru că luau bani.

– Bine dar furau din jertfele destinate Tatălui şi le vindeau celor nevoiaşi. Tocmai ei, cei care se intitulau slujitori ai lui Dumnezeu, furau pe stăpânul lor şi strângeau avere.

– Păi tocmai aici este problema, erau slujitorii lui Dumnezeu şi numai Dumnezeu avea căderea să-i judece, nu fiul său. Dacă stăpânul lor îi îngăduia, ce calitate avea el să-i judece? El trebuia să fie Învăţătorul, nu Judecătorul. Voi îl aşteptaţi pe Hristos ca judecător ultim, în mod greşit pentru că aşa vreţi voi, dealtfel voi interpretaţi existenţa lui după nişte cărţi scrise din memorie de nişte oameni interesaţi să se arate pe ei într-o lumină bună, dacă admitem că Evangheliile au fost scrise de ucenici ai lui Hristos sau măcar de martori ai evenimentelor... ceea ce este puţin probabil având în vedere Conciliul de la Niceea și influienţa împăratului Constantin cel Mare.

Oamenii aceia l-au părăsit şi l-au lăsat să moară încadrat de doi hoţi în loc să fi fost alături de el în moarte, ca ucenici credincioşi... Asta-i credibilitatea lor. Cel puţin eu am trădat, am luat banii şi mi-am definit poziţia.

În privinţa dreptului de a judeca, numai Tatăl are calitatea de a-şi judeca atât copiii cât şi slujitorii. Dealtfel Tatăl va fi judecătorul suprem oricât aţi încerca voi să ocoliţi asta cu tot felul de tertipuri şi alterări ale

dogmei făcute direct sau sub pretextul unor greşeli de traducere. El vă va aştepta la Judecata de Apoi dacă veţi merita să aveţi parte de aşa ceva.

– Susţii că Hristos a greşit?

– Nu sunt eu în măsură a judeca greşelile altora. Cel puţin asta am învăţat în viaţa mea. Dar putem spune că n-a trecut încercarea aceasta.

Datoria noastră nu este de a-l critica ci de a învăţa din experienţa lui în relaţia cu oamenii.

Mesajul lui a fost de bunătate deplină şi înţelegere a semenilor. Şi preoţii erau oameni. Iar păcatele lor sunt faţă de Dumnezeu care este singurul în măsură să judece.

Iarăşi nu vă convine şi aţi modificat dogma alegând să ignoraţi faptul că Hristos a spus, mereu, că este trimisul Tatălui şi nu s-a identificat niciodată cu acesta. El v-a îndreptat atenţia către Tatăl şi voi aţi ales să-l puneţi pe el în locul Tatălui în speranţa că vă va fi favorabil. Mercantili şi laşi ca-ntotdeauna.

Iar vă înşelaţi, Hristos v-a dat exemplul de blândeţe pe care să-l urmaţi, nu a afirmat că va fi el blând cu voi la o eventuală judecată pe care, v-am spus, trebuie s-o meritaţi. Dacă va veni în locul Tatălui.

– Cum adică să ne merităm judecata?

– Simplu. Dumnezeu trebuie să vadă că are pentru ce vă judeca. Trebuie să faceţi ceva notabil, în timp ce voi excelaţi în a nu face nimic.

Vi s-a dat o existenţă pentru a folosi unui scop, voi v-aţi făcut că nu vedeţi acest scop şi v-aţi creat unul pe măsura gândirii voastre limitate: Banul.

– Vrei să spui că Hristos s-a substituit atunci Tatălui şi a fost abandonat? Asta să însemne: ***„Eli, Eli, lama sabactani?”***

– Eu nu ştiu şi nu fac speculaţii. Speculaţiile sunt specialitatea voastră. Voi ştiţi cum să transformaţi minciuna în adevăr şi adevărul să nu-l băgaţi în seamă.

– Eu m-am născut mai devreme și am crezut în mesajul lui Hristos.

– Atunci vrei să spui că a judecat în numele dar fără voia Tatălui şi de aceea a fost părăsit?

– Poate mai puţin ar fi contat judecata dar el i-a şi condamnat pe servitorii Tatălui.

– Bine dar cum se poate ca banul să-i fi învins învăţătura când el era nonadeptul averii sub orice formă, al non-avariţiei...?

– Dar nu convingerea lui contează ci ecoul ei în conştiinţele voastre. El, ca mesager al binelui, nu trebuia să condamne pe nimeni ci să se limiteze la a arăta calea către Dumnezeu.

– Asta ar suna ca şi cum şi-a depăşit mandatul dat de Tatăl şi a fost pedepsit.

– Nu ştiu eu dacă poate fi vorba de o pedeapsă cât de o corectare a unei greşeli. Nu cred că relaţia dintre Fiu şi Tată este una pe care s-o apreciem noi. Cel care ajunge a fi în relaţie directă cu Tatăl iese din sfera umanului şi a judecăţii după legile pe care le cunoaştem. Dar, este evident că s-a lăsat dus de sentimente şi nu era presupus a avea sentimente de acest gen faţă de semenii săi.

Chiar dacă vrem sau nu vrem şi noi suntem fiii lui Dumnezeu şi numai Tatăl ne poate judeca.

– O spui de ca şi cum toţi am fi Hristoși.

– Şi cine spine că nu suntem? Unii dintre noi, rataţi, dar fii ai aceluiași Tată, fără îndoială.

– Să trecem la vânzarea lui Hristos. De ce pentru o sumă derizorie?

– Contează simbolul. Până la urmă prinderea lui era doar o chestiune de timp. Nu era o figură pe care s-o ascunzi în mulţime sau s-o ţii ascunsă într-o pivniţă până se uită totul. Germenele trădării era în fiecare dintre apostoli, aşa cum s-a dovedit ulterior.

Era nevoie doar de un **TRĂDĂTOR.**

Şi eu am fost acela.

Preţul, nici măcar nu mai contează.

Era simbolic.

Lipsit de importanţă.

Ei n-ar fi dat mai mult iar eu nu voiam să rămân cu mâna goală.

Am negociat.

Ştii?

– Dumnezeule, vrei să spui că te-ai tocmit pe viaţa lui?

– Da. Dar nu fusese vorba să fie omorât ci numai exilat. Moartea lui a fost un incident nefericit. Nu ştiu cine este vinovat. Poate chiar Tatăl a dorit să-i facă o ieşire spectaculoasă din scenă.

– Încerci să scapi de vina de a-l fi trădat şi de a fi determinat toate astea.

– Ţi-am spus că trădarea deja exista. A fost nevoie de un trădător pe care să se poată da toată vina. Şi, iată-mă-s, în toată splendoarea mea, modelul trădătorului universal.

S-a demonstrat că şi cei mai dragi lui s-au dezis de el din teamă.

Diferenţa dintre ei şi mine este că eu am luat nişte bani şi i-am privit pe cumpărători în ochi. Trădarea lor a fost şi laşă şi neproductivă, nedemnă de neamul evreu (ca să folosesc un principiu cunoscut al acestui neam care nu lasă banul să-i scape printre degete).

Nu-i aşa că, dacă i-am învinui pe evrei de trădarea şi uciderea lui Hristos, am fi antisemiţi?

Remarcabil popor. Se poate autoflagela făcând restul lumii să-l compătimească.

Poate ucide pe fiul lui Dumnezeu şi să-i vândă mai apoi amintirea.

Poate deţine toţi banii din lume şi încă să mai dorească bani.

Poate privi pe oricine în ochi şi să-l acuze că este antisemit.

– Eşti cinic.

– Viaţa noastră este plină de cinism.

Banii au fost, întotdeauna cei care au învins în lupta cu Hristos.

Pentru credinţă au fost ucişi oamenii de pe două continente?

Nu, pentru bani.

Pentru credinţă au fost măcelăriţi cruciaţii?

Nu.

Pentru credinţă a ucis Inchiziţia?

Nu.

Aduc bisericile imense mai multă credinţă în Dumnezeu?

Nu.

Pentru credinţă sau pentru bani scrii tu ceea ce scrii?

– Te rog să mă crezi că nu scriu pentru bani.

Am demonstrat-o şi până acum.

– Nu cumva oi fi un nou Hristos?

– Sunt un fiu al Tatălui Suprem dar nu sunt Hristos.

Banii nu sunt scopul meu ci numai un mijloc de a-mi procura cele necesare şi de a face altora bucurii.

– Atunci o faci pe Hristos.

– Nici măcar asta. Sunt prea îndrăgostit de viaţa asta şi aş vrea să trăiesc o veşnicie.

N-aş fi în stare să mă sacrific pentru ceea ce s-a sacrificat el.

– Dar el nu s-a sacrificat. A fost sacrificat de oamenii care s-au spălat pe mâini prin gestul lui Pillat.

Sinuciderea este un păcat, chiar făcută cu mâna altuia.

Nu poţi renunţa la ceea ce ai primit de la Dumnezeu.

– Oricum nu am calităţile lui.

– Crezi că s-a sacrificat inutil? Pentru o lume care s-a dovedit nedemnă?

– Da.

– Aici greşeşti. Din toată evoluţia de până azi, cei care au crezut cu adevărat, au învăţat. Ceea ce înseamnă că Învăţătorul şi-a transmis mesajul.

Cu preţul vieţii lui muritoare.

Nu-ţi poţi închipui câţi au înţeles mesajul lui şi l-au urmat pentru că ei nu s-au mai arătat semenilor.

Au învăţat din sacrificarea lui ceea ce era de învăţat.

O parte din mesaj este despre lipsa trufiei de aceea puţini îi văd pe cei care-i urmează învăţătura.

Cui pasă de un om care-şi dă, cu drag, o parte din avere?

Cui pasă de un vindecător care învaţă pe bolnavi credinţa și vindecă pe oricine?

Cui pasă de cineva care mângâie o prostituată nefericită?

Cui pasă de cineva care îndreaptă gânduri bune către semenii lui?

Toate astea fără a cere nimic în schimb.

Majorităţii îi pasă de bani.

Bani ca scop.

Bani ca mijloc de a fi faimos.

Bani ca minciuna vieţii.

Dar există oameni care făptuiesc BINELE.

Ei sunt motivul pentru care Dumnezeu mai îngăduie omul pe pământ.

Sunt puţini dar mesajul lor se adresează celor ca ei şi nu implică nicio constrângere în procesul de învăţare, de aceea se propagă încet dar sigur.

Ei nu mor pentru că, iubind pe Dumnezeu, intră în veşnicie, unde timpul nu curge într-un singur sens.

Ei sunt deasupra morţii şi banilor.

Când oamenii vor ajunge să fie hristoși, în mod firesc şi-n fiecare zi, atunci omenirea va fi făcut un pas.

ŞI IUDA...

Motto:
Creaţia turmei constă în transformarea ideilor geniale, luate elitei, în proprii idei proaste.

Ideea de a face bine celui care-ți face rău este bună ca utopie, ca ideal, presupunând că acela ar avea conştiință şi ar înceta să te vatăme.

Istoria lumii este plină de utopii pentru că, orice regulă devenită doctrină, este utopică. Nu există delimitare între doctrină și dogmă. Este numai infatuarea celor care declară că doctrina are un fundament ştiinţific iar ştiinţificul este guvernat de teoria relativităţii.

Doctrina acceptată unanim și impusă celor ce vin este dogmă.

Esenţa acestei utopii este ieșirea din ciclul răzbunărilor succesive.

Pozitiv.

Relativ pozitiv.

Cu ideea asta au condus lumea cei care o conduc şi acum.

După ce s-au străduit mii de ani să creeze o turmă (termen uzitat în medicină, politologie, sociologie şi în alte ştiințe despre manipularea individului sau a maselor) au realizat că nu există progres fără conflict şi, au început să creeze conflicte (cele două războaie mondiale, terorismul internațional,extremismul naționalist, etc.) dar „turma” iese, greu, din inerție.

Se falsifică pandemii, războaie și acte de terorism în scopuri comerciale.

Observăm, însă, păstrarea unei reguli de conduită. Se încearcă convingerea și nu forţarea turmei. Veţi spune că este frica de turma dezlănţuită dar eu cred că este frica de Creatorul turmei și al regulilor lumii.

Uneori, am impresia că se forțează o apocalipsă în limita regulilor jocului.

Şi toate astea pentru a demonstra că un teoretician sau grup de teoreticieni are dreptate. Primul teoretician al Apocalipsei a fost Ioan.

Acum se încearcă încadrarea în regulile stabilite de el.

O să spuneți că sunt antichrist.

Poate că sunt, poate că nu...

Ce este rău în a încerca să dezvolți şi alte aspecte ale unei idei sau să studiezi şi ideea contrară?

Ceea ce nu convine politicii turmei este catalogat ca fiind condamnabil şi cel care emite astfel de idei trebuie suprimat.

Păi, unde este clemența de care discutam?

De ce nu întoarce societatea celălalt obraz?

Nu este valabil pentru turmă? Ceea ce nu este valabil pentru turmă este rău şi turma are dreptul de a ucide.

Turma a creat ideea de rău personificat, Satana, pe care îl pomenește mai mult decât pe Dumnezeu tocmai pentru că, în sufletul ei pervers, îl adoră.

Satana nu este o entitate este o scuză pentru înclinaţia turmei spre autodistrugre și devorarea conducătorilor.

Fiecare om își iubește creaţia.

Nu, nu este valabil pentru Dumnezeu care nu este un simplu om.

Veți spune că îl condamn pe Hristos fiindcă a creat o dogmă dar nu a creat-o el ci turma.

El a creat o doctrină pe care turma a transformat-o în dogmă prin Conciliul de la Niceea.

Hristos a arătat că Satana, ca orice creaţie a minţii - chiar colective -, este înlăturabil prin forţa aceleiași minţi („Piei din faţa mea, Satană!” a fost exorcizarea supremă și atotputernică)

Veţi spune că îl condamn pe Dumnezeu pentru că nu intervine dar El vrea să vadă cum se dezvoltă lumea pe care a creat-o.

Turma a pus în seama lui Dumnezeu sentimente pentru că, în prostia ei, crede că Dumnezeu o iubește. Dar Dumnezeu l-a lăsat pe fiul lui să moară nu pentru turmă ci pentru dreptatea absolută.

Dumnezeu nu poate fi nici măcar închipuit de turmă dară-mi-te înţeles.

Dumnezeu nu poate fi înţeles, cu atât mai puţin cunoscut.

Este o eroare să credem că cineva vorbește cu Dumnezeu.

Bisericile, religiile și toate formele de divinaţie instituţionale sau spontane sunt admise de Dumnezeu pentru că îndepărtează turma de El.

Dumnezeu știe forţa turmei.

Nu cred că se teme dar evită conflictul.

Amintiţi-vă Turnul Babel.

Un elefant este o forţă brută de care și antrenorul lui se teme dar nu omoară elefantul pentru că-l iubește. Nu știu dacă elefantul îl iubește pe stăpân dar îi este recunoscător pentru hrană și, mai ales, pentru mângâieri și tratamentul bun.

Cert este că, fiecare dintre cei doi îl poate ucide pe celălalt dar nu o face din motive care exced raţiunii și logicii.

De aceea conducătorii turmei, care nu diferă de majoritate decât printr-o impertinenţă mai mare, se tem și respectă niște reguli ancestrale de morală.

Hristos nu a făcut decât să dea exemplu de cum o minte deschisă poate să atingă aripa dumnezeirii. A arătat că un om poate face lucruri extraordinare pentru semenii lui dar turma l-a condamnat la moarte pentru că turma nu vrea ca un individ să facă ceva ce ea nu poate face sau îi este prea lene să facă.

Este ideologia turmei care ascultă de conducătorii care au idei ce coincid cu morala majoritară adică cu lipsa moralei.

Dacă turma ar fi ţipat numele lui Hristos, tot Barabas ar fi fost eliberat pentru că turma se teme că i se va lua ţara, casa, pământul, banii, mâncarea... dar nu se teme că va rămâne proastă și manevrabilă pentru totdeauna.

Cei care cred că manipulatorii se tem de forţa turmei se înșală.

Se tem de forţa ideii contrare și de instinctul de conservare al turmei. Şi se mai tem de cel care face regulile jocului de creatorul jocului.

Turma admiră marii conducători de oşti (Alexandru Macedon, Napoleon, Hitler...) care se pretind pacificatori dar ucid sau ignoră pe pacifişti.

Nu îi pasă turmei câţi mor din rândurile ei. Ea aclamă învingătorul, oricare ar fi el.

Soluția este să plutim pe valul vieții, având forța necesară pentru a ucide dar nedorind asta. Turma ne va împinge înainte şi, chiar dacă nu ne va accepta, nici nu ne va înghiți ci se va obişnui cu prezența noastră. Dar va fi, mereu, gata să ne devoreze sub un motiv oarecare.

Omul a fost un animal singur care şi-a pierdut abilitățile extraordinare de a trăi fără griji sau s-a lenevit şi a devenit dependent de turmă şi a pierdut, astfel, stăpânirea asupra propriei persoane în favoarea turmei, a mediocrității.

Cineva spunea „Sancta mediocritas." parafrazând celebra „sancta simplicitas".

Ce trebuie să facă un erou?

Să se sacrifice pentru binele celor mulți şi neajutorați?

De ce?

Pentru ca genele lui să nu se perpetueze sau să se perpetueze limitat.

Nu este nevoie de o turmă de eroi.

Turma preferă handicapaţii, care o motivează să se miște mai încet în locul celor curajoși care o alertează și o scot din confort.

Conceptul de erou a evoluat de la eroul care se mulţumea cu fata și jumătate din avere (împărăţie) la eroul care vrea bani și nu-i pasă dacă lumea moare cu fată cu tot.

Trebuiau să creeze ceva și scenariștii hollywoodieni.

Lumea este un mare studio de filmare cu eroi de mucava. In spate sunt scenarișii și regizorii, plictisiţi și în criză de idei.

Se repetă tot mai des.

Uddalaka a avansat ideea că substanța esențială a lumii este mâncarea.

Este concluzia unui flămând şi ne arată că mâncarea este centrul dorințelor turmei care îşi va mânca semenii ce propovăduesc spiritualitatea.

Turma suferă de foamea de mâncare nu de idei.

Putem spune că mâncarea este un drog pentru că dă dependenţă.

Turma a inventat timpul ca vulgarizare a veşniciei şi, cu asta, s-a autocondamnat la moarte.

Accederea nemuririi, în timpul vieții, presupune un efort pe care turma nu este dispusă a-l face (eroii nu pot aduce nemurirea turmei, deci, sunt inutili) şi, atunci introduce ideea nemuririi de după moarte şi a „carpe diem”.

Pentru siguranţă, turma va introduce și rugăciunea ca formă de cerșetorie, „Dă-ne, Doamne!” înlocuiește recunoștinţa și respectul care sunt datorate divinităţii creând o nouă obligaţie în sarcina acesteia.

Turma crede că poate impune orice oricui.

Vei spune că turma e condusă de manipulatori dar voi răspunde că turma dă forţa ideilor care sunt mai puternice cu cât numărul de adepţi este mai mare.

TURMA NU ESTE PROASTĂ CI FACE PE PROASTA.

În rusește prostnâi înseamnă simplu iar turma numai simplă nu este.

Dar vin hristoşii, buzii şi cei care aduc ideea accederii către nemurire (Budha s-a întors din nirvana iar Hristos l-a înviat pe Lazăr) în timpul vieții.

Este, cel puțin, neacceptarea morții .

Vei spune că s-a schimbat ceva dar, eu cred că turma a rămas pe acelaşi făgaş, luând, doar, notă de o posibilitate care nu-i este convenabilă pentru că necesită ieşirea din lene şi din confortul alimentar.

Eu deduc, din acestea, că omul nu poate evolua decât singur, armonizând sufletul, mintea şi trupul între ele şi, astfel, schimbând esența turmei pentru că, orice acțiune în forță asupra turmei va aduce, din partea acesteia, nu întoarcerea celuilalt obraz ci violența extremă.

Turma numește faptele tale păcate și bilanţul lor judecată pentru a-ţi menţine sentimentul de vinovăţie care te subordonează ei și nu te lasă să-i fii stăpân pentru că prebuie să-ţi câștigi locul și te impui ca exemplar Alfa.

Omenirea este un Adam disipat care nu se mai poate autocunoaște și autoguverna.

Problema nu este înmulţirea omenirii ci forţa de concentrare a lui Adam.

Nu pot să nu constat că Universul şi turma sunt la fel de lipsiți de sentimente cu toate că individul-om, ca şi componentă a acestora, are un suflet irațional şi care introduce o doză de aleatoriu.

Conştientizarea universalității a constituit problema cea mai mare a individului pentru că turma nu-i poate permite să fie universal. Poate deveni un pericol sau chiar poate altera esența dogmatică a turmei.

Universalitatea nu poate fi decât unipersonală și nu de turmă.

Turma ţine la identitatea ei materială și pământeană.

Poate admite nemuritori-morţi dar nu nemuritori-vii. De aceea l-a admis pe Hristos ca nemuritor abia după ce l-a ucis ca nu cumva să fie mulţi care să urmeze lui Ilie și Enoh.

Turma nu vrea să urce la cer, turma nu vrea meritocraţie, turma nu vrea...

Spune unui grup de oameni să facă ceva mai dificil și vei primi răspunsul că nu se poate înainte ca vreunul să fi schiţat un gest de încercare.

Dacă academicienii francezi ar fi putut, prin orice mijloc, să oprescă ideea că un corp mai greu decât aerul poate zbura ar fi făcut-o.

Asta face şi turma şi, de foarte multe ori, POATE.

CONTRARII

Motto:
„Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, şi Eu te voi păzi pe tine de ceasul ispitei ce va să vină peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ.“
Apocalipsa, cap. 3,10

Dumnezeu i-a dat omului greşeala ca o contragreutate.

Cine este Răul care îl ispitea pe Isus?

Dar pe Budha?

Dar pe orice trimis al Zeului pe pãmînt?

Dar pe Zeul însusi?

Este cineva sau ceva?

Este o stare de spirit sau o entitate?

Numai asta desparte religiile.

Numai asta poate să elucideze starea de graţie.

Nu, nu cuvîntul este important ci noţiunea. Noţiunea de rău ... sau de bine ... sau noţiunea de amândouă îmbinate.

Răul este o stare necesară, prezentă în fiecare din noi în mai mică sau mai mare măsurã sau, poate, situat dincolo de orice dimensiuni, apare ca un dat aprioric precum BINELE. A fost adorat, cultivat, implorat sau aplicat cu acuratete la tot ce mişcă de inteligenţa umană luată ca un tot.

Răul, ca factor de echilibru al lumii, ne-nspăimântă sau ne fascinează, deci, privit din alt punct de vedere, răul este bine, poate, BINELE ABSOLUT.

Greşesc pentru că altfel n-aş şti să fiu drept.

E o scuză.

Sunt drept pentru că nu pot greşi.

E o afirmaţie.

Sunt drept pentru că aşa trebuie.

E un aforism.

Sunt drept pentru că aşa cred eu că sunt.

E un egoism.

Greşesc pentru că aşa sunt eu.

E un adevăr.

E un adevăr?

E o greşeală.

E o greşeală?

Sunt drept.

Sunt drept?

Viaţa este un joc între drept şi nedrept, greşit sau adevărat sau doar un joc.

Între orice si orice sau între oricine şi orice sau între oricine şi oricine.

Sau între gândurile ori visele, CUI?

Si atunci te-ntreb din nou: OARE NU-I RĂUL BINELE ABSOLUT?

Demonic sau, pur si simplu, interogativ?

Aşa cum vezi în întuneric sămânţa luminii aşa poţi vedea şi în rău sămânţa binelui.

Poţi vedea?

Aspect al luptei contrariilor sau Dao?

NIMIC.

Nu poţi vedea aşa cum nu poate vedea o cârtiţă. Oare cârtiţa nu poate vedea cu adevărat sau doar ni se pare nouă pentru faptul că n-are ochi?

Cineva spunea că este o mare diferenţă între a privi şi a vedea.

Poţi vedea deci ...

E doar o posibilitate.

E o posibilitate?

Să surprindem clipa, clipa gândirii, clipa absolută a binelui sau a răului ... Gândirea înseamnă bine şi rău. Deci şi rău.

Nu gândi.

Poţi?

Oare n-ar putea fi momentul negândirii, gândirea absolută? Dar noi nu ne putem opri a gândi, deci greşim.

Nu-i acesta păcatul perpetuu în faţa divinităţii?

Nu te poţi folosi de rău ca de o unealtă. E-n tine, în gândurile tale.

Existã un rău bun?
Poate. Poate nu.
Esenţa absolută. Există?
Ea poate fi divinitate.
Poate fi? Dar dacă o descoperi ce va fi dincolo de ea ? Mai este ceva?
Trebuie sã fie.
Trebuie?
Cunoaşterea este limitată, deci..., cunoaşterea noastră este limitată, deci... Mai există o altă cunoaştere decât cea a noastră?
Nu ştiu.
Nu ştii?
Să nu ucizi.
Atunci cum vei trăi? Nu trebuie să mănânci, să bei, să calci... Altfel ucizi.
Soluţia ar fi sublimarea în spirit.
Sublimarea în spirit?
Există?
Atunci care-i consistenţa ta?
Tu unde eşti?
Eşti?
Caută-te!
Caută-mă!
Eu exist.
Eu sunt ZEUL.
Sunt ZEUL?
Am descoperit mai mult decât tine.
Am descoperit totul. Am descoperit totul? Tot ce puteam eu.
Deci sunt mort.
Dacă sunt mort nu mai exist.
Dacă nu mai exist, nu mai exişti.
Egocentrism.
Dacă sunt mort, moartea-i o formalitate, ca o luare de buletin.
Care moarte?
CUM POATE MURI UN MORT?
CÎND MURIM CU ADEVÃRAT?

Tentaţia catastrofalului. Paranoia.

Întreabă-m !

Te întreb.

Bravadă?

Cum aş reacţiona în faţa morţii absolute?

Mai există o moarte? Mai există o viaţă?

Bună sau rea?

Bună sau rea numai să existe.

Am vrea?

Mă mint?

Mă mint.

Viteza cu care scriu este inferioară celei cu care gândesc, deci mă mint. Mă mint.

Spun, totusi, un adevăr. Scriu ceea ce gîndesc.

Scriu, oare, ce gândesc? Sau ceea ce gândesti? Sau ceea ce vrei Tu sã gândesc?

Atunci TU eşti ZEUL. Eşti ZEUL?

Nu răspunzi. Asta e cert. Sau TU răspunzi şi eu nu aud ... ori nu înţeleg ...

Incert.

Am prejudecăţi.

Bine sau rău?

Mai mult bine în rău sau mai mult rău în bine?

Care-i unitatea de măsurã a binelui?

Dar a răului?

Atunci cum comparăm? Care-i diferenţa dintre bine şi rău? De percepţie a noastră?

Deci, dacă vrei, caută binele în rău, ca esenţă, va fi la fel ca atuci când l-ai căuta în bine.

Va fi la fel?

Devine o chestie de cantitate . Să alegem o unitate de măsură: Câţi vor suferi? Câţi vor suferi de pe urma unui rău? Câţi vor suferi de pe urma unui bine?

Dacă de pe urma unui bine suferă mai mulţi, binele devine rău?

La dracu!

E rãu?

E o descărcare.

N-a suferit nimeni.

Deci este bine.

De ce?

Nici n-a fost bine pentru nimeni.

Deci este rău.

Este rău?

Noi suntem răul?

Se spune că nu suntem binele .Suntem amândouã la un loc.

Deci răul şi binele sunt în funcţie de noi.

Sunt în funcţie de noi?

Sau noi în funcţie de ele?

ŞI ATUNCI, CINE STABILEŞTE RAPORTUL ACESTA?

CINE ȚINE BALANȚA?

IATĂ, DACĂ AR FI SĂ SINTETIZÃM TOTUL, AM OBȚINE UN SILOGISM: DACĂ NU POT FI DEOSEBITE ÎNTRE ELE NU EXISTĂ BINE ŞI RĂU; DACĂ NU EXISTĂ BINE ŞI RĂU NU EXISTĂ LUPTA ÎNTRE ELE; DACĂ NU EXISTĂ LUPTĂ, NU EXISTĂ EVOLUTIE; DACĂ NU EXISTĂ EVOLUȚIE, NU PROGRESĂM; DACĂ NU PROGRESĂM, SCHIMBĂRILE SUNT DOAR APARENTE.

DE CE TREBUIE SĂ FIE LUPTĂ CA SĂ EXISTE PROGRES?

ARMONIA NU POATE GENERA PROGRES?

DECI CARE ESTE SENSUL LUMII?

DE CE MAI EXISTĂM?

DE CE-AM MAI SCRIS EU ASTA?

ESTE BINE SAU RÃU CE-AM FĂCUT?

CONTRA-CONTRARII

Motto:
Mama spunea că sunt ca neoamenii și eu răspundeam că sunt ne ca neoamenii.

Ştim că laturile drumului sunt opuse fără a fi contrarii sau antagonice. La fel albul și negrul, întunericul și lumina, yin și yang ...

Contrarietatea lor vine din atitudinea noastră.

Noi le dăm forţa de a se opune unul altuia. Noi suntem locul unde acestea se opun unul altuia.

Deci contradicţia, ca luptă, este iniţiată de noi și se petrece în noi.

Fără noi, sunt simple laturi opuse.

Dar, dacă noi nu le percepem, cum știm că există?

Cum știm că sunt opuse?

O definiţie a întunericului ar putea fi absenţa luminii dar el poate fi și cea mai slabă nuanţă a luminii sau opusul ei pentru că se pun reciproc în valoare.

Dar întunericul poate fi și apogeul luminii, starea ei de graţie.

Lumina există în funcţie de întuneric așa cum întunericul există în funcţie de lumină dar ambele există în funcţie de percepţia mea.

Cum pot eu afla dacă ele există dincolo de percepţia mea dacă sunt limitat la percepţia subiectivă.

Iluminare?

Meditaţie?

Percepţie extrasenzorială?

Dar toate implică analiza cu același creier care se bazează pe percepţii.

Raportat la percepţii și amintiri de percepţii ale subiectului eu.

Doar nimicul nu are opus ori contrariu.

Nimic nu se poate opune nimicului.

Poţi spune că TOTUL se opune nimicului dar totul nu poate fi definit pentru că nu poate fi cuprins.

Atunci nici TOTUL nu are un opus.

Dar, nici Totul nici Nimicul nu sunt palpabile sau cuantificabile.

Ce este cuantificabil?

Corpul uman?

Lumea?

Apa?

Aerul?

Ce înseamnă să fie cuantificabil?

Comparat cu niște unităţi de măsură.

Dar unităţile de măsură sunt convenţionale, adică în funcţie de cel care măsoară, subiective.

Atunci înseamnă că, în absenţa subiectului, totul este nemăsurat.

Ceea ce este nemăsurat este Totul sau Nimicul?

Sunt eu măsura Totului și a Nimicului?

Dacă sunt Totul sunt Zeul?

Dar dacă sunt Nimicul?

Sunt Nimic?

Dacă Totul există în funcţie de percepţia mea sunt Zeul.

Dacă Totul există independent de percepţia mea sunt Nimic pentru că exist Eu în funcţie de Totul și nu mai am știinţă de Nimic.

Heraclit din Efes susţinea că „Din nimic, nimic nu se naște, altfel, din orișice s-ar naște orișice și n-ar mai fi nevoie de nici un germene”.

Dar, dacă totul are nevoie de un germene, germenele de unde apare?

Inutila dilemă oul-găina...

De ce este necesar un germene care să genereze Totul?

Nimicul nu are germene.

Dacă lume este o iluzie, cum susţin vechile filosofii, atunci TOTUL este o iluzie, în concluzie, este NIMIC.

Dacă Totul este Nimic, atunci, cele două nu sunt opuse.

Nu sunt deloc.

Eu pot fi Zeul și Nimic, simultan, o combinaţie între cele două dar nu are nici rost și nici sens logic.

Calea de mijloc pare cea mai logică dar și cea mai plictisitoare.

De dragul pozitivismului, aleg să fiu Zeul ***pentru că pot să*** mă suspectez de Nimic.

Revin la diferenţa dintre bine și rău bazată pe criteriul numărului celor care au suferit.

Câţi au suferit și câţi pretind că au suferit?
Cine măsoară suferinţa?
Care este unitatea de măsură?
Numărul?
Cine-i numără?
Cât de subiectiv este?
Cum determină că au suferit toţi din aceeasi cauză?
Să spunem că facem această diferenţă pe criteriul numărului celor care cred.
Câţi cred în bine?
Câţi cred în rău?
Câţi înţeleg de ce cred?
Câţi cred fără să înţeleagă?
Câţi se prefac a crede?
Câţi pretind că nu cred?
Sunt unii superiori altora?
Cine stabilește asta?
Cei care înţeleg în ce cred, au înţeles cu adevărat?
Câţi au înţeles parţial?
Câţi n-au înţeles?
Câţi pretind că au înţeles?
Cei ce n-au înţeles și cred puternic devin fanatici?
Pot fi violenţi?
Pot.
Pot și ceilalţi.
Este credinţa lor cea adevărată?
Sau este impusă de forţă?
Care este puterea credinţei și care este puterea forţei care impune credinţa?
De unde vine această putere?
De la numărul celor care cred?
Sau de la numărul celor care sunt interesaţi să se impună această credinţă?
Atunci se pune problema dacă o credinţă falsă nu se poate impune în faţa unei credinţe bune.
Cum știm că o credinţă este bună?

După numărul de credincioși?

După numărul de adepţi?

Oare nu ar trebui să fie după calitatea adevărului?

Calitatea adevărului măsurată în funcţie de ce?

Măsurată de cine?

Adevărul măsurat în funcţie de ce?

Care adevăr?

În funcţie de faptele bune?

De ideile măreţe sau de ideile bune?

De vorbele bune?

De perceperea acestora de un număr mai mare sau mai mic de oameni?

Oamenii sunt subiectivi și mincinoși.

Sunt eu subiectiv și mincinos?

Pretind că nu.

Mint?

Eu cred că nu dar, cei din jur, cred altminteri.

Cine știe mai bine?

Evident EU.

S-a inventat păcatul ca scuză pentru dorinţa de a modifica lumea.

Este dorinţa asta bună sau rea?

Este lumea bună sau rea?

Dacă lumea este o iluzie nu are mare importanţă distincţia.

Atunci care este realitatea?

Există realitate?

Dacă este ceea ce percepem, este realitate subiectivă.

Cum putem cunoaște realitatea obiectivă?

Logica mea îmi spune că nu putem.

Dar logica mea este subiectivă.

Cunoașterea realităţii obiective de către mine o face subiectivă.

Atunci cum știu că este subiectivă dacă o pot cunoaște eu care sunt subiectul acestei cunoașteri?

Sunt eu subiectul acestei realităţi sau realitatea are un alt subiect și eu mă insinuez în această ecuaţie.

Dacă numai Zeul poate cunoaște realitatea obiectivă atunci eu sunt orb.

Dacă sunt orb nu sunt Zeul.
Aceasta a fost dilema lui Hristos pe cruce?
Dacă nu sunt Zeul sunt NIMIC.
Este un paradox pentru că nu pot fi Nimic.
Dar nu pot fi nici Zeul.
Atunci ce sunt Eu?
De ce mă întreb?
Sunt cel ce întreabă?
Sau întrebarea?
Sunt real sau imaginar?
În imaginaţia cui?
Sunt eu în visul fluturelui sau fluturele în visul meu?
Am întors toate filele și am revenit la început.
Sunt Zeul sau Nimic?
Sunt imaginar sau real?
Sunt sau nu sunt?
Dacă nu sunt, cum se face că mă manifest?
Cum de pot modifica lumea?
Modific lumea?
Sau lumea este imaginară creată de mine care sunt tot imaginar?
Hop, că m-am încurcat.
Cum poate o iluzie să creeze iluzii?
Recunosc valabilitatea întrebării: “De ce am scris chestia asta?”
Înseamnă că nu sunt Contra-contrarii.
Atunci ce sunt?
O speculaţie creată de o iluzie, în iluzie, în iluzie...
Sunt faptele mele bune sau rele?
Sunt faptele mele?
După opinia mea, sunt bune.
Dar poate o iluzie să aibă opinii?
După opinia altora sunt rele sau mediocre.
Cum sunt, de fapt?
Sunt?
După ce criterii?
Ale mele?
Ale lor?

Cine sunt Eu?

Cine sunt Ei?

Sunt alţi Eu?

Sunt alţi Ei?

Cine a făcut criteriile?

Există un etalon al unei unităţi de măsură pentru faptele mele?

NU.

Etalonul sunt Eu.

Etalonul sunt Ei.

Totul este în funcţie de mine dar există în afara mea și independent de mine.

Cum știu asta?

Dacă nu este în funcţie de mine și nu o pot percepe realitatea nu există, este irelevantă.

Atunci sunt Zeul pentru că NIMIC nu există în afara mea.

SAU, TOATE ASTEA, PROBEAZĂ EXISTENȚA UNUI ZEU CARE M-A CREAT ŞI A CREAT ÎNTREGUL DIN CARE FAC PARTE.

DEMIURGUL CĂRUIA ÎI DATOREZ EXISTENȚA.

ZEUL.

UNICUL ZEU.

ÎNCEPE UN NOU LANȚ DE ÎNTREBĂRI.

CINE SUNT EU, ÎN RAPORT CU EL?

DE CE AM VOIE SĂ ÎNTREB?

DE CE AM VOIE SĂ FAC GREŞELI?

SUNT O JUCĂRIE SAU UN ANIMAL DE CASĂ?

SIGUR NU SUNT CEEA CE MI-AR CONVENI MIE SĂ FIU.

SAU SUNT VISUL DEMIURGULUI ADORMIT, CARE A LUAT-O RAZNA ŞI VOI DISPĂREA CÂND SE TREZEŞTE.

DACĂ VOI DEVENI UN COŞMAR VOI TREZI DEMIURGUL MAI DEVREME ŞI VOI DISPĂREA...

E O IDEE.

ÎMI PLĂCEA MAI MULT AIA ÎN CARE ERAM ZEUL.

EU FAC PARTE DIN GENERAȚIA AI CĂREI MEMBRI:

- pun parchet în casă, îl acoperă cu covoare scumpe pe care nu calcă decât cu papuci curaţi sau le acoperă și pe ele, cu traverse ieftine pentru a le proteja,
- au, în vitrina din sufragerie porţelanuri și cristale pe care nu le folosesc, nici când vin musafiri, pentru că le păstrează pentru copii,
- au casă cu multe camere frumoase și locuiesc într-o maghernită amărâtă,
- au haine frumoase pe care nu le poartă pentru că le păstrează pentru petrecerile la care nu se duc ca să facă economie de bani pe care nu-i folosesc la nimic,
- beau bere ieftină din banii obţinuţi pe ţuica și vinul bun pe care l-au vândut,
- încă mai cred că americanii sunt buni și vor veni să le dea tot ce nu au avut și să-i alunge pe ruși,

dar care:

- te primesc cu drag la masa lor și-ţi dau tot ce au mai bun,
- visează cu ochii deschiși,
- îţi dau și cămașa de pe ei,
- și se plâng, mereu, că sunt nefericiţi.

POEZII

ALOR MEI

M-am întors acasă, tată,
m-am așezat pe laiţă, lângă covată,
tu mă cinstești cu rachiu
și eu cred că, încă, ești viu.

Îmi spui de vreme, de vremuri
Si, în lacrimile mele, tremuri
dar mi-e tare bine cu tine
tatăl meu, blând, din mine.

Ești la fel de cald și de drag,
așezat, acolo, pe prag
și știu că vei fi, mereu,
bunul și sfântul tată al meu.

Vorbind, nu ne-am dat seama
că a venit, lângă noi, și mama
și, până să prindem de știre,
ne-a învăluit în iubire.

DA, MĂ...

Da, mă, da, mă, vine iarna
Iar e frig și, iarăși, plouă,
Da, mă, da, mă, vine iarna
Iar sunt dimineţi cu rouă.

Da,mă, da, mă, vine iarna,
Vine frigul, vine gerul,
Da, mă, da, mă, vine iarna,
Rar mai văd, printre nori, cerul

Da, mă, da, mă vine iarna,
Zilele sunt tot mai scurte,
Da, mă, da, mă, vine iarna
S-a uscat iarba prin curte.

Da, mă, da, mă, vine iarna,
Vine iarna înc-odată,
Da, mă, da, mă, vine iarna
Şi, doar moartea-i vinovată.

Da, mă, da, mă, vine iarna,
A-ngheţat apa-n căldare,
Da, mă, da, mă, vine iarna,
Mai pune un vreasc în soare.

Da, mă, da, mă, vine iarna,
Ciobanii se-ntorc acasă,
Da, mă, da, mă, vine iarna,
Mai pot să fac, mai știu dar... lasă.

ÎNCĂ?

Acolo se așterne Apusul meu de Soare
și mă doare mâna și sabia mă doare.
Nu pot să cad sub brazdă, să mă așez să mor,
nu pot șopti în tihnă: „Adio, tuturor!”.

Încă mă-ncinge seva copacului cel vechi
în care stau, frumoase, berzele perechi.
Ar fi lumină, poate, de numai o privire
dar este întuneric de-o-ntreagă nemurire.

Așa că, lângă umbră, mai tai câţiva dușmani
căci, încă, veșnicia se mai măsoară-n ani.
O zi aștept, o dată înscrisă-n calendar,
să pot să cad sub brazdă pentru-a mă naște iar.

MESTEŞUGARUL

Argheziană

Dumnezeu mi-a dat să încrustez cuvinte,
cum încrustam, pe vremuri, beţe pentru vite.
Cu brişca-n mână şi, în cap, cu gândul
am început să-mpodobesc Pământul.
Am împletit, la cai, coada şi coama
şi-am spus, întâia dată, „mama”.
Si-am mai făcut, eu, din cuvinte,
minuni de care nu-mi aduc aminte.
Oricum, dacă-s un meşter bun, voi şti
abia în veşnicia care va veni.

CASA DE ROUĂ

Am construit, în suflet, multe case,
unele mai urâte, altele mai frumoase,
case de vis, case de taină,
case pentru buzunarul de la haină,

case cu uși, case cu ferestre,
case lacustre, care rupestre,
case de piatră, case de lut,
case fără sfârșit și-nceput...

Dar, cea mai frumoasă, e-o casă de rouă,
în care nu ninge, nu-i cald și nu plouă,
rouă de lacrimi, de râs și de plângeri
unde-i mireasmă de zâne și îngeri,

e-o casă, cum nu-i casă o alta,
casă cioplită din suflet, cu dalta,
casa care m-ascunde pe mine,
de mine și numai de mine.

NU MI-E DOR...

Pentru Gabi

Nu mi-e dor de tine, mi-e sete
ca de-o beţie cu vin dumnezeic,
mă cheamă licori să mă-mbete
și ard într-un foc prometeic.

Nu mi-e dor de tine, mi-e foame,
ca de-o picătură de lapte din sân,
mă-alintă visări de mirifice poame
mancate-n căruţa cu fân.

Nu mi-e dor de tine ci, doar, am nevoie
de fiecare clipă-mpreună
petrecută plutind intr-o sfântă canoe
împletită din stuful razelor de lună.

LIVADA

În livadă, printre flori
au copacii fructe vii,
din rouă limpezită-n zori
și din zâmbet de copii.

În livada ca o ie
au copacii fructe moi,
din chiot de bucurie
și din dragostea de noi.

În livada însorită
au copacii fructe dulci,
din caisă aurită
și din gângurit de prunci.

În livada de pe creastă
au copacii fructe sfinte,
din lumina de fereastră
ce nu-ncape în cuvinte.

În livada dintre nouri
au copacii fructe coapte,
din copitele de bouri
ce n-au fost hrăniţi cu lapte.

În livada cea din mine
nu mai au copacii fructe,
s-au stins, dalbe și senine,
flori, pe ramurile rupte.

HRISTOASE

Hristoase, în timp ce-ţi veneram portretul,
Uitam învăţătura, încetul cu încetul
Şi, dacă tot te-am ţintuit pe cruce,
Acum, vrem să aflăm ce folos ne aduce.
Îţi cerem, orișice, în rugăciune,
Să ne mai dai ceva, să mai faci o minune...
N-avem nicio rușine de ceea ce-am făcut,
Ne-am stabilit iertarea chiar de la-nceput.
Şi vrem ca Tu să faci ceea ce noi
Vom întina și-acum și mai apoi.
Încet dar sigur Ți-am uitat cuvântul
Şi-am necinstit și maculat Pământul.
Grădina ta-i cu păsări care mor pe ramuri
Şi ploi murdare ce ne bat în geamuri.
Aș vrea să cred că vom putea, cu toţii,
Să ne vedem nepoţii... strănepoţii...
Dar, dacă nu-l vom regăsi pe Dumnezeu
Vom fi la fel de triști, și Tu... și eu.

TOT UNA

focul nu te arde fiindcă îi eşti para,
apa nu te-neacă pentru că eşti valul,
soarele nu frige pentru că eşti vara,
viaţa nu te moare căci eşti idealul,

vântul nu te-ndoaie pentru că-i eşti pala,
pământul nu te-nghite pentru că eşti tină;
orice faci în lume nu uita morala,
dacă nu ştii astea, doar tu eşti de vină.

ŞI

Şi, revenit acasă, nu mai găsești cuptorul,
ai vrea să mai tai lemne dar nu găsești toporul,
nu mai găsești covata nici ţestul pentru pâine,
tot ce-a rămas e, numai, un gust sfios de grâne.
Nu mai găsești covorul ce-nveselea odaia,
nu e nimic,nu-i piua, nu-i plita, nici copaia.
Nu mai găsești ciubărul, ștergarul sau ceaunul,
nu-ţi mai găsești nici plosca, foiţa ori tutunul.
A dispărut icoana cu Maica Cea Curată
și candela cea care nu s-a stins niciodată.
Părinţii au plecat, departe-n cele sfinte
și-n locul lor sunt, numai, imagini și cuvinte.
Ești trist sau, poate, singur sau, nici măcar, nu-ţi pasă,
nu știi, nici tu, prea bine, de ce-ai venit acasă
dar ai, acum, în faţă, ce-a fost și ce rămâne
și știi că azi e ziua în care vine" mâine".
Tot ce-au avut cei duși, acum e-al tău,
începi să vezi că, astăzi, nimic nu-i bun sau rău.
Îngenunchezi în iarbă, te bucuri de pământ,
simţi cum pătrunde-n tine șarpele casei, sfânt.
În jur se luminează, te-ndrepţi spre Dumnezeu
și știi, că-n clipa asta, e începutul meu.

ÎNŢELES

Noi nu-ncăpem, în lume, cu nimeni împreună,
Gândirea noastră face duşmani din tot ce-i viu.
Călărind pe nouri, cu ochii de furtună,
Ne transformăm pământul într-un imens pustiu.

Cel mai amarnic virus suntem şi cel mai prost,
Ucidem tot ce mişcă de-atâtea mii de ani.
Asasinăm holera şi ciuma, fara rost,
Creând mai crunte boale din foame pentru bani.

Ỉn ultima minută, dând foc ultimei frunze
De care nu v-a-ncape cumplitul nostru „EU”
Vom înţelege, poate, înăbuşiţi de spuză
De ce nu este banul ochiul lui Dumnezeu.

RUGĂCIUNE DE DIMINEAŢĂ

Atinge-mi, Maică Preacurată,
Fruntea mea, cu vârful mâinii
Şi dă-mi, în orice dimineaţă,
Pe masă, gustul cald al pâinii.

Dă-mi dragostea pe care numai
Credinţa-n tine-o poate da
Şi, când voi fi uitat de lume,
Singură, Tu, nu mă uita.

Strânge-mă-n braţele-ţi divine
Şi ocroteşte-mă la sân,
Nu lăsa să mă cuprindă
Nici un simţamânt păgân.

Să mă păzeşti de cele rele,
Din ceruri, de-acolo, de sus
Căci, în mine-ascuns, trăieşte
Un strop din trupul lui Iisus.

<u>ŢIE ŞI „MÂNURILOR" TALE</u>

Pentru Gabi

Arză-mi sufletul Arbol,
Zeul focului din sol
Şi regina Metabapa,
Focul care arde apa
Dacă n-am să-ţi fac din tină
Masă, casă şi grădină
Şi-am s-adaug şi trei raze
Să fac ochilor tăi vaze,
Să-i păstrez ascunşi în rouă
Unde norii nu mai plouă.
Mâinilor tale, mistrie,
Le-oi da vin de Razachie,
Să-mi zidească mângâieri
Din lut viu de primăveri
Şi să-mi pună temelie
Din lut greu de veşnicie,
Să mă legene-n uitare
Cu lut cald, din val de mare
Şi să mă aştepte-n prag
Cu lut sfânt, de prea mult drag,
Să-mi pună mereu, în tindă,
Un ulcior din lut de ghindă
Să-mi adap setea de vise
Din palmele lor închise.

HAIKU

Bradul, acest condei care scrie
pe tâmpla cerului, o poezie,
e gazdă bună sufletului meu
şi barca-n care plec spre Dumnezeu.

RE-CREAŢIA MICĂ

Arde-mi mâna dreaptă, să nu mai pot scrie
sau nu-mi mai da hârtie,
căci, de câte ori încep un vers sau un cuvânt,
totul, în jur, se transformă-n pământ.
Oamenii cad, fulgeraţi, în morminte
săpate, cu grijă, dinainte.
Rămân, singur, eu, să-i scot pe rând,
să le dau viaţă şi gând
dar, în clipa când i-am refăcut pe toti,
îmi dau seama cât sunt de morţi.

OLARUL

Olaru-şi pregătise lutul de oale,
deslegase câinii şi aprinsese lampa,
când o pală de vânt a foşnit prin petale
şi, parcă, mişcase şi clampa.

Cu florile adunate în poală, de fete
şi hora rotundă şi iute-n rotire,
olarul ştia, pe rând, să ne-mbete,
frângându-ne mişcarea în nemurire.

Olarul vrednic pregătise lutul şi roata
Şi mâna lui mare se hodinea în poală,
dar moartea haină i-a răsturnat covata
şi-a ucis, în lut, şi ideea de oală.

CLIPA VEŞNICĂ

E tot azi și-n lumea largă
nimic nou nu se întâmplă,
numai două fire albe
mi se-adaugă pe tâmplă.

E tot azi și-n calendare
nici o foaie nu rămâne
căci, în lumea asta mare,
ieri s-a transformat în mâine.

E tot azi și viaţa trece,
un șir imens de primăveri,
nu-i cald, în jur și nici nu-i rece
căci mâine se transformă-n ieri.

E tot azi și timpul pare
a se forfeca în ore
cu toate că lumea moare
stinsă-n umbre incolore.

E tot azi și Eu tot Unul
veșnic îngheţat în Mine
uit c-am devenit nebunul
închis între rău și bine.

E tot azi, lumea se minte
c-are gust și-are culoare
dar și-acum, ca și-nainte
mimează, trist, o sărbătoare.

E tot azi și lumea simte
că se mișcă și se schimbă
dar nu sunt decât cuvinte,
vechi încurcături de limbă.

ATOMUL INFINIT

Sunt tot aici și simt o vrajă
care se ţese-n jurul meu
afar-am pus oșteni de strajă
și m-am înarmat și eu.

Sunt tot aici și toate cele
par mult mai mari decât au fost
doar eu scot bunele din rele
și dau acestei lumi un rost.

Sunt tot aici, ca și-nainte,
adun amintiri prin scrinuri
care-au fost, la mine-n minte,
bucurii, speranţe, chinuri...

Sunt tot aici, plângând săracii,
în lumea lui „numai atât”
din trupul meu cresc iar copacii
cu fructe ce rămân în gât.

Sunt tot aici și iarba crește
din sufletul și pieptul meu,
tina mă strânge ca un clește
și-n ochi, cuvântu-i tot și mai greu.

Sunt tot aici, gol ca o oală
căzută-n colbul unui drum
dar, Dumnezeul meu, mă spală
și mă renaște, iar, din scrum.

„PUBELICISTICĂ”

adică literatură publicată în ziare
care s-au aruncat la gunoi

IAR NE ALEGEM

„Pune laba, ia cu votu'…
Si nu-ş ce-nghite cu totu'"
din poezia „Zdreanţa" de mine

Trec pe străzi şi văd cum au apărut pe stâlpi, pe lângă muşcatele ofilite ale Primarului, tot felul de poze cu tipi despre care nu ştiu nimic deşi ei **vor** să mă reprezinte cu toate că- după laude- numai unul **poate.**

O să ziceţi că am ceva cu Domnul Primar dar nu este adevărat, eu „Cu Primaru's pretin mare/Si cu paru din carare" dar am o pată pe creier cu privire la instituţia Primarului care-o cam scârţâie şi-o dă de gard.

Mă-ntreb uimit cum pot ei să mă reprezinte dacă nici măcar nu ştiu ce vreau eu cu adevărat şi nici eu nu ştiu, despre ei, nimic.

Ceea ce este clar ca lumina zilei este că nici nu vor să se apropie de sufletul sensibil al alegătorului: slab cu micii şi mai slab cu berea şi Primarul a mai şi suspendat Sarbătorile Galaţilor. „Greu la deal cu boii mici". E-un proverb popular nu o aluzie subtilă.

Nu mă pot stăpâni să nu-mi pun nişte întrebări, zic eu, legitime:

De ce nu ne spuneţi, fraţilor, cine sunteţi? Ce studii politice aveţi?

Sau aşa cum poetul s-a născut român aşa şi voi vă pricepeţi, ca tot mioriticul, la politică, afaceri şi fotbal.

Ce fapte bune aţi făcut?

Aţi salvat vreo capră de la viol?

Aţi ajutat vreo bătrână să treacă strada, chiar dacă nu voia?

Aţi colaborat cu Miliţia la prinderea celor care scuipau pe stradă şi rupeau flori?

Ce fapte rele aţi făcut?

Aţi furat?

Aţi minţit?

Aţi preacurvit?

Sau aţi curvit,numai, puţin?

Aveţi păcatul trufiei?

Si, „mai presus de toate”, ca să mă exprim shakespearian, ce vreţi să faceţi pentru mine, alegătorul?

Că, pentru voi, ştiu ce vreţi să faceţi.

Să cheltuiţi 7000 de euro lunar, să vă plimbaţi în maşini de lux, să mergeţi în străinătate Si, într-un cuvânt, să vă fie bine la maxim şi să vă chivernisiţi ascunşi sub plapuma imunităţii parlamentare și, ca un mic șperţ, să vă daţi și pensii speciale.

Toată mascarada asta îmi aduce aminte de o întâmplare dintr-o comună gălăţeană oarecare de pe vremea celui, de Crăciun, împuşcat.

Primeşte primarul un telefon de la „judeţ” şi i se spune să se pregătească pentru venirea candidatului la alegerile pentru Marea Adunare Naţională care era Eugen Jebelenu.

Convoacă omul nostru adunarea generală de partid şi le comunică membrilor, în plen, cu voce gravă: „Măi, tovarăşi, mâine vine în comună, candidatu’ partidulu’ nostru pintru alegeri, tovarăşu’ Ciprian Porumbescu”.

Lumea din sală a rămas siderată, mă refer la medicul, inginerul agronom, popa şi miliţianul. Inginerul agronom, mai curajos şi mai apropiat ca şpriţ de Primul om al comunei i-a şoptit sfios: „Da’, Ciprian Porumbescu-i mort.”

Replica Primarului-tractorist a venit dură şi tăioasă: „Mort, nemort ştie Partidu’ pi cini trimiti”.

Vedem noi oarece asemănări?

Nu, cu siguranţă, nu. N-avem primar tractorist şi-s mai multe partide.

Ioan Tanasă - alegător de duzină

ANALFABETARIU

Mi-aduc aminte un banc din vremea lui Comunismul victorios, când începuse învăţământul românesc s-o ia la vale şi facultăţile se pregăteau să devină porcăria din ziua de azi.

Cică Dumnezeu lucra la linia de montaj oameni şi, fiind el şef de echipă, era cel care punea creier în ţestele goale şi-n fiecare zi rămânea fără creier pe la sfârşitul programului şi, ca să nu stea producţia şi să depăşească planul, celor pentru care nu mai avea creier le dădea diplome.

Acu' le dă la toţi că nu mai este creier decât în zile anume, la Metro.

Un bacalaureat dezastruos, examenele de titularizare unde s-a văzut calitatea cadrelor didactice, universităţi care au profesori făcuţi la apelul de seară pe principiul „să-mi dau eu doctoratul c-oi face şi facultatea pe urmă", asta vedem ca viitor pentru copiii noştri – cei care mai avem.

Ierarhia socială s-a umplut de analfabeţii trecutului, care n-au avut creier să se teamă să fure şi nu-nvăţaseră despre morală dar şi-au fabricat diplome universitare la fabricile de profil din ţară şi din Moldova vecină şi prietenă căreia noi îi dăm ajutoare ca să ne bârfească prin toată lumea în stilul latinofonf al limbii proprii.

Dăunăzi văzui, întâmplător, la tembeliziunea română unificată în prostie şi gomoşenia de a se crede ceva, o sindrofie a ţiganilor care jucau de mama focului cu pistoale la brâu, pe banii nărodului plătitor de impozite.

Se vehiculau cifre de miliarde de lei vechi, alocaţi de guvern pentru sindrofiile astea cu iz de şpagă electorală şi de încurajare a celei mai buzunăricioase, mai zglobii, mai analfabete dar şi mai numeroase etnii de pe teritoriul carpatin acoperit de frunza celebră ca să nu se vadă ruşinea.

N-am nimic de-mpărţit cu ţiganii şi nici cu ungurii care vor şcoli în limba maghiară că nu le place latinoafona pe care-o vorbesc dar mă-ntreb de ce trebuie ca banii mei să fie folosiţi să-i îndoape pe unii şi să le facă mofturile altora.

SUA este un stat federal şi limba oficială, în şcoli, este engleza; şcoli în limba maternă pe banii statului n-au decât indienii ca o scuză pentru genocid.

Faptul că pruncii noştri sunt învăţaţi să nu mai respecte valorile trecutului, că fiecare zi la şcoală înseamnă un pas către deznaţionalizare, că vedetele televiziunilor sunt curve şi filfizoni inapţi să bălmăjescă două vorbe coerente nu mă sperie.

Lumea îşi are viitorul pe care şi-l construieşte.

Eu nu fac decât să atrag atenţia că ne îndreptăm de la alfabetariu către analfabetariu şi asta mă doare pe mine.

Dacă mai doare pe cineva îl/îi rog să vină să ne urlăm, împreună, deznădejdea şi durerea de a ne simţi ca nişte dinozauri într-o lume căreia nu-i înţelegem sensul.

Noaptea de revelion 2010

(Bilanţ amar)

Mă uit in jur şi nu-mi vine să cred.

Am ajuns în 2010 şi suntem la fel de proşti ca-n 1989.

Dar mai poleiţi şi mai fuduli.

Ȋntre timp, am avut o pseudorevoluţie care a creat nişte falşi eroi, guralivi, mitocani şi mereu cerşind favoruri de la stat.

Ne-am asasinat conducătorul de Crăciun.

Am condamnat comunismul şi am păstrat minciuna.

Am vânat terorişti imaginari ascunşi între metafizică şi clitoris.

Am distrus economia naţionala.

Ne măsuram democraţia în câte voturi am reuşit să furăm.

Avem în galantare dar nu în buzunare.

Avem o creştere reală a numărului de analfabeţi.

Ne doare dar nu mai îndraznim să spunem.

Profesiunea nu poate fi decât politică.

Rămânem şomeri şi nu ne dăm seama că asta înseamnă să nu avem de muncă şi de mâncare.

Avem reclame minunate la produse care nu ne folosesc.

Nu ne mai pasă de ceea ce lăsăm urmaşilor noştri şi nici dacă vor mai fi urmaşi. După noi, potopul.

Ȋn final, suntem ceea ce am devenit ca homo sapiens, maimuţe încercând să imităm vestul într-un mod hilar dacă n-ar fi jalnic.

Suntem români conduşi de unguri şi ţigani în ţara în care am uitat de daci şi ne închinăm la Dracula şi la zeul BAN.

Unde vom ajunge depinde numai de noi.

Sau, nici măcar, nu mai depinde de noi ci de FMI, UE şi NATO.

Ioan Tanasă - membru NA-ȚI-O și M-ultă UE căutând ce nu mai e

C.F.eRim-aş dar n-am cum

Am eu aşa un „of” la inimioară cu trecerile de nivel peste calea ferată unde, dacă cei îmbrăcaţi în toate culorile – că uniforme nu se mai poartă - care se prefac a presta la calea ferată, au chef poţi să împleteşti cosiţă albă.

Vă rog să observaţi că atunci când se pune bariera, de cele mai multe ori, nu vezi nici un tren timp de cinci-zece minute dar nici nu vezi îngrijorare pe feţele celor care păzesc bariera.

Vă rog să mai observaţi că, atunci când apare, ca un soare, trenul se mişcă cu cea mai mică viteză posibilă şi se opreşte cât poate de des înainte de bariera pe care tu o aştepţi nerăbdător să se ridice. De cele mai multe ori, după ce trece de barieră un metru, se-ntoarce ca să n-o lase să se ridice iar mecanicul şi eventualii săi însoţitori zâmbesc a râde ca nişte cai la obor.

Vă rog să observaţi că trecerile de nivel sunt adevărate pietre de încercare pentru bietele noastre autoturisme care n-au avut norocul să fie „de teren”.

Vă rog să mai observaţi că orice călătorie cu trenul a devenit la fel de confortabilă ca cea cu autobuzul dar mai scumpă.

Si, vă mai rog să observaţi că atunci când fac grevă, pe ceferişti îi doare la „caşchetă“ de ani buni de ce se-ntâmplă cu călătorul uitat prin gări iar media românească îi plânge cu lacrimi de crocodil că au salarii mici.

Vreţi exemplu de nemuncă? Uitaţi-vă cum stau înşiraţi pe lângă calea ferată, sprijiniţi în lopeţi şi fac ceea ce fac şi în grevă. Si se miră că, uneori, obosită să-i mai suporte, calea ferată cedează conform vorbei aceleia înţelepte cu privire la cel mai inteligent.

Vreţi un exemplu de investiţie proastă? Priviţi gara de călatori din Galaţi şi sediul Regionalei de cale ferată. Pasarela neterminată care duce spre liniile de înaltă tensiune (probabil pentru sinucideri ecologice care să nu mai murdărească linia şi roţile trenului), faţada clădirii e cel puţin sumbră, cu geamurile acelea mici ca de închisoare, mizeria din gară care nu se mai termină pe motiv de construcţii şi construcţii care nu se mai termină pe motiv de lipsă de bani (care au fost cheltuiţi aiurea).

Probabil că nu le-a spus nimeni că „scrisoarea de trăsură” este o expresie învechită şi că trebuie să renunţe la obiceiurile de birjari.

Ioan Tanasă - stând la gară ca acasă

„BIZONU’ ARUNCĂ ZVONU’”

sau DE CE ESTE PRESA O PROBLEMĂ DE SECURITATE NAȚIONALĂ

Trăim pe plaiul unde nasc, liberi, zvonacii şi răspân**dacii** aşa cum i-au găsit romanii când ne-au cotropit, la fel de plini de vervă şi la fel de prolifici.

Noi, vestitul popor al „aplaudacilor” care l-am ucis pe Ceaușescu lingându-l în cur (constatarea este a lui Dinescu) ne-am tras presă liberă.

Este perfect liberă de principii morale cum este liberă de cultură că, cel mai cult lucru publicat este acea scriitură a unui patapievici idiot care ne povestește cum se uita el, din beciul blocului, sub fustele ţigăncilor care urinau și, cu asta, se vrea superior lui Eminescu.

Cu ziariști fără scru (o să mă blamaţi dar pule se spune) care lasă averi colosale în urmă, după ce mor suspect, sau cu Matizul din Gugești peltic și doritor de a fi luat în seamă de cei culţi sau de cei mulţi și proști.

Avem vocali ca CTP-ul încruntat care se crede în S.F. și se bagă în toate precum chiloţii între fese având pretenţia că știe totul de la politică internaţională la tenis de câmp și sperând, perpetuu, la un oscior și pentru el sau muţi dar bine plătiţi, ca majoritatea celor care pupă ghiulul mogulilor.

Problema este că presa, scrisă sau vorbită, este o adunătură de zoaie și de minciuni care a atras atenţia agenţeilor secreţi (ei sunt secreţi nu pentru că nu-i știe nimeni ci pentru că mintea lor secretă tot felul de aberaţii pe care le scapă pe jos în preajma unor aleși din presă) și s-au făcut rapoarte care susţin că trebuie cenzură.

Dar cenzură este.

Mogulii plătitori nu lasă să mai iasă vreun adevăr la lumină că toţi fură la fel și din același buget naţional.

Se inventează boli, se ucid animale nevinovate și degeaba se blochează frontiere în căutarea de carne infestată (care concurează carnea comunitară, cea care, dacă o uiţi pe televizor, o poţi mânca și la anu' și la mulţi ani) în loc să se caute droguri și arme.

Ultima idee a unui ziaristicus era să antrenăm, în străinătate, câini care să găsească produse alimentare...

Şi, dacă vorbești cu el, susţine că ţara este plină de proști.

Cum i-o fi recunoscând?

După frizură?

Dăunăzi auzii la un prost de radio, că nu pot să-i spun post, părerile lui Mândruţă despre ultimile evenimente și am înţeles de ce I-a ales Brucan ca interlocutor. Băiatul are creierul ca o bilă de biliard, cea de popice e mare și are găuri.

Da, presa este o problemă de securitate naţională.

E plină de proști, vânduţi, lingăi și lichele (la asta se pricepe domnul Liiceanu că-s de-ai lui) și trebuie cenzurată dar nu văd de cine...

Ioan Tanasă - nici cenzurat nu se lasă

CUGETÂND CU STREANGU-N GÂT SAU CU CRAVATA STRÂNSĂ, ÎNODATĂ LA SPATE

S.U.A. – între două O.B. – uri

De la alegerea lui **O**bama **B**arak drept preşedinte al S.U.A., acestea se află în situaţia de a fi de două ori mai curate şi mai uscate ca-n reclama cunoscutelor produse. Până acum, numai cu **O**sama **B**inLaden, îşi uscau lenjeria intimă la focul de la turnurile gemene, de-acum vor avea şi crucile aprinse ale Ku-Klux-Klan-ului.

Şi-au tras președinte negru, mai greu va fi cu o femeie, că astea-s capricioase, dacă nu vor folosi una de cauciuc.

Vă reamintesc bancul cu texanul bătrân căruia un vecin îi povestește că un negru a ajuns președintele americii și acesta exclamă entuziasmat: „Ferice de stăpânul lui!”

Să mai spună cineva că reclama nu-i sufletul comerţului şi America nu-i ţara tuturor posibilităţilor așa cum România este ţara unde totul este posibil.

S-A STINS LICURICIUL LUI BĂSESCU

După ce s-a obişnuit cu licuriciul lui Bush, cam bleg dar vizibil ca şi color, Dl. Băsescu va avea reale greutăţi în a găsi licuriciul lui Obama care-i cam „închis” la culoare deşi, aparent, mai vioi.

După ce că iarna nu-i ca vara nici măcar licuricii nu mai sunt la fel.

Grea viaţa de „preş” în lumea asta. Se șterg toţi cu tine pe picioare dar e mai bine decât...

Ursul, aflat într-o tufă de pe marginea drumului, prinde vulpea de guler și o întreabă: „Năpârlești?” „Da.” zice vulpea și ursul îi dă drumul. La fel răspunde și lupul și este eliberat.

Iepurașul răspunde îndrăzneţ: „Eu nu năpârlesc.” și ursul s-a șters cu el la cur.

S-A REVOPSIT CASA ALBĂ?

Având în vedere că se poartă, şi la americani, lingătoriile, am văzut desfăşurarea de forţe de la instalarea în funcţie a noului preşedinte şi toată mascarada democratico-comică de până acum, ne-ntrebăm când se va vopsi Casa Albă în negru ca să nu contrasteze cu locatarul. Într-o ţară mercantilă, ce contează câteva sute de galoane cu vopsea?

Şi, oricum, dacă trecutul a fost alb, viitorul americanilor e negru, sau, ca să mă exprim în trend, de culoare.

Ioan Tanasă - trist că Barak(a) nu-i casă

MINISTRUL IALOMIŢEANU – ACEASTĂ DEZILUZIE OPTICĂ

După mulţi ani, am participat, în locul unei colege, la o şedinţă convocată de Autoritatea Naţională a Vămilor unde am avut reala oroare de a lua contact direct cu Domnul ministru Ialomiţeanu.

Ce om, ce caracter!

Ca un Cicero autohton, ne-a vorbit el despre cum guvernul din care face parte este cel mai competent guvern dar, dacă noi, hoţii şi şpăgarii de la Vamă, nu ne apucăm de treabă, ţara poate intra în faliment ca SC „Iepuraşu” SRL, că ne-or prinde şi pe noi ca-n fotbal acea moarte a corupţiei din România numită DNA, că, şi el, era şmecher când era director adjunct de finanţe dar lui i-a mers şi nouă nu, că ne ştie munca pe de-a rostu’ şi noi nu ne-o ştim şi tot aşa şi iac-aşa timp de-o oră şi jumătate.

Ca un excelent diplomat ce se afla, domnia sa **NU** ne-a ascultat părerile niciunuia preferând să strige la un coleg să iasă din sală că nu-i dă lui lecţii iar mie să-mi spună într-un delicat ton de stăpân de sclavi pe propria plantaţie că nu mi-a dat el voie să vorbesc şi, întradevăr nu mi-a dat, până la sfârşitul şedinţei, că nu-l interesa ce vreau să spun cum nu-l interesa nimic afară de a-şi debita propriile producţiuni mintale de care părea foarte încântat.

Stătea el în scaun şi ne judeca, cu alura lui Vlad Tepeş când s-a supărat pe boieri şi ne potrivea pe fiecare în ţeapa ce ni se cuvenea că, din tot ce-a spus, reieşea clar că este o mare ţeapă.

Ne-a ameninţat, blajin ca un bunic mare consumator de mătrăgună, că ne dă afară pe toţi sau ne mută prin ţară la Cuca Măcăii şi că ne-or prinde cei ce ne urmăresc tot ca-n fotbal sau că tanti ANI o să ne ia la puricat averile şi, dacă nu ne place, să mergem să ne plângem la parlamentarii locali că şi aşa-i intoxicăm cu prostii.

De-altfel ne-a sugerat să ne facem parlamentari locali că şi el s-a făcut peste noapte.

De ce ne-o fi’ntrebat pe noi de unde suntem?

Probabil să ne ureze drum bun.

Dom’le, ceea ce ştiu eu este că, după 33 de ani de vamă, la mine ar trebui să mai pună cumătra ANI ceva prin debarale, c-am avut şi trei servicii când s-a putut şi tot nu m-am cârpit de cheltuitor ce mi-s.

Avea omu' dreptate, cam put a prost. Nu?

Sau beţiv.

Privindu-l, că l-am privit aproape tot timpul aşteptând să-mi dea voie să vorbesc m-am hotărât să nu mă mai fac ministru când mă fac mare.

E greu, şi-mi aduce aminte de-un banc din vremea împuşcatei dictaturi de tristă amintire despre doi tipi din anturajul prezidenţial care discutau despre diferenţa dintre accident şi catastrofă şi unul îi explică celuilalat:

„Dacă ar cădea candelabrul ăla în capul şefului ar fi un accident, catastrofa e că nu cade"

Și de-un răspuns al minunatului meu profesor de Drept internaţional, arbitrul internaţional (nu la fotbal) la Curtea de Arbitraj din Haga când un coleg, disperat că ne dăduse o speţă cum un ministru (care pe-atunci semnau contracte internaţionale) bulibăşise un contract şi noi trebuia să găsim soluţii să-l apărăm în instanţă, i-a spus:

„Dom' Profesor, dacă un ministru n-a reuşit să rezolve corect o speţă ca asta cum putem noi, nişte bieţi studenţi?"

Răspunsul a venit atunci, fără milă. şi se potriveşte şi-acum.

„Dragul meu, dar voi vreţi să deveniţi intelectuali, el e un simplu ministru."

Ioan Tanasă – un simplu sinistru

life is good.

CUM AM NIMERIT EU, BRĂILA?

Nu se uscă bine cerneala articolului meu „Ministrul Ialomiţeanu, această deziluzie optică” şi mă trezii cu un ordin de mutare la Vama Braila Zona Liberă.

Cine crede că asta are vreo legătură cu articolul se-nşeală amarnic din următoarele motive pe care le enumăr ca un jurist ce mi-s:

- nu există, în România democratica, infracţiunea de „lesse ministrate”;
- orice om are dreptul la o opinie despre aleşii săi;
- cuvântul este liber;
- numai comuniştii aveau dictonul „cine nu-i cu noi este împotriva noastră” şi ştim noi cine a condamnat comunismul;
- omul era la răvăşitul oilor în Ţara Bârsei şi cu siguranţă că n-avea vreme să se gândească la răzbunare, care-i arma... „nu spui ţine, persoană însemnată”;
- iar eu chiar aveam nevoie de nişte „mălai” să-mi pun centrală ca să nu îngheţ şi la iarnă şi ştim toţi că la Brăila locuieşte Tanti Elvira care vinde mălaiul cu kila iar la Galaţi şi câinii o duc bine îmbrăcaţi cu raglane şi cu ghete-americane. Deci nu-mi mai pun centrală.

Este evident că, în conformitate cu standardele manageriale, eu şi numai eu trebuia să fiu rotit ca să nu rod sacul pe care nu-l rosei până acum şi cum nu mai erau locuri pe la Comunitatea Europeană...

Asta mi-a fost soarta să mai fac, după 33 de ani de vamă, nişte plimbări cu picioarele mele afectate de gută şi să-nvăţ lucruri noi despre cum se pune votul în urnă pentru că „urna alege” nu urma.

Ioan Tanasă – chiorul care-a nimerit Brăila

DE CE FURAŞI, MĂ, GRĂDINA PUBLICĂ?

Ma dusei să-mi plimb nevasta (să-mi spăl nişte păcate, mai ieftin) în grădina publică şi m-a izbit un val de tristeţe şi indignare de la intrarea între garduri.

S-au tot alocat fonduri pentru amenajarea acestui parc de nu ştiu câte ori dar s-au păpat banii şi dalele, din vremea comunismului victorios, s-au cariat şi constituie un real pericol pentru prichindeii care orbecăie cu bicicletuţe şi patine cu rotile pe alei.

Fântâna arteziană, pe care-o ştiu de copil, n-are un bec s-o pună în valoare ci doar cele câteva care luminează jetul care simbolizează eşecul celui care se pipi în sus.

Prin locurile unde părinţii noştri mâncau mititei şi beau bere la 1Mai şi 23 August şi când se mai hotărau să ne-aducă-n parc au rămas un chioşc de îngheţată şi un Mr. Pop ca nişte caricaturi ale unei vremi de fecale.

Oamenii care trec pe alei n-au nimic festiv, parcă nu-s vii, parcă-s fantome, zombi sau ceva lipsit de viaţă, legumele rezultate dintr-o falsă revoluţie, o falsă schimbare la faţă, o minciună sfruntată despre ceea ce trebuia să devenim şi n-am devenit.

O minciună care condamnă minciuna comunismului.

Mi-e groază dar am impresia că şi copiii se bucură fals, teatral şi nefiresc de şablonard, nici nu mai cad ca altădată şi cred că au şi uitat să plângă din suflet sub ochii atenţi ai unor bunicuţe sau mame robotice.

Undeva, în întuneric, la nişte măsuţe cariate, din beton, joacă, pe bâjbâite, cărţi şi remi nişte oameni care beau ceva de o culoare incertă din pahare de plastic, resemnaţi ca nişte paiaţe lovite de dambla.

De la grădina de vară a Teatrului muzical răzbate o voce comună şi anostă care deapănă versuri argotico-agramate pe o muzică deprimantă şi, mai apoi, o prezentatoare ne comunică faptul că, zilele următoare, ne-or cânta soliştii vestiţi ai teatrului local – de care n-a auzit nimeni- cântece din toate ţările lumii în numai trei ore.

Ce-a evoluat tehnica, dom'le! Aştia şi live pot cânta pe derulare rapidă.

Undeva, în fund, scuzaţi expresia, luminat ceva mai bine este un loc de joacă unde se-nvârte ceva şi mai vezi culori dar aproape nu se aude nici un zgomot.

Unde-i gălăgia copiilor?

Ce roboţei creştem noi?

Unde sunt obrăzniciile şi şotiile ştrengarilor de pionieri care erau vii şi la defilări dar'mi-te în rest?

Am evoluat? Către ce?

Pe locul unde a fost cazinoul, restaurant căutat cu vedere la Brateş şi ştaif, au rămas nişte ruine ale zidurilor de altă dată de parcă-i Stonehedge fără carismă sau fără Cosoreanu care şi-a tras cârciumă-n centru.

Mi-e greaţă să mai spun că trebuie daţi afară toţi amploiaţii primăriei cu Primaru-n cap de pluton şi puşi să facă curat în parcurile gălăţene uitate că nici Parcul CFR sau al Pionierilor sau al cui o mai fi că al primăriei nu pare a fi din moment ce n-are nici bani de iluminat.

Spusesem de chestiile alea de vânt pentru care europenii ne dau bani să le construim – bani greu de furat de şmecheri- şi care ne-ar asigura curent ieftin să ne luminăm parcurile şi să readucem veselia.

Pe-ntuneric ca-n iad şi fără o bere nici Ivan Turbincă n-ar fi fost vesel de-aia nu vine-n grădina publică din Galaţi aşa cum nici în rai nu s-a dus.

Vă mulţumim pentru raiul ăsta domnilor şi vă mai alegem până ne-o-ţi fura şi ismenele de pe noi că n-avem noi curaj să alegem pe alţii şi aşa ne-am obişnuit cu minciunile domnului Nicolae că nici n-am observat că-i mai tânăr şi-l cheamă Ciumacenco.

Dacă Vega, beneficiara banilor pentru care ne-a umplut oraşul de gropi ar fi penalizată numai pentru zece la mie din lucrările defectuoase ar face ambele parcuri ca un vis de-ar veni occidentalii să le vadă.

Dar cine s-o penalizeze că oamenii primăriei nu vin nici măcar la recepţia lucrărilor dar-mi-te să mai şi constate că-s proaste. Se feresc oamenii de greşeli.

Oameni buni, hai să dăm înapoi sufletul gradinii publice şi parcului CFR să aducem bere de-acasă că de-acasă aducem tot, să facem mititei la grătar pe spaţiile verzi că nu le-ntreţine nimeni şi să sărbătorim faptul că n-avem nimic de sărbătorit poate că aşa vom aduce viaţa în primăria care se va înghesui să ne-amendeze şi atunci i-om putea vedea şi poate le tragem o mamă de bătaie să ne răcorim mai bine ca de bere.

Eu m-am săturat de ei şi de fandoselile lor şi de munca mizerabilă pe care o depun în folosul comunităţii şi-o prestează în folosul lor.

Ioan Tanasă - cu berea tot de acasă.

DE CE?

Stăteam, eu, aşa, româneşte, în poziţia Gânditorului de la Hamangia - poziţia este bună pentru brand de ţară - şi am avut ideea asta pe care o trimit vouă spre îmbogăţire cu alte şi alte d'alea.

Măcar umorul să nu moară de foame în ţara asta.

DICȚIONAR DE EXPRESII ARGOTICE ACTUALIZAT

- „Fuţi, nu fuţi, vremea pulii trece" deci, mai bine fuţi – deviza guvernului Boc, oricare-ar fi el şi oriunde s-ar afla.
- „Ba, pe-a mă-tii" – dialogul dintre putere şi opoziţie.
- „Peştele, de la cap, se-mpute dar, de la coadă, se rade" - modul în care se aplică indicaţiile FMI cu privire la reducerile salariale şi de personal bugetar. Atenţie! Coada se curăţă dar capul împuţit se taie şi se aruncă!
- „Ai, n-ai, dai!" – relaţia guvern- pensionari.
- „Dă, mamă, cu biciu'n mine" că n-am ascultat de matale- scuza lui Boc faţă de Băsescu, pentru a rămâne premier. Acest Neghiniţă al vremilor noastre care s-a băgat în curul calului şi, când să iasă, calul plecase, n-are mamă, n-are tată, ambii lui părinţi fiind preşedintele, acest marinar hermafrodit cu un ochi mai mic și unul și mai mic.
- „Banii mei, banii mei, ce-am făcut, Doamne, cu ei?" - dilema lui Vlădescu după ce-a cheltuit banii luaţi de la FMI.
- „Cununăm şi botezăm dar, la iarnă, ce mâncăm?" - politica monetară şi economică a guvernului Boc (scriu guvern cu g mic şi Boc cu B mare, pentru antiteză).
- Frumoasa, „pupe-şi boii'n bot/ Şi-o-mbătrâni, cu boi cu tot" - relaţia Elena Udrea-PDL.
- „Taie-mă, Nuţi, cu bomfaierul" - cântecul de inimă albastră al lui Băsescu.
- „De ce m-aţi dus de lângă boi" – cântecul de cosaş al lui Boc.

- „Mândră floare, rea putoare” – frunza și Udrea.
- „Am un leu şi vreau să-l beu” – imnul şomerului român.
- „Banu-i ochiul dracului” – semnătura lui Mugur Isărescu pe bancnote.
- „Ba, mă-ta-i curvă! - răspunsul lui Băsescu la acuzaţiile aduse Elenei Udrea.
- „Hoţul neprins, negustor cinstit” - Băsescu după alegeri.
- „Femeia frumoasă e bun public” - rostul Elenei Udrea la Ministerul Turismului.
- „Nu-i frumoasă da-i bătrână” - Monica Tatoiu
- „Fie pâinea cât de rea, tot mai bine-n Belgia” - motto-ul unui român cu capul pe umeri, urmând sfatul preşedintelui.
- „În Germania, din zece oameni, unu-i deştept, ăla-i şef. În România, din zece oameni, unui prost, ăla-i şef” metoda de guvernare de după 1989. Problema e că deştepţii au plecat din ţară şi azi e ...vai mama noastră.
- „Fă-te frate cu dracul până treci puntea” – înţelesul apartheid-ului pentru UDMR
- „Dacă ştii, să nu spui. Dacă spui, să nu scrii. Dacă scrii, să nu semnezi. Dacă semnezi, să nu te miri”-eterna indicaţie despre cum se a scrie o petiţie la români.
- „Mişto” - întregul vocabular al lui Irinel Columbeanu.
- „Pupă-mă-n Boc, când mă Băsescu” - je m’en fiche-ism guvernamental.
- „Bate şeaua să priceapă iapa” – relaţia dintre turismul românesc-bătut de soartă - şi Elena Udrea, care nu pricepe.
- „Cu curul gol în faţa sulii sculate” – relaţia dintre România şi organismele internaţionale.
- „Cu sula-n cur şi cu sufletu-n Rai” – poporul român, trăind bine după metoda băsesciană.
- „Boii ară şi caii mănâncă” - relaţia guvern - popor.
- „La omul sărac, nici boii nu trag” – poporul român condus de guvernul Boc.
- „Săracului îi cade îmbucătura-n căcat şi i se scoală pula-n biserică” - relaţia popor - Biserica ortodoxă română care vrea catedrala nemuririi neamului cu cârciumi la subsol când ar putea face altceva cu banii.
- „Hei,hei, Soliman paşa/Mi s-a rupt în cur cămaşa/ Săriţi lume şi popor/C-am rămas în curul gol” - apelul românilor rezidenţi, încă, îndreptat către diaspora.

- „Vinul roşu, de Segarcea/ Face pizda, harcea-parcea” – motivul relaţiei Băsescu - Golden Blitz.
- „Gospodarul îşi face vara, sanie şi iarna, car” – asta fac guvernanţii noştri de 20 de ani, niciodată ce trebuie dar sunt gospodari...
- „Prinşi cu pantalonii în vine” - autorităţile române când ninge-n decembrie şi-i caniculă-n iulie.
- „Grăbit, ca mireasa la pat” - relaţia dintre politician şi ciolan.
- „Timpul trece, leafa merge” – sloganul bugetarilor de lux.
- „De ce mă minţi, de ce mă minţi?”- maneaua preferată a românului care vede faţa lui Basescu.
- „Ştiţi de ce fac albinele miere? Pentru că au regină, dacă aveau preşedinte făceau un căcat.” – banc ceauşist de actualitate.
- „Manglitori, ciorditori” – guvernanţii noştri în comparaţie cu ţiganii de la care-au învăţăt meserie (care-au rămas „şuţi”), aceşti discipoli care şi-au depăşit maeştrii de nu-i mai încape vocabularul.
- „Cine sapă groapa altuia...” - în traducere: „Boilor, dacă ne-nfometaţi, ori crăpăm ori vă crăpăm capul şi-n ambele cazuri sunteţi dezavantajaţi”
- „Parazitul care-şi omoară gazda este cel mai prost parazit” – puneţi pariu că n-or să-nţeleagă?
- „A deschide capul” – metoda de deşteptare a politicienilor dacă se foloseşte o secure.
- „Dacă dai, ţie-ţi dai” – dictonul preferat al guvernanţilor.
- „În căcat până-n gât” – poporul român şi azi ca de când se ştie.
- „Luminiţa de la capătul tunelului” – formarea unei băşini în maţele goale.
- „Cine fură, azi, un ou, mâine, va fura un bou” – gripa aviară nu ştie proverbul, pentru că ne-a luat ouăle şi-ntârzie să ne ia boii de la guvernare.
- „Usturoi n-a mâncat, gura nu-i miroase” – Băsescu după ce-a lovit copilul în campania electorală. „Să-ţi fie ruşine, Dinu Patriciu!”
- „Inundaţii” – o formă de a trimite lucruri uzate unora care nu au nevoie şi a fura banii şi materialele de construcţii.
- „România este o ţară de mâna a doua” – sinonim „În oraşul ăsta de gugumani, unde sunt cel dintâi dintre fruntaşii politici”
- „Fute vânt” – Ana-Maria Vlas
- Şi mai puneţi şi voi osul la treabă că subiecte mai sunt din belşug.

DILEMA ZEBREI

Din ciclul „Cu Primaru's pretin mare..."

Dilema zebrei a fost dintotdeauna dacă este albă cu dungi negre sau viceversa, dilema edililor noştri pare să fie dacă zebra este trecere pentru pietoni sau desen pe asfalt pentru ca nişte prieteni să ia banul bun şi adevărat.

Pe strada Radu Negru vedem nişte „*desemne*" pe asfalt care au aspect de treceri de pietoni dar duc din spaţiu verde în spaţiu verde sau din pom în pom. Nu este de mirarea că le folosesc doar câinii comunitari.

Având în vedere că oraşul nostru pare a se dori o Veneţie a României cu canale în loc de străzi - nu mai ştiu de când n-am văzut o stradă fără săpături - propun Primăriei următoarele variante pentru trecerile de pietoni:

- trecere de pietoni cu gropi la ambele capete - dacă oamenii sunt cuminţi, gropile se vor umple cu apă şi ei vor avea posibilitatea să exerseze înotul.

- trecerea de pietoni între două ziduri - dacă oamenii sunt cuminţi li se vor desena şi locuri speciale pentru dat cu capul.

- şi trecerea de pietoni între doi câini morţi - dacă oamenii vor fi cuminţi li se va da voie să-i mângâie.

Până una alta hibridul miliţian-primărie a dat numai ceea ce vedeţi în poză. La modul în care se ocupă edilul şef de urbe aşteptăm materializarea propunerilor făcute.

M-am gândit şi la un semafor unde, când apare culoarea verde să trecă aleşii obştii şi la cea roşie maşinile şi restul cetăţenilor.

Și, dacă, toate acestea nu trezesc nici o reacţie - ceea ce n-ar fi de mirare - propun să se facă zebre la care culoarea să dispară imediat ce pune „plăvanul" piciorul în stradă şi să se dea liber amatorilor de concursuri auto, că o merităm pe deplin.

Ioan Tanasă - pietont de profesie

GRIPA UMANĂ

M-a lovit gripa, dom'le, de-am crezut că nu-i adevărat. Azi eram sănătos, voios, voinic şi mâine eram un amalgam de ochi lăcrimoşi, mucozităţi, febră şi dureri musculare de mă lua ameţeala numai la gândul că ce complexă personalitate sunt.

Ca să fiu sincer, mai întâi mi-a lovit nevasta. Eu, ca să-mi arăt virilitatea, am luat-o de la ea. Si copilul, mai modest, s-a înscris la urmă. Spun asta ca să se înţeleagă faptul că este vorba de un virus şi nu de o banală răceală cauzată de curentul dintre geam şi uşă – de altfel singurul curent ieftin şi ecologic de care beneficiem în ţara asta.

Merem, noi, adică eu şi nevastă-mea, la medicul de familie şi ne expunem pe tarabă lacrimile şi mucii, ne analizează omul pe toate părţile, ne ascultă şi ne caută-n gât după care ne spune c-avem gripă dar nu ne poate pune diagnosticul acesta că-i o tanti rea la Sanepid (sau cum s-o mai fi numind astăzi) şi-a zis că nu dă bine la curricullum *vitei* şi la public. Mai pe scurt că-i interzis de guvern să avem cazuri de gripă multe şi să declarăm carantină ca-n Bangladesh sau Burkina Fasso şi să suferim „în tăcere şi-n paralizie”, cum a zis poetul că-s în joc nişte obraze fine de europarlamentari actuali şi viitori. *Că cum* să mai repurteze Elena Băsescu *succesurile* pe care şi le-a programat reprezentând un popor de mucoşi, cu plângăcioşii mai trecă-meargă, că-i sport naţional.

Printre hapuri şi frisoane, înotând în propriile secreţii oculare, nazale şi axilo-inghinale mă gândeam la evoluţia gândirii medicale în România pe principiul „tot pe loc, tot pe loc/ să răsară busuioc” şi că, dacă n-aveau statistici atât de exacte, nemţii puteau scăpa de condamnarea pentru exterminările în masă din lagărele de concentrare.

Si mai spune lumea că nu-i putem depăşi pe nemţi.

Bine că nu s-au luat măsurile de la tifoza aviară că nu mai aveau cui băga pe gât vaccinurile alea scumpe făcute anume să nu cuprindă tulpina virală de pe anul în curs şi rămânea ţara formată numai din politicieni şi medici la Sanepid.

Ioan Tanasă - mândru ca bradu' cu mucii pe piept

PLURALUL ORAŞULUI
GALAȚI

JURĂMÂNTUL LUI HIPOCRIT

Juramantul lui Hipocrat
„Odata admis printre membrii profesiunii de medic:

Ma angajez solemn sa-mi consacru viata in slujba umanitatii;
Voi pastra profesorilor mei respectul si recunostinta care le sunt datorate;
Voi exercita profesiunea cu constiinta si demnitate;
Sanatatea pacientilor va fi pentru mine obligatie sacra;
Voi pastra secretele incredintate de pacienti chiar si dupa decesul acestora;
Voi mentine prin toate mijloacele onoarea si nobila traditie a profesiunii de medic;
Colegii mei vor fi fratii mei;
Nu voi ingadui sa se interpuna intre datoria mea si pacient consideratii de nationalitate, rasa, religie, partid sau stare sociala;
Voi pastra respectul deplin pentru viata umana de la inceputurile sale chiar sub amenintare si nu voi utiliza cunostintele mele medicale contrar legilor umanitatii.
Fac acest juramant in mod solemn, liber, pe onoare!"

Formularea moderna a juramantului lui Hipocrat, adoptat de Asociatia Medicala Mondiala in cadrul Declaratiei de la Geneva din anul 1975.

Din ziua de Crăciun 1989, când noi, românii, am asasinat doi oameni în numele dreptăţii şi nu regretăm nici azi, toate cele au început să meargă anapoda în ţărişoara asta frumoasă dar locuită.

Minciuna s-a întronat în locul adevărului, ţăranii decrepiţi de furăciuni CAP-iste şi-au revendicat pământurile pentru a le lăsa pârloagă trăind din banii trimişi de copiii şi nepoţii lor plecaţi să culeagă căpşuni în ţări străine, profesorii s-au apucat de bişniţă la turci şi polonezi lăsându-şi elevii de izbelişte, elevii au început să vrea droguri, sex şi băutură în loc de învăţătură, muncitorii şi-au cerut salarii mari şi s-au pus pe nemuncă, funcţionarii s-au dedat la corupţie pe faţă, minerii s-au apucat să facă justiţie, justiţia s-a apucat să facă ce vrea judecătorul, pensionarii s-au încăpăţânat să-şi plătescă dările către statul care-i condamna la foame, medicii şi-au uitat jurământul şi escrocii s-au intitulat politicieni.

Aşa am ajuns la ziua de azi.

Nu mai avem legi pe care să nu le fi încălcat imediat chiar cei care le-au făcut.

Nu mai avem mâncare românească în magazine.

Nu mai avem elevi care să iasă din şcoli capabili să facă ceva pentru societate şi nici profesori care să însemne ceva mai mult decât nişte revendicări salariale.

Nu mai avem funcţionari care să ne zâmbească din spatele ghişeului.

Nu mai avem fabrici, combinate, cărbuni şi petrol, fiin'că le-am dat pe nimic.

Nu mai avem procese drepte ci numai târguieli de piaţă.

Nu mai avem înţelepciunea şi poveştile bunicilor pentru copii, pentru că bunicii n-au medicamente şi ce mânca şi nu le mai arde să spună poveşti.

Nu mai avem un sistem sanitar pentru că nu mai avem medici, asistente, surori ci nişte funcţionari care prescriu medicamente fără să ştie nici ei de ce sau poate ştiu numai ei....

Nu mai avem miniştri, ambasadori, parlamentari şi nici măcar preşedinte pentru că sunt toţi vedete de televiziune unde-şi expun prostia şi neruşinarea de a ne considera „oamenii simpli de pe stradă".

Nu mai avem respect pentru adevăr şi dreptate.

În schimb avem altele de nu ne mai pasă de ceea ce n-avem.

Avem televiziuni care emit aproape non-stop dar ar merita să emită cel mult

cinci minute.

Avem hamburgheri şi macchiken.

Avem legi europene care ne condamnă la sărăcie.

Avem şomeri tineri şi şcoliţi.

Avem impozite şi taxe mai multe ca oricine.

Avem investiţii străine.

Avem judecători inamovibili şi iresponsabili.

Avem părinţi şi bunici care cerşesc de mâncare după o viaţă de muncă pentru că n-au fost suficient de vocali şi escroci să-şi asigure halviţa cărora le scădem pensia amărâtă cu 15%.

Avem SMURD şi morgile spitalelor şi spitalele care arată ca nişte cocine.

Avem europarlamentari duşi cu pluta sau analfabeţi dar vocali şi penibili.

Avem minciuna ridicată la rang de adevăr.

Avem împrumuturi de la FMI care ne fac din ce în ce mai datori şi nu ne ajută nici cât o frecţie cu bătrâna „Diana" la un picior de lemn.

Avem aleşi şi chiar NOUL ALES SUPREM care ne dispreţuiesc şi ne lasă fără o fiertură în oală reducând salariile mici după ce s-au lăudat că le vor scădea pe cele mari.

Avea dreptate securistul ăla uşchit din ţară pe vreme Împuşcatului care spunea că „mămăliga nu face explozie". Suntem un popor decrepit şi nu mai vin străinii decât să ne cumpere pe nimic atunci când nu le dăm noi de pomană şi nu să ne bage dinamită-n fund.

De-aceea m-am hotărât să propun un nou jurământ pentru aleşii noştri:

> **FUR SĂ NU MAI JUR ŞI PROMIT SĂ FAC PENTRU MINE ÎNSUMNI TOT CEEA CE-AR TREBUI SĂ FAC PENTRU POPORUL CARE M-A ALES, BA ŞI CEVA MAI MULT!**

Ioan Tanasă – un ipocrit simplu, de pe stradă.

COPACII ÎNGROPAȚI STRIGĂ CĂTRE DUMNEZEU!

Motto: „Traiasca Legiunea şi Căpitanul"

Mă mutai, acu' mulţi ani în casa cumpărată de părinţi în vestitul cartier Vadu' Ungurului din motive total dependente de voinţa mea.

Mi-au plăcut oamenii politicoşi şi prietenoşi, în ciuda vorbelor auzite prin târg, priveliştea Brateşului în depărtare în fiecare dimineaţă, chiar şi strada necanalizată şi cu gropi pe care circulau puţine maşini.

Dar, mai presus de toate, ca să fiu puţin shakespearian, mi-au plăcut copacii, din Parcul CFR sau cum l-o fi numit acum, din grădina mea şi din grădinile vecinilor şi curăţenia pe care o făceau în aer.

Ani în şir l-am văzut pe „Domnul Renato" pe la baluri electorale călărindu-şi calul, frumos de altfel şi prin Piaţa Centrală şi l-am considerat un respectabil om de onoare.

De anul trecut, a făcut ceva şi a obţinut o parcelă de pământ la deal de mine. Lucru bun în sine dar...

Domnia sa, omul nostru de onoare, pentru cei care-au uitat, s-a hotărât să umple valea din spate cu moloz pe principiul că, dacă pe gardurile unor terenuri virane scrie „Interzis, depozitarea molozului şi gunoiului”, la poarta cu pricina se subânţelege „Turnaţi aici!”

N-am veleităţi de verificator al actelor pe care le deţine de la Primărie ca să astupe zeci de copaci acum când în toată Europa se relochează cu mare grijă şi arbuştii dar mă mir că Garda de mediu, de alfel vocală n-a observat nimic.

Oricum nu m-a interesat ce face omul în ograda lui până când n-am fost afectat direct, pe principiul cetăţeanului onest cu încredere în autorităţi dacă aşa se puteau numi cei care-au fost.

Or avea orbul găinii sau nu-l pot amenda pe omul de onoare Renato din alte motive umanitare cum ar fi „omul copt şi pomul bun”, dacă-am înţeles eu bine că invers nu se potriveşte neam.

Aveam dreptate când spuneam că „de la mine acasă mai faci un pas şi cazi de pe glob”, pentru că nu mă aştept să-i pese cuiva de ce scriu eu aici dar scrisul este o uşurare şi un recviem pentru copacii morţi – adică-i bocesc pe cei care neutralizează o tonă de praf pe an şi transformă bioxidul de carbon în oxigen, pentru cei care n-au auzit de dicţionare.

Acum câteva zile, văzând că se apropie vertiginos cu molozul de proprietatea mea, declarativ inviolabilă şi garantată dar, parctic, astupabilă şi relativă m-am dus şi am întrebat un cetăţean care dirija camioanele uriaşe cât au de gând să mai astupe că se ajunge pe proprietatea mea. Omul mi-a zis că să vorbesc cu şeful conform principiului românesc „şeful ştie, şeful răspunde noi cu drag luăm parale”, care l-a indicat ca fiind Domnul Renato.

Am spus că nu eu trebuie să vorbesc cu el fiindcă nu eu torn moloz lângă gardul domniei sale şi că-l rog să mă caute şi mi-am dat numele ca să nu fie echivoc (îndoială - pentru cei ce nu cunosc termenul).

Când să ne urcăm în maşină şi să plecăm la serviciu cu soţia mea, a apărut omul nostru cu o alură (figură) de parcă era pe cal deşi lipăia prin praful drumului, de care nu mai vorbesc pentru că m-am săturat nu pentru că nu am speranţe să fie reparat (am scris literatură SF, deci sunt dus de-acasă), şi m-a admonestat: „Tu eşti Tănase? Ce vrei, măi puştiule?” iar la replica mea că nu sunt chiar puşti după albiturile din urmele fine de păr şi din barbă m-a complimentat: „Aşa arăţi.”

Mulţumesc public, Domnule Renato, (observaţi că mă adresez în continuare cu apelativul „domnule”), pentru apreciere şi vă rog să le

convingeţi şi pe femeile frumoase la care mă uit cu jind şi ele nu mă bagă în seamă.

I-am explicat că, spre deosebire de alţii, am cumpărat şi terenul din spatele casei aşa surpat şi degradat cum este şi am încercat să aclimatizez pomi fructiferi alţi arbori şi arbuşti pentru a-l opri din surpare şi-mi pare că ajunge cu molozul pe proprietatea mea.

Mi-a replicat superior, de numai deziluzia mea optică de ministru mai putea: „Am să verific la arhiva Primăriei dacă-i adevărat” cu care m-a dat pe spate.

Domnule Marius Stan, ne-aţi promis noul Galaţi, dacă aveţi un aşa angajat vă rog să-l daţi afară pentru că divulgă secretele prăvăliei şi vrem să ştim dacă, în proiect, cartierul nostru apare sub mormane de moloz şi fără copaci şi redenumit „Cartieru’ Lu’ Renato” ca să ştiu să mă mut că eu n-am fost şi nu voi fi sclavul nimănui cu cal sau fără.

Replica pe care ţin s-o mai citez din conversaţia cu vecinul meu, pe care îl respect, a fost „Imi plac caii dar nu-mi place să sar calul”.

Domnule dragă, cât de neplăcut v-o fi, aţi sărit chiar şi calul troian pentru că molozul şi pietroaiele aduse şi turnate în râpă au distrus copacii care se vor reface în 20-30 de ani ca să-mi permit să sper că nucul la care ajung pietrele şi este afectat deja şi se reface în 50-100 de ani va fi salvat de această zână bună numită Garda de Mediu sau de alte gogoriţe cu pretenţii ecologiste care papă banii noştri publici şi privaţi.

Oameni buni, eu regret că n-am votat partidul verde, adică pe ăia cu cămăşi verzi, centuri cu diagonală şi pistoale la brâu şi cu nume apropiat de al Zânei Măseluţă, invocate de mine mai sus.

Ioan Tanasă – cu molozul lângă casă

FELICITARE DE CRĂCIUN

Protejaţi de lucrătorii de la Mediu oraşul Galaţi se simte „ca cu” Allways cu aripioare, poate face orice . Norii de fum de la Combinat (că nu mai ştii cum să-i zici pe nume) ne fac să ne suspectăm, când ajungem în zonă că avem probleme stomacale. Bălţile Cătuşa şi Mălina au peştişori de fier. Brateşul este o baltă împuţită, cu canale colmatate şi plin de braconieri. Dunărea, Siretul şi Prutul curg, aşa că nu ne arată ce adună dar ştim noi.

Aveam şi eu o alinare, tembelizorul de la Casa de Cultură care îmi arăta câte µ de N sau de SO sau de CO inhalez dacă merg în Bariera Traian sau dacă stau în Centru (că mie asta-mi lipsea). Asta mă făcea să mă simt mai protejat şi implicit mai curat, mai uscat de câteva milioane de lei pe care i-am plătit ca taxe locale şi înghiţeam mai cu plăcere noxele cuantificate exact.Simţeam că nu-mi mai pasă de gropile din oraş, de preţuri, de minciunile politicienilor şi nici măcar de cât de tembel sunt că nu plec din ţară…

Acum, nu mai funcţionează nici ăsta sau cel puţin, nu mai funcţiona când l-am fotografiat, şi mă simt de parcă-mi vine (îmi venea şi înainte) să-i spânzur de-un braţ de macara ruginit deasupra Cătuşei (apropoul este intenţionat) ca să fie şi ei fericiţi ca mine care n-am casă la Lepşa şi plătesc impozitele şi taxele locale la Galaţi.

Vă urez, domnilor, să vă aducă Moş Crăcilă numai bronşite, rinite şi tot felul de afte de să vegheaţi să nu se mai strice măgăoaia că rămânem neştiutori de ce ne mor bătrânii şi copiii mai repede ca-n alte urbi.

Sorcovar de serviciu: Ioan Tanasă

MI-E SILĂ

Mi-e aşa cum am spus pentru că văd, cu tristeţe, cum se duce pe râpă tot ceea ce ameninţa să meargă bine datorită incompetenţei duse la extrem.

Mi-e aşa cum am spus pentru că văd caricaturi de măsuri luate de caricaturi umane care nu fac decât să întărească anarhia şi arbitrarul în Românica noastră.

Mi-e aşa cum am spus pentru că... ce să mai enumăr? că nu-mi ajunge spaţiul tipografic.

S-a făcut restructurarea ANAF.

Direcţiile de finanţe n-au dat afară nici măcar o figură din cele pe care le vedem la ghişee, încruntate pentru că noi n-am adus şi adeverinţa că purtăm 41 la pantofi, pe motiv că este nevoie de ele.

La Garda financiară se luptă în instanţe pentru a nu se da concurs... şi la vamă se dau afară sute de oameni.

Să nu-nţelegeţi că-i plâng pe cei care voiau să se desfiinţeze Regionala Vamală Galaţi sau pe cei care nu s-au dus la concurs cu persoanele despre care afirmau că ar avea pile şi proptele dar nu pot să nu regret pentru furnicile care şi-au făcut şi-şi fac treaba de zi cu zi pentru ca nişte incompetenţi să-şi bată joc de munca lor.

Mă bucur sincer că nu s-a desfiinţat regionala vamală din oraşul nostru, cu toată vânzarea celor care au condus-o în ultimii ani, din mai multe motive:

- nu mi-am pierdut nici eu postul pentru că nu cred că aş fi dat examen cu nişte examinatori a căror competenţă n-o recunosc şi

nici pentru a rămâne întro instituţie care m-a dezamăgit, alături de cei care îşi fac titlu de glorie din faptul că distrug ceea ce alţii s-au chinuit să creeze;
- au rămas cu serviciu nişte oameni care merită (şi unii care nu merită dar..mai este o speranţă);
- sediul acestei instituţii, la construirea căruia am pus şi eu umărul şi cei ce mi-au urmat n-au reuşit să-i facă nici reparaţiile curente, nu va deveni cine ştie ce locantă sordidă;
- cu bani din bugetul de stat se plătesc apa, curentul, salubritatea la Galaţi, pentru această instituţie;
- nu se consumă nici o centimă din banii locali pentru existenţa ei;
- se cumpără consumabile, carburanţi, servicii de curăţenie sau de pază care aduc bani la Galaţi;
- vor mai veni în Galaţi agenţi economici din alte judeţe şi vor lăsa măcar banii pe-o cafea şi-un pahar cu apă;
- şi, nu în ultimul rând, vom mai avea posibilitatea să atragem investiţii plătite cu bani de la bugetul de stat sau cel comunitar în zonă şi nu vom depinde de aprobare de la Constanţa sau Iaşi.

Am aflat că acest lucru, adică rămânerea regionalei vamale, s-a datorat luptei unui om politic foarte puternic căruia îi mulţumesc şi-i rămân îndatorat (bârfa cu parfum de adevăr am aflat-o de la cei din Constanţa care vânau halviţa şi mi-a fost confirmată de cineva din Timişoara).

Acelui om politic, al cărui nume sper să-l aflu, îi promit că are în mine, dacă asta contează pentru el, un susţinător. Prietene şi concitadine, cum ar spune americanii, „I owe you one.” şi, cei ce mă cunosc, ştiu că nu uit şi nu mă ascund după deget.

Regionala Vamală Galaţi are multe motive pentru care trebuie să existe, care au fost ascunse sub preş de incompetenţi sau, pur şi simplu, n-au fost văzute din prostia aceloraşi:
- este o regională de frontieră comunitară (asta ne face eligibili pentru investiţii comunitare şi naţionale);
- deşi are în componenţă numai patru judeţe are două vămi de frontieră mai mari decât unele direcţii judeţene şi două vămi ce deservesc zonele libere Galaţi şi Braila;
- are o activitate curentă care a făcut-o apreciată de agenţii economici români şi străini (aici am cam dat-o-n smântână cu exprimarea da' n-am găsit alta şi-i adevărat ce spun);
- structurile regionale vamale sunt specifice tuturor statelor europene dezvoltate (Danemarca are vreo 5-6 regionale vamale numai în peninsulă care-i cam cât trei judeţe de la noi);

- şi România a avut regionale vamale în perioada antebelică;
- Galaţii au tradiţie vamală şi, măcar de asta, să mai crească şi pieptul nostru „flămând şi gol făr’ adăpost”.

Și gata că nu vreau să vă plictisesc cu înşiruiri care şi-ar avea locul într-o lucrare ştiinţifică pe care-am scris-o şi stă să se publice în Analele Facultăţii de Drept a Universităţii Dunărea de Jos, că-n altă parte n-a avut loc.

Pentru că mulţi m-au gratulat cu tot felul de apelative de la beţiv până la prost sau, în ultima vreme, plictisit şi dezinteresat de munca vamală sau bolnav şi decrepit (am avut probleme cu inima şi o afurisită de gută care-mi deranja picioarele şi nicidecum creierul) vreau să-mi fac un mic CV tradus de mine prin „curricullum” vitei, adică bovinei din mine care i-a lăsat să mă critice până acum când m-am decis să-mpung.

Am intrat în vamă în anul 1978, când aparţinea de Ministerul Comerţului Exterior, era o instituţie civilă şi civilizată şi am rămas impresionat de modul minunat în care am fost primit (la Bucureşti, la Direcţia Generală a Vămilor şi chiar... şi la Galaţi).

Eram student în anul trei la Facultatea de Drept Bucureşti unde am ajuns la fără frecvenţa chiar după terminarea liceului din cauza unei beţii crunte în Copoul Iaşilor şi apoi, a perspectivei la fel de crunte de a fi repartizat dintr-o facultate de zi la Cuca Măcăii fără a avea şanse de a mai ajunge acasă, la Galaţi, care era un oraş închis.

Am terminat facultatea şi mi-am păstrat postul în sistem şi buletinul de Galaţi (pe vremea aceea, în vamă, erau recunoscute numai studiile economice sau juridice, ca să ştie şi profesorii de tumbe).

Am trecut prin două nopţi „ale Sfântului Bartolomeu”, când toată vama română a fost percheziţionată cu pistolul în mână, am fost șef de tură până în ’89 când, pe 21 decembrie, am plecat să ducem medicamentele date de marinarii români şi străini de pe vapoarele din port, la Bucureşti şi le-am dus la Spitalul de urgenţă. Ne-am întors dezamăgiţi şi am asistat, şi mai dezamăgiţi, cum tot demagogii, informatorii de duzină şi curvele se cocoaţau prin balcoane şi funcţii şi, din vara anului 1990 am renunţat la funcţia aceea onorifică.

Între 1990 şi 1993 am fost redactor la revista Vama editată de DGV şi la revista Orientări a studenţilor gălăţeni împreună cu care am trăit nişte clipe splendide şi pline de zvâc şi entuziasm (iar am dat-o de gard cu exprimarea dar aşa a fost) şi angajat, cu jumătate de normă al Confederaţiei sindicale Metal şi Federaţiei sindicale a siderurgiştilor, ca jurist. Cei care-au trăit pe-atunci îşi mai amintesc, poate, c-am fost destul de activ şi-n oraş şi pe la guvern şi am contribuit cu alţii împreună la

înfiinţarea Radio Galaţi (primul post de radio gălăţean 100%) unde-am avut şi o emisiune „live".

In 1993, m-am transferat la nou înfiinţata regională vamală ca şef serviciu inspecţie şi apoi ca director adjunct.

In 2001, Dinu Vamă, nu m-a dorit în echipa lui, am concurat singur pe post şi-am ieşit pe locul doi dar asta a durat numai trei luni pentru ca apoi să mă numească fără indemnizaţie de conducere în aceeaşi funcţie pe principiul că vameşii stau în funcţii şi fără salariu.

Cu Dinu Vamă, despre care se auzea că cei din fotbal spun că-i mai bun la vamă şi noi spuneam c-o fi bun la fotbal, am început să văd că oamenii buni pleacă din vamă şi, cu toate că eu mă consider romantic pentru că am rămas, am început să mă suspectez de prostie.

Am rezistat bătăii de joc cam doi ani şi m-am hotărât să dau în judecată pentru a-mi recupera indemnizaţia de conducere. Am recuperat-o şi am fost destituit prin „faxul de vineri, la ora cinci".

Despre mine se poate spune că m-am şi însurat cu vama pentru că şi nevasta actuală am cunoscut-o tot în sistem şi este, şi ea, împătimită de profesiune.

Celor care văd vama ca fiind o continuă căutare în sacoşe sau alergare după şpagă le pot spune că este o meserie minunată care mi-a deschis lumea şi m-a învăţat numai limba engleză, pe care o vorbesc curent ci mai mult decât am învăţat din toate cărţile citite.

Si, ca să nu se credă că am citit numai abecedarul şi limba gimnastică pot să vă spun că am scris împreună cu soţia mea şi conferenţiarul doctor (pe atunci lector drd) Florin Tudor, un fost coleg de vamă, un „Dicţionar de termeni uzitaţi în domeniul vamal, juridic şi comercial" publicat de Editura Didactică şi Pedagogică în anul 2006 şi unele articole publicate de reviste de specialitate precum şi alte două cărţi beletristice, de unul singur.

De-atunci, „incompetent" cum sunt, mi-am petrecut câţiva ani la Serviciul proceduri unde mi-am făcut treaba, apoi la Serviciul juridic unde am câştigat câteva procese destul de dificile şi, ca să nu mă plictisesc, am dat examen şi am reuşit să devin inspector fiscal în proaspăt înfiinţatul Compartiment de inspecţie mărfuri accizate unde am înregistrat câteva succese notabile, trecute toate sub tăcere de conducerea care nu era dispusă a accepta că este posibil ca o fosilă ca mine şi doi tineri abia intraţi în sistem să facă treabă mai bună decât cei ce se credeau născuţi inspectori.

Singurele propuneri „de lege ferenda" ale regionalei Galaţi le-am strecurat prin intermediul soţiei mele şi folosind un moment favorabil

pentru a fi înaintate la ANV (după aceea au fost ascunse de Curtea de Conturi şi de toţi cei care s-au interesat dacă am făcut ceva în materie de propuneri legislative pentru că „deştepţii puşi în funcţie” nu fuseseră în stare să le înţeleagă dar'mi-te să le explice. Mai am un set de propuneri pe care sper să apuc să le fac înainte de a i se mai pune la cale vreo detaşare directorului actual cu examen în funcţie, colegul meu de echipă de la începuturi şi sper să reuşesc să scriu o monografie a vămilor Galaţi, Braila, Buzău şi Focşani.

Mi-e silă c-a trebuit să fac asta, mi-e silă că mi-am stricat „yin-ul şi yang-ul”, inul şi cânepa, acul şi barosul sau ce mi-oi mai fi stricat dar trebuia s-o spun că prea-mi stătea pe suflet. Prea s-au cocoţat prin funcţii iluştri necunoscuţi care au numai portofel şi leagă două cuvinte cu sfoară şi ne fac de ruşine. Mai sunt oameni în vamă care ştiu meserie dar nu pot accede la funcţii de papiţoi parfumaţi care şi-au făcut studiile la zi fără a lipsi de la serviciu şi care cred despre toţi ceilalţi că sunt proşti pentru simplul motiv că-şi fac treaba în mod cinstit şi nu dau-nu iau şpagă.

Sperasem că voi vedea cum tradiţia lăsată de noi în regională se păstrează chiar dacă sincopat dar asist la un dezastru provocat de lipsa de scrupule a unor neica nimeni veniţi la conducere prin pupincurism şi şmenuială ieftină.

Mi-e silă că se vorbeşte cu dispreţ despre nişte oameni care au rămas curaţi, în acest sistem corupt şi-şi fac meseria şi-mi vine să urlu că mă simt murdărit chiar şi eu.

Mi-e silă că stau sub acelaşi acoperiş cu oameni care, după ce-au scăpat de dat afară, spun, pe coridoare, că mai bine se desfiinţa regionala.

Mi-e silă că „handicapaţii” îşi pregătesc posturi pentru zile negre şi mă doreau pe mine afară din regionala care-i parte din mine.

Mi-e silă că acei câţiva oameni cinstiţi din sistem se tem de auto-intitulaţii manageri enciclopedişti, buni la toate, de la plase pescăreşti la mere domneşti şi de la sfatul popular comunal poposesc în vamă ca şefi.

Mi-e silă că facultăţile au devenit un fel de Academia Stefan Gheorghiu, unde nu se pică decât pe scări.

Mi-e silă că mai trebuie să aştept să se confişte averile dobândite ilicit.

Mi-e silă, oameni buni, şi, de aceea vă rog să mă lăsaţi să strig: „Daţi-mi, dracului, o lămâie, că-mi vine să vomit!”

Ioan Tanasa, aşteptând să câştig prin justiţie, chiar dacă numai la Haga, banii pe care-i merit ca să plec în Tibet să-nvăţ să fiu stoic să nu-mi mai fie-aşa silă de tot.

NE IMBECILIZĂM

Cine-a spus că cel mai deştept cedează era imbecil. Tot cedând, oamenii deştepți au ajuns ca bizonii, pe cale de dispariție în timp ce-şi rumegau ideile.

Ziua de azi este a întreprinzătorului. Derbedeul are valoare. Lăutarul este plin de bani şi se comportă de parcă el ar fi stăpânul. Homosexualii fac paradă de parcă noi am fi anacronici şi vor să se însoare cu acte şi să adopte copii făcuți de oamenii normali. Curvele şi proxeneții ne învață cum să facem sex şi ne cer şi bani pentru asta. Televiziunile ne-arată vedete şi evenimente de mare mizerie, horoscoape, buletine meteo, fotbalişti care au în cap cam tot ceea ce cuprinde balonul în care dau cu piciorul, trag linii şi țigări şi whisky plătiți fiind ca nişte regi, mame omizi şi copii minuni, analişti politici şi de tot felul şi tot ce-i mai josnic şi mai revoltător.

După evenimentele pocnicioase din 1989 am avut o stare de tranziție către criza de azi. Probabil va urma o tranziție către următoarea criză.

Profesorii care şi-au lăsat catedrele şi s-au apucat, atunci, de comerț cu şuncă presată şi rulmenți au aflat că nici din asta nu faci bani prea mulți dacă eşti intelectual şi nu bişnițar. Acu' vor salarii mărite pe motiv că dau în gât de muncă dar copii noştri, săracii, învată de la meditații şi de pe internet. Păi, dacă-i plătim la meditații din banii noştri impozitați, de ce să-i mai plătim odată la şcolile în care nu fac decât prezența (cer scuze minorității insignifiante de oameni adevărați rămaşi în branşă).

Muncitorii care, nu de mult, îi învățau pe intelectuali cutezanța şi alte lucruri de bază, după ce şi-au alungat directorii eficienți, şi-au furat căciula şi intreprinderile ca, acum să pretindă tot felul de salarii compensatorii pentru incompetență şi hoție.

Tăranii şi-au cerut pământurile înapoi şi mai vor şi pensii pe motiv că mor de foame şi nu pot cumpăra cozonac Boromir ca să-nlocuiască pâinea cea de toate zilele.

Funcționarii s-au înmulțit ca ciupercile şi-ar vrea salarii ca-n occident şi şpăgile ca-n România.

Tara asta este pe cale să ajungă ... ce să mai ajungă?

Politicienii îşi votează bugete regeşti pe fond de criză şi împrumută bani de la băncile internaționale amanetând viitorul. Sunt expresia supremă a victoriei prostiei absolute şi emanația votului nostru liber.

Avem gripă şi n-o recunoaştem, n-avem criză- ce dracu' s-ar mai putea prăbuşi la noi?- dar o trâmbițăm şi ne muşcăm singuri de vârful cozii de la moaştele sfintei sărăcii.

Unde, Dumnezeu, om mai ajunge, că Nero săracu' a murit şi Băsescu-i cam chior şi nu poate aprinde chibritul până nu s-o vedea în Spania, adică REALES?

Ioan Tanasă - cu numele spaniol NEALES

NE-AM ALES, NE-AM ALEGE ŞI ALEGE-NE-AM

Iar bate vânt de alegeri in Românica noastră şi apar pe garduri nume de eroi care ne pot aduce de toate şi n-au făcut-o până acuma pentru că nu erau parlamentari europeni. Figurile lor legendare sunt însoţite de texte succinte şi sugestive care concentrează chintesenţa românismului de la Mioriţa încoace, chestia în care românul moare şi nici oaia nu înţelege de ce. Vă spun eu, de grija altuia.

Oamenii aceştia ne ştiu de fraieri şi şi-au pus în gând să ne-o mai dovedească odată. Circulă îndemnul, du-te la vot, aşa votul tău nu poate fi folosit pentru alt candidat. Pentru care altul că eu nu văd nici unul mai de Doamne ajută. Toţi o apă şi-un pământ.

Le văd chipurile pe afişe şi mi-aduc aminte o zicală veche: „Numele proştilor, pe toate gardurile" ceea ce înseamnă că poporul ăsta a mai avut alegeri democratice.

Sloganurile electorale sunt de tot materialul fecal însă şi nici nu mă mir pentru că nici nu-şi mai dau silinţa să ne mintă frumos, nu le mai pasă, oricum se aleg tot ei.

„P-DL, la bine şi la greu" sloganul este perfect numai cu completarea „La bine noi şi la greu voi".

„Bani pentru români, bani europeni" sloganul PNL este corect fără completări pentru că ei sunt românii care vor pune mâna pe banii europeni şi se bazează pe mitul grecesc în care Europa era o vacă.

„Europa este liberală" aici este nevoie de corectura de rigoare „Europa este liberală şi nouă nu ne pasă" numai de Europa nu le arde

bieţilor oameni care se duc să câştige un ban cinstit la Bruxelles care putea fi foarte bine şi într-o ţară mai exotică.

„Alege bine” sfatul dat de PSD-PC este minunat de inutil, este o chintesenţă a absurdului alegerilor la români. Cum dracu’ să alegi bine între asemenea candidaţi? Se cunoaşte experienţa de partid şi de securitate cumulată de cele două echipe.

„...Miluţ vă reprezintă în parlamentul european” m-a umplut de fericire lângă stâlp de, dacă eram câine, micţionam instantaneu. Cine-i Miluţ? De ce nu se duce el să-i reprezinte pe pigmei în parlamentul european?

Elenuşa tati Băsescu ne îndeamnă: „Ia atitudine” adresându-se, surprinzător în mod corect gramatical singurului ei alegător, TATA. Pe atitudinea lui merge ea la Europa să-i fericească pe „bruxellieni” sau cum le-o fi zicând, cu inteligenţa scăpată de sub control de care dă dovadă. Ea şi numai ea este cheia rezolvării tuturor problemelor europene actuale şi viitoare şi ar trebui aleasă pe viaţă deşi se potriveşte la cu totul alţă încuietoare.

Oameni buni, s-aveţi alegeri frumoase. Puteţi întotdeauna opta între Antalia şi un grătar cu prietenii.

Ioan Tanasă - care a ales Moeciu

NU MAI RUPEȚI FLORI, COPII...
CĂ ȘI ELE ESTE VII...

Mă dusei, cu o ocazie oarecare, spre Tecuci şi am văzut cum, destoinicii oameni ai momentului, tăiau copacii de care m-am legat sentimental pentru că era minunată umbra lor în zilele toride de vară.

Am căutat o explicaţie şi deodată... ce să vezi? Mogulii de televiziune de la un post gălăţean explicau „pe sticlă” cum că netrebnicii de copaci umblau brambura pe drumurile publice şi intrau în automobiliştii care mergeau liniştiţi către treburile lor.

Măi, să fie, îmi dădui eu căciula pe ceafă şi mă minunai. Bine că au luat aşa o măsură că poate mă trezeam şi eu cu vreun copac în faţa maşinii şi ferească Dumnezeu...

După ce m-am mai gândit o vreme şi am studiat rădăcinile groase şi tulpinile cu multe cercuri, astea înseamnă ani de existenţă a arborelui,

am început să am îndoieli că s-ar fi putut mişca din locurile în care au fost plantaţi. probabil de comuniştii mizerabili şi m-am gândit la o manipulare din partea acestora. Mă uit în dreapta, mă uit în stânga deşi puteam să mă uit numai în stânga că noi dreapta n-avem, şi constat că cei câţiva copaci rămaşi nu dădeau semne a vrea să se mişte din loc. Mi-am făcut curaj şi am parcurs drumul încă odată şi tot nu m-a atacat nici un copac şi m-am luminat.

Oamenii prevăzători i-au îndepărtat profilactic pentru ca nu cumva să se-ntâmple, că nu poţi fi niciodată sigur de hachiţele comuniştilor chiar şi după ce domnul Băsescu i-a condamnat public.

Acum eu propun ca cei care i-au tăiat împreună cu cei de la Mediu să fie puşi pe marginea şoselei, în locul pomilor, şi să li se dea să înghită câte o tonă de praf pe an.

Poate li se dă şi câte o tonă de zgură de la Combinat că tare-mi aduc aminte cum spunea cineva „’z gura mătii”.

Ioan Tanasă-trăitor într-o ţară frumoasă

PATRON LA STAT

Titlul acesta mi-a fost inspirat de un tânăr coleg oripilat de comportamentul șefilor noştri

Ştiţi care-i diferenţa dintre noi şi nemţi?

La nemţi din zece oameni, unul e deştept şi ăla-i şef, la noi din zece oameni, unul este prost şi ăla-i şef.

Sectorul de stat suferă de patronajul proştilor, pe de o parte pentru că politicienii, chiar şi cei deştepţi, şi-au ales proşti ca subalterni pentru că „prostul până nu-i fudul nu-i prost destul” şi cea mai dulce plăcere este aceea a puterii şi a răspunsului demn de-un şef de alimentara de altă dată: „ da, Şefu’, trăiţi, Şefu’, sunteţi nemaipomenit, Şefu’” iar pe de altă parte pentru că ascensiunea în funcţii, chiar şi cele de şefuţi, s-a făcut atât de pupincuristică încât orice om cu un dram de demnitate se retrage şi face loc ...lingăilor care sunt invariabil proşti.

Să-i vezi pe „agarici” cum vorbesc de susţinerea lor politică, de cum au pupat ei ...ghiulul cutărui deputat sau senator sau oricărei alte găini politice, centrală sau locală şi cum se umflă în pene că au „aprobare de la partid” să facă şi să dreagă, te cruceşti ca de vârcolaci.

Şi lumea se miră că lucrurile merg prost.

Păi merg în ton cu mintea celor puşi să conducă sectorul public. Ce ni s-o fi părând ciudat în asta?

Şefii sunt universali, se pricep la orice, de la sănătate la salubritate şi de la apă-canal la la sistemul vamal pentru că prostia este atotcuprinzătoare şi lăcomia arde ca o durere-n rărunchi.

Pentru tembeli, ca să aibă unde „şefui", s-au creat structuri centrale şi teritoriale cum ar fi: Casa Naţională de Asigurări de Sănătate care a-nghiţit banii oamenilor şi se plânge că n-are..., o mie de agenţii guvernamentale care se ocupă cu: ocrotirea persoanei, a mediului, a animalelor şi a...orice trebuie să meargă mai prost decât mergea când nu era patronat de nici o agenţie.

Şi tembelii şi-au dat salarii şi premieri şi sporuri dar au uitat că de unde iei şi nu mai pui se termină.

Şi... deodată, ce să vezi? Ne-au micşorat salariile la toţi ca să se redreseze bugetul.Ba, mai rău, au micşorat şi pensiile, insultând bătrânii care-au construit ce-au furat ei ca să ajungă patroni-patroni şi patroni la stat.

Fraţilor, soluţia este simplă, scăpaţi de proşti!

Daţi afară şefii incompetenţi - pe puţinii şefi competenţi avansaţi-i şi daţi-le mână liberă să facă ceea ce gândesc - şi pe servitorii lor care-s plătiţi cu lefuri imense degeaba şi-aveţi reforma sistemului bugetar. Dacă veţi da afară pe puţinii deştepţi care au mai rămas intraţi în colaps că n-o să mai aibă cine munci să-i ţină în spate pe proşti.

S-au adus manageri cu contract în sectorul public şi s-a creat un fiasco total din două motive: pentru că s-a mărit numărul de bugetari şi, implicit, numărul de proşti.

Curtea Constituţională a declarat actul normativ neconstituţional şi nu s-a întâmplat nimic până când n-a expirat contractul de management al celor care-au venit să fericească *nărodul* „cu chipul lor isteţ, de oaie creaţă" ca să folosesc o expresie eminesciană. Spun asta pentru că băjeţii au diplome şi masterate şi chiar doctorate făcute pe bani conform principiului că Dumnezeu, când n-a mai avut minte să dea oamenilor, le-a dat diplome.

Problema nu-i rezolvată căci, şi dintre cei ce-au fost înainte şi-s repuşi acum, sunt proşti destui conform cântecului „Erori au fost, erori sunt încă/ şi-or fi în neamul românesc".

Ăştia, adunaţi în „haite" cum spunea un prieten de-al meu al cărui motto este „Fie pâinea cât de rea/ Tot mai bună-n Belgia" ne consideră pe noi, ceilalţi, proşti.

Eu refuz să mai fiu considerat prost de nişte inapţi mintal şi o spun pe faţă că voi face totul ca să-i înlătur.

Domnilor politicieni, criza este o realitate, dacă vreţi să scăpaţi de linşajul public, scăpaţi de proşti pentru că ei nu vă pot sfătui de bine. Le lipseşte instrumentul cu care să gândească.

Nu cred că vă mai trebuie papiţoi în poziţia „echer” când intraţi în cabinete ci profesionişti care să vă facă treaba bine şi eficient, n-aveţi nevoie de oameni la care să ţipaţi ci de oameni pe care să vă bazaţi.

S-a acumulat capital pe principiul „nu mă întrebaţi cum am făcut primul milion de dolari în rest îi justific”, ar cam trebui să terminţi cu „bagabonţeala” şi să păstraţi legalitatea oricare ar fi ea.

Capitalul acumulat are nevoie de o piaţă sănătoasă care să-l dezvolte şi de o economie care să-l susţină, de un stat puternic şi de legi care să-l ocrotească, de o competiţie reală care să-l fortifice şi oameni deştepţi care să-l administreze.

Daţi dracului proştii, nu mai aveţi nevoie de ei.

Dacă nu vă deşteptaţi în al doisprezecelea ceas va fi vai şi-amar de ţara asta şi, implicit, de voi.

Dacă articolul acesta va oripila pe unii nu-mi cer scuze, îmi cer scuze celor care-mi vor da dreptate.

Ioan Tanasă - nepatron chiar și-n privat

PROPUNERI DE SCHIMBARE A NUMELUI PENTRU UNELE EMISIUNI TV

În momentele mele de rătăcire, când mă uit la televizor la altceva decât un film, văd cu stupoare că unele emisiuni au titluri complet nepotrivite şi am să vă dau mai jos câteva exemple împreuna cu motivele pentru care eu consider aceasta.

Emisiunea **„TE PUI CU BLONDELE?”** să se numească **„ȚI-O PUI CU BLONDELE?”** pentru că este o invitaţie deschisă la sex în grup. Fetele alea sunt bune ... bune... dar abia ştiu să vorbească articulat.

„ACCES DIRECT” propun să se numească **„ACCES DIN RECT”** cel puţin pentru că acolo am auzit prima oară despre Dârţă, Tarky, Piticul porno, Eleva porno şi, oricum, emisiunea este de fecale.

„ÎN GURA PRESEI” se poate numi foarte bine **„ÎN GURA MĂ-SII”** pentru că tot este declarată un pamflet şi n-are nici o legătiră cu presa ci doar cu gândurile de moment ale lui Badea.

„HAPPY HOUR” să se numească **„ORA LUI HAPLEA”** pentru că Măruţă asta este şi n-ar fi rău să-i aducă cineva aminte că face emisiuni în România.

„CRONICA CẤRCOTAŞILOR” se poate numi, pe bună dreptate, **„CRONICA CACAFONILOR”** pentru că băjeţii care-i critică pe toţi pe motiv de greşeli de limbă au comis-o din titlu cu toate că stau bine la capitolul limbi şi sugerez o variantă la titlul emisiunii **„CURLING MASCAT”.**

Ioan Tanasă - mai am multe dar... mai lasă

PRIMAR AM FOST, PRIMAR SUNT ÎNCĂ...

Din ciclul:
Primărie, primărie,/ Cu ce ţi-am greşit eu ţie?

Îmi căzură ochii, dăunăzi, pe-un post TV local, nu că ţineam neapărat să-l văd ci pentru că mi-era cunoscută figura de pe „sticlă”, am pus ghilimele pentru că, la faima mea, se poate interpreta greşit.

Pe cine credeţi că mi-a fost dat să-l văd înconjurat de întrebările reporterilor?

Pe... pe... primarul nostru mult iubit şi stimat pe care nu-l mai văzusem demult şi mi-era dor de figura lui bonomă.

Ce credeţi că spunea el?

Binenţeles că prostioare,ca de obicei.

Omul ne asigura că avem un oraş curat şi, cu proiectul ISPA, va fi şi mai curat, adică „plasticul în containerul albastru, hârtia în containerul galben şi sticla în containerul verde” iar gunoiul menajer peste tot împreună cu excrementele câinilor şi resturile de la reabilitările termice ad-hoc.

Don’ Premare, n-a sancţionat nimeni pe nimeni pentru starea oraşului şi primul amendat ar trebui să fii matale, conaşule, ca „primus inter pares” adică primul pe care-ar trebui să-l luăm cu parul.

Da' mişună comunitaru' în uniformă şi cu carneţel prin parcări de n-are lumea timp să pună banu-n automat că a şi venit cu amenda.

Mare treabă şi asta cu parcările de stau tot felul de mameluci şi mameluce opt ore pe zi – că restu-i liber - şi ne iau banii pentru că n-avem nici un fel de condiţii.

Dar ceea ce m-a lovit ca o secure în moalele capului a fost afirmaţia că, bietul om, abia acu' află că, la anexele alea ale Primăriei ce cu onoare... vezi mata, păstoresc apa şi scurgerile de dejecţii ale Galaţilor, sunt prea mulţi amploiaţi.

Cine-o fi de vină?

Durbacă.

Bre şefule, omu-i amintire pentru gălăţeanul de rând şi, acu, faceţi parte şi din aceeaşi uniune politicească. Ce naiba?

Si, ca s-o dăm pe bune, parcă pentru postul de director la o apaoarecare îşi punea unu' mai slab de constituţie ştreangu de gât de curând şi sub oblăduirea... cui?

Firmele astea colcăie de personal auxiliar şi, dacă ai nefericita inspiraţie să ţi se defecteze major ceva legat de apă şi nu poţi repara cu ajutorul unei cunoştinţe sau al unei firme private, eşti mâncat de molii. Ti se răspunde că nu-s oameni şi-s multe avarii dar sunt trei încasatoare şapte scriitoare de contracte (pe chestia asta se schimbă contractele într-o veselie şi eşti chemat mereu să semnezi altele că şi-aşa nu contează) şi 'jde mii de alte şi alţi sedentari cu lefuri mari ca să fac o poezea.

La firmele astea, una citeşte contoarul alta aduce factura şi plăteşti la sediu că tu eşti om al muncii şi ai program în acelaşi timp cu ele.

Asta-i concepţia edililor noştri despre serviciile oferite populaţiei pe banii celei din urmă: plimbarea pe la ghişee şi cozi ca la sfintele moaşte, maturatul străzilor în orele de vârf ca să se obişnuiască cetăţeanul cu prafu'n ochi, gropi şi groparii socialismului care-au făcut capitalismul de râs şi, mai presus de toate, minciuni, minciuni sfruntate debitate de toţi cu o nonşalanţă de te doare mintea.

Grija bonomului nostru primar este orientată în altă parte, spre cum să ne explice cum că privatizarea CET **N-A FOST PREGĂTITĂ** aşa cum **N-A FOST PREGĂTITĂ** nici privatizarea Combinatului siderurgic şi. uite ce-a ieşit.

Aici m-a dat pe spate.

Maestro, cine zice ala este sau, Doamne feri, vă bate domnul Alzheimer pe la uşă?

Mai ţin eu bine minte sau mătăluţă erai ăla de rentabiliza combinatul angajând pe cine apuca şi-mpărţind tabla cui dădea mai mult pe fondul pierderii clienţilor externi şi a scăderii producţiei de oţel?

Sau nu erai acela de stătea în capul mesei la negocierile la care am fost şi eu din partea sindicatelor?

Sefu', te rugăm vorbeşte cu Mittal, poate se preface el că ne cumpără Galaţii cu totul, în doi ani ne lasă un sfert şi pe restul ne trimite în India să spălăm vacile de baligă că tot e mai salubru decât în oraşu' lu' matale.

Ioan Tanasă – gălăţean cu apa trasă

PS

Demult voiam să mă justific faţă de aceia care se-ntreabă în ce calitate îmi permit eu să critic în dreapta şi-n stânga.

În calitate de cetăţean cu drept de vot ceea ce vă doresc şi dumneavoastră!

PLĂVANUL COMUN

„Batranii-au adunat, printre plavani,
Sudoarea muncii sutelor de ani."
Testament - T. Arghezi

Să mă prezint.

Sunt „Plăvanul Comun".

Cu litere capitale pentru că sunt un nume propriu. Propriu mie, pentru că plătesc impozitele ca să le folosească aleşii nemului prost din care mă trag la a-şi burduşi buzunarele.

Pentru că votez cum vreau eu şi iese cine vor ei.

Pentru că sunt responsabil de tot ce se-ntâmplă rău în ţara asta şi nu particip la bucuria de a fi bine decât prin reprezentanţi.

Pentru că am fost şi am rămas membru al naţiunii aplaudacilor urmaşii celor mai beţivi şi mai hoţi dintre traci.

Pentru că sunt amendat dacă nu cer biletul pe care trebuie să mi-l dea şoferul de la autobuz, dacă nu parchez maşina pe cant sau în picioare, ca pe fierul de călcat şi nu plătesc bilet de parcare, dacă n-am

cauciucuri de iarnă, dacă beau o bere pe stradă pentru că n-am bani de restaurant, dacă nu vreau să dau datele la recensământ şi nu vreau să mi se pună cercelul în ureche şi belciugul în nas...

Pentru că sunt sclavul băncilor care mă creditează şi nu clientul lor.

Pentru că mă umilesc în faţa aleşilor mei ca şi cum ar fi devenit semizei.

Pentru că, oriunde pe faţa pământului, e mai bine ca la mine-n ţară.

Pentru că ascult manele şi sunt siderat de puterea şi banii lăutarilor care cântau străbunilor mei la masă cu aceleaşi mutre tuciurii dar umile şi nu impertinente ca azi.

Pentru că sunt sigur că democraţia nu-i pentru căţei şi vorbesc la colţuri dar mă ascund sub pat când trebuie să iau atitudine.

Pentru că sunt informatorul securităţii care condamnă securiştii împuţiţi.

Pentru că mă simt ca un infractor în fiecare zi şi mă spariu de „nenea miliţianu'" conform vechiului cântec „Nu te pune, bă, cu meliţia/ Ca te bagă la gherlă/ De nu te mai scoate nici mă'ta nici tac'to/ C-aşa e ei, deştepţi foc".

Pentru că mă cred, pe ascuns mai deştept decât organu' dacă am scăpat de amendă dând şpagă şi n-am „plătit la stat".

Pentru că am uitat că statul sunt şi eu.

Pentru că mă uit la telenovele cu religiozitate şi-mi plac vedetele agramate, siliconate şi proaste care apar la fiecare post de televiziune dată prin furtun ca un circ fără pâine.

Pentru că mă uit blând cum mi se pun borduri şi nu mi se ia gunoiul şi înjur când dau prin gropi dar spun umil „Să trăiţi" consilierului local care trece ca un margraf pe plantaţie cu mâinile la spate fără a-i fi fost prinse cu cătuşe cum ar fi trebuit.

Pentru că condamn şpaga dar îi admir pe şpăgari şi-i invidiez pentru maşinile şi vilele lor.

Pentru că nici măcar nu-mi trece prin cap că pot orice şi mi-am făcut un crez din aceea că nimic nu se mai poate schimba în ţara asta.

Pentru că aştept umil la uşa Primăriei.

Pentru că accept tot ceea ce vine de la organele statului sperând ca progeniturile mele să aibă parte de un „ post călduţ şi bine plătit unde să curgă şpaga" şi mi-e ruşine de muncă aici dar mă spetesc prin alte ţări.

Pentru că nu vreau ca progeniturile mele să muncească ci să se „descurce" în viaţă mai bine ca mine.

Pentru toate acestea şi pentru multe altele care-mi scapă mi-e greaţă de mine dar sper să vină regele sau altcineva, chiar Mesia, să mă scape din situaţia asta pentru că, dacă iese prost, eu trebuie să am pe cine să dau vina.

Da, sunt Plăvanul Comun şi împreună cu soţia mea lăptoasă şi pe măsură de proastă împingem carul acestei ţări către prăpastie.

Ioan Tanasă – cel cu soţia lăptoasă

UMBRA PORTULUI, LA GALAȚI

Oraşul Galaţi spre care o venea Moş Nichifor Coţcariul dinspre Creangă strigând „Hii, doi pe-un cal, că nu-s departe Galaţii”, oraş negustoresc vechi de când timpul era copil, leagăn de domn al unirii şi „porto-franco” a rămas doar o umbră.

Armenii au plecat, turcii la fel, apoi au plecat evreii şi grecii şi cu ei comerţul gălăţean s-a subţiat zi de zi din vremea prematur împuşcatului Ceauşescu până astăzi şi n-are nici o tendinţă de înviorare.

Mă tem că reducerea taxelor de canal pe Sulina este „tardiv de târzie” cum ar spune cineva care mi-a spus să nu spun şi am să vă spun de ce.

Importurile din Rusia, Moldova şi Ucraina pe cale ferată sunt subţiri ca un fir de fum şi de aceea Gara Transbordare nu mai are activitate specifică ci suflă greu (aici am dus, prin anul 2002, un specialist UE din Belgia să vadă a doua instalaţie de transpunere a vagoanelor cu ecartament diferit din Europa care ruginea trist, după ce mai văzuse una în Portugalia care funcţiona deşi mai veche) iar Gara Larga primeşte 1200 de vagoane lunar ceea ce înseamnă 20 de trenuri, adică un tren la o zi şi jumătate.

Îmi amintesc, din vremea tinereţii mele când brontozaurii se potcoveau cu ţigări Marlboro, noi ne-ntâlneam la „Dayly Rock, la Elice şi mai cânta Archeopterix la Casa de cultură a sindicatelor că portul colcăia de nave şi până şi curvele erau doamne care trimiteau cerşetorii acasă, dându-le o sută de lei, ca să nu facă ţara de râs.

Cei care îşi mai amintesc sunt puţini dar îi văd cu ochii adumbriţi de nostalgie când privesc spre Portul Docuri unde se mai încarcă, arar, câte o navă cu fier vechi în danele unde se încărcau laminate sau se

descărcau mărfuri generale de la carne din Japonia la papuci de rafie din Vietnam.

Dacă mergem spre Giurgiuleşti să ne luăm benzină mai ieftină şi mai proastă, de pe podul peste calea ferată, vedem peisajul jalnic al portului Bazinul Nou, unde pontoanele s-au scorojit şi malul s-a umplut de bălării. Acolo unde stăteau navele în dană triplă nu mai vezi nici măcar o barcă şi din miile de metri cubi de cherestea n-au rămas decât ceva surcele. Clădirea Vămii de care am fost atât de mândru se degradează părăsită.

In Portul Mineralier, unde se descărcau două nave de câte 30-35 000 tone pe zi mai vin câteva barje cu minereu vămuit în Bulgaria.

Gara Fluvială nu mai există căci Dana 15 sau Dana de apă s-a desfiinţat şi nimeni nu mai pleacă nici măcar până la Brăila sau Tulcea cu vaporul.

Portul este expresia economiei unui oraş fluvial ca Galaţii şi ne spune ceva.

Nu mai putem reveni la ceea ce a fost odată şi nici nu putem trăi cu nostalgia dar oare ne vom trezi din somnul raţiunii, să facem un viitor ca să nu ne mănânce ciorile de vii?

Aş vrea să văd viaţa de port din tinereţea mea, colorată de limbi diferite, vorbite stâlcit, de mici furtişaguri şi de curve romantice şi nu doar umbra portului precum Bolintineanu Umbra lui Mircea la Cozia.

Cu gârla lui, cu faleza şi Brateşul, cu castrul roman de la Tirighina şi biserica Precista, cu grădina botanică, amintire a moşului Gheorghe Vanghelie şi chiar cu palmierii primarului Nicolae, dacă mai adăugăm puţină romanţă despre tunelurile de sub Piaţa Centrală şi Vadul Dogăriei şi înfiinţăm două cafenele unde facem cafea la nisip şi bragă la putină Galaţii pot deveni oraş turistic.

Hai, băieţi, să bem o bere şi să uităm de aroganţele noastre proletare, să ne chemăm din gene urmele turceşti, greceşti şi jidăneşti şi să facem Galaţii un oraş cu viitor!

Ioan Tanasă – un gălăţean altoit care vrea să fie bine acasă

PUNERE LA PUNCT

referitor la Umbra portului la Galaţi

„dragutul de nea Tanasa mai bine statea acasa si nu se apuca de scris. ori consuma mai multa apa plata si nu basamac. ca de-aia s-a urcat la cap alcoolul... plus caldura... si delireaza. aduceri aminte? nuu. doar elucubratii ale unui nene care nu are ce face si emite glumitze cu iz istoric. Asa ca te rugam nene sa ne lasi amintirile in pace. asa frumoase cum erau, fara sa le uratesti tu, fara sa sa aberezi si fara sa minti. si apropo, la Galati nu s-au descarcat nave de 40.000 tone de minereu niciodata. doar s-au construit inainte de 1989 in SNG nave de pana la 55,000 mt, insa goale, fara marfa. pline erau doar in mintea unora unde pluteau gradele de la 40 grade in sus. o seara linistita galateni!"

Un băieţel indecent sau o fetiţă a scris cele de mai sus pe net. Sau vreun infantil. Nu ştiu cine este şi nu mă interesează. Ceea ce ştiu este că mă face beţiv în stilul tuturor delatorilor mei şi neagă o realitate crudă cu nonşalanţa politrucilor vehemenţi în baia proprie sau atunci când se ştiu anonimi. Sunt anonimi şi asta-i doare.

Glumitzele mele par a fi gustate. Unii chiar le apreciază. Nu pot fi toţi şi nici nu vreau.

Ceea ce vreau să subliniez sunt inadvertenţele care izvorăsc dintr-o frustrare pe care o recunosc la toţi cei care n-au nici o valoare. Delatori de debara şi farfarale dispuse să falsifice adevărul doar ca să arunce un venin.

Porturile şi gările internaţionale ale Galaţilor sunt aşa cum am zis şi se văd cu ochiul liber.

Amintirile sunt ale mele şi le-am împărtăşit celor care au vrut să le-mpărţim.

Lui, nu.

Navele de 30-35000 t și, chiar 50 000 tone veneau în Portul Mineralier după ce uşurau din marfă la Constanţa pentru a ajunge la un pescaj admis la Bara Sulina, de obicei 23 de picioare, dar ce poţi cere micuţilor care se doresc băgaţi în seamă.

Dragul meu, eu din beţie mă trezesc de fiecare dată, tu din starea ta generală nu şi geme ţara de voi.

Nenea Ioan Tanasă care te trimite-n ... casă

RADULEASCA CEA ISTEAȚĂ

Mihaela Rădulescu, de altfel o femeie dezirabilă mai ales de către unii puştani care nu ştiu, încă, să-şi bage singuri “cuculeţul” în pantalonii de blug şi dorm în sertarul mobilei de bucătărie, ne apare pe un afiş mai ceva ca cele electorale, îmbrăcată cu mai nimic.

Iniţial am crezut că s-a hotărât să-i ia audienţa Simonei Sensual deşi aia nu vorbeşte, probabil pentru că are mereu gura plină.

După ce am văzut textul mi-am dat imediat seama că este o neînţelegere absolut de neconceput. Fata ne-ntreabă, pe noi fumătorii bărbaţi heterosexuali, deci mai puţin Trăistariu şi Tarky (sau cum s-o fi scriind homosexual pe româneşte) dacă nu mai avem altă plăcere în afara fumatului.

Ii răspund eu remarcând o gravă carenţă în cultura generală a fetei că „pe lumea aceasta sunt trei mai plăceri: coniacul dinainte… şi ţigara de după.” după cum am învăţat eu la grădiniţă.

Ce să fac dacă am trăit mai mult şi mi-am păpat lecitina conştiincios?

Dar… pentru dumneaei, promit că pentru o probă nu iau nici un ban şi dau eu coniacul.

Ioan Tanasă - cel cu coniacul pe masă

RECLAMĂ MINCINOASĂ

Dăunăzi, soţia mea mă întreba dacă, în România, se pedepseşte de lege reclama mincinoasă.

I-am răspuns că există, cu siguranţă, un text de lege în acest sens şi există chiar şi numai textul din legea penală privitor la înşelătorie dar şi Legea 148/2000.

Ceea ce nu există la noi este o aplicare corectă a acestor texte pentru că, pe unde te duci sau te-ntorci, găseşti publicitate mincinoasă.

Telefonia mobilă este plină de promisiuni înşelătoare, piaţa agro-industrială promovează produse periculoase pentru sănătatea celor ce le consumă, piaţa monetară promovează tot felul de credite înrobitoare-credeţi-mă că ştiu din proprie experienţă - şi ... ştim cu toţi că nimic din

ce este puternic mediatizat nu are calităţile cu care se laudă dar nimeni nu ia nici o măsură.

Nu putem să nu observăm că legile ţării ăsteia nu se respectă.

Un dicton juridic spunea că: „o lege bună aplicată prost este mai rea decât o lege proastă aplicată bine” deci practica ne omoară pe noi.

Se face reclamă la vaccinul antigripal şi cel pentru prevenirea cancerului de col uterin. La nivel guvernamental. Presa mondială este plină de dovezi cu privire la nocivitatea celor două vaccinuri şi totuşi, guvernul nostru achiziţionează vaccinul antigripal refuzat de polonezi.

Vaccinul nostru, este sublim, minunat dar mai are nevoie să fie testat pe 300 de copii. Nici la Auschwitz nu se punea problema atât de pe faţă.

Nimeni nu ştie dacă fetiţele vaccinate contra cancerului de col uterin nu vor contracta mai repede boala dar se încearcă introducerea obligativităţii acestuia.

Domnilor, vă lipsesc banderolele cu zvastika şi însemnele SS de pe braţul cu care impuneţi vaccinarea copiilor.

Și, mai presus de toate, avem alegeri prezidenţiale, unde se minte, se uită ce nu s-a făcut şi se promite că se va face, se face un spectacol ieftin şi mizer, se scot dosare, se înfierează fapte penale neinstrumentate sau instrumentate părtinitor de parchete anticeva.

Și, privind televizorul, mă-ntreb de ce, oare, nu sunt acuzaţi candidaţii la preşedinţie de publicitate mincinoasă pentru că viaţa noastră, este clar, va fi din ce în ce mai rea fără industrie, fără agricultură şi fără turism dar, cu siguranţă, mai bună fără ei.

Ioan Tanasă - care vaccinat nu se lasă

SĂ NE RÂDEM

De noi înşine să ne râdem că am ajuns ca nişte ciumeţi, cu străzile desfundate şi pline de ciocoflenderi cu căşti de protecţie şi veste reflectorizante care ne indică s-o luăm la dreapta sau la stânga că-nainte era mai bine.

Te cruceşti de investiţiile gălăţene păstorite de edilii pe care nu-i vezi decât înainte de alegeri când promit marea cu sarea.

Te doare sufletul când afli că s-au mai aruncat nişte bani în groapa lui Vega de la Elice, că buzunarele unora s-au mai umflat şi vezi că oraşul arată ca o ruină.

Si Brăila are gropi şi schimbă linii de tramvai dar are şi Promenada Mall unde tronează un super market Carrefour de o frumuseţe şi noi avem o caricatură cu aceeaşi firmă la Potcoava de Aur în vechea alimentara.

E'te poza de la Braila.

Si e'te Carrefour Galaţi:

Al nostru-i o caricatură.

Dar cui pasă?

Noi suntem hotărâţi să n-avem nimic şi să fim fericiţi aşa săraci cu duhul cum suntem sperănând în împărăţia cerurilor.

La Praktiker sau cum s-o fi numind, dacă iei un pachet de faianţă trebuie să-l duci pe braţe la maşină ca pe căruciorul lor şi pe asfaltul mâncat de molii ajungi numai cu cioburi de poţi s-o foloseşti ca mozaic bizantin. O fi o politică sau este doar tradiţia în care a dispărut Bey City! Si-i supermarket de materiale de construcţii.

Braila are Dedeman.

Te doare Billa că acolo stai la coadă ca să cumperi un morcov fin'că nu sunt casele populate cu personal.

La Metro şi Selgros preţurile sunt mai mari ca-n Piaţa Centrală, unde-s preţuri mai mari ca-n Brăila.

Toţi spun că nu le rentează de parcă pe mine mă intereseză să le renteze lor şi eu să mă simt ca un rahat cu apă rece pe banii mei.

Facem, bre, o convenţie să mă plătiţi să văd ce nu-i bun în urbe că eu am ochi critic şi poate ne mai civilizăm un pic.

Dacă cei care ne dau servicii ar avea grijă de confortul nostru n-am mai pleca să mâncăm pui KFC la Braila şi să vedem filme 3 D tot acolo.

Bre, raiul poate fi pe Pământ, dacă vrem dar ne trebuie oameni adevăraţi la Primărie.

Banii se atrag în oraş nu în propriile buzunare c-o s-ajungeţi să vă stergeţi cu banii la partea aia pe unde vă iese îmbuibarea.

Hai la vot, la vot, la vot să scăpăm de ei de tot!

Nu c-am avea alţii mai buni de votat dar măcar să ştie că sunt schimbabili.

Să nu mă blamaţi de campanie electorală că eu nu fac parte din nici un partid.

Ba mint, am înfiinţat cândva Partidul beţivilor liberi şi i-am rămas membru fidel deşi nu mai pot să beau din cauza unei afurisite de gute. Ca să treci peste ceea ce vezi în jur trebuie să fii întro beţie veşnică şi eu nu pot fi aşa de fericit d-aia scriu.

Ioan Tanasă – visându-se beat, acasă
(sper să mă trezesc şi să văd că nu-i adevărat)

SUNT MÂNDRU CĂ SUNT ROMÂN!

Da, sunt mândru că sunt român.

S-ar putea să vă mire dar aşa este.

Sunt mândru că sunt conaţional cu Eminescu şi nu cu Patapievici, cu Iorga, Kogâlniceanu şi Titulescu şi nu cu Iliescu şi Băsescu, cu Blaga şi nu cu Liiceanu, cu Coşbuc nu cu Cărtărăscu, cu Călinescu şi Ibrăileanu şi nu cu Manolescu, cu cei care-au fost şi nu cu cei care sunt în acest început de secol gol de valori.

Sunt mândru că sunt român şi că trăiesc în ţara asta unde au mai rămas locuri frumoase cu toate că le-au hărtănit hainii.

Sunt mândru că sunt român şi numai pentru faptul că am o ţară.

Sunt mândru că sunt român şi pentru faptul că am conaţionali oameni discreţi care, chiar împărţiţi prin lume fac cinste ţării lor.

Mi-a fost drag şi-mi este drag să cred că mai avem un viitor dar ştiu că avem un trecut cu care putem fi mândri de asta continui să sper într-o ţară unde speranţa a murit şi-a rămas cutia Pandorei goală, a murit oare sau a furat-o cineva.

Ioan Tanasă - mai român ca niciodată

ŢARA MEA DE BICICLIŞTI ŞI CĂRUŢAŞI

Am să-ncep cu o mică poveste.

Odată, demult, pe când mincinoşii de azi erau pionieri pârâcioşi, un prieten de-al meu de atunci, care-l imita foarte bine pe Primul om al ţării dar şi pe colegii lui de breaslă, actorul Cristian Motriuc mi-a povestit o întâmplare cu Gheorghe Dinică, Marin Moraru şi Constantin Diplan.

Cei trei se întorceau, într-o dimineaţă devreme, la Bucureşti după un spectacol care se sfârşise cu şpriţ la Braşov. Conducea Diplan, care nu băuse şi ceilalţi doi moţăiau în spate.

După o frână bruscă Dinică îl injură pe şofer şi-i spune să conducă mai prudent iar acesta replică iritat că sunt biciclişti pe stradă, a doua oară la fel şi, la a treia replică, Dinică, supărat, cere să oprească maşina, coboară şi strigă spre masa de biciclişti care mergeau la serviciu: „Vă f… muma-n c…, ţară de biciclişti!”

Aţi observat o mică diferenţă între ţărişoara noastră şi ţările lor?

Pe autostrăzile noastre, acelea care există, precum şi pe toate arterele şi venele pe care se circulă există semne de circulaţie. Veţi zâmbi şi, cu o grimasă maliţioasă, veţi spune că au şi ei. Da, dar, la ei, sunt utile circulaţiei iar la noi sunt utile miliţianului denumit şi „cap de cretă” veşnic flămând de amenzi aşa cum stă bine celui aflat în slujba cetăţeanului.

Spre surpriza carnetului unor şoferi, care este şi aşa foarte sperios, pe sub frunzele unor copaci sau ascunse de un stâlp apar semne de circulaţie noi, menite să adauge teroare în inimile celor din spatele volanului-persoanele cu un anumit tip de spate se exclud.

Vom putea observa că, la ieşirea dintr-o localitate, se ridică restricţia de viteză pentru ca, după o sută de metri să se introducă o alta, că depăşirea este interzisă pe unde-i şoseaua largă şi permisă unde se îngustează şi, în general, se face totul ca cel de la volan să se simtă ameninţat şi vulnerabil, bucuros că a scăpat de cei ce stau viguroşi la marginea drumului lângă maşinile lor supersofisticate sau doar supercostisitoare.

După ce că ai comună după comună şi trebuie să încetineşti la 50 km/h mai beneficiezi şi de gropi nesemnalizate ocrotite de cei care ne-aruncă banii pe drumuri şi, moţul de pe tort căruţe şi biciclişti.

S-a adoptat o normă care prevede ca biciclştii şi căruţaşii să poarte veste reflectorizante şi să aibă semnele regulamentare pentru circulaţia pe drumuri publice ataşate de vehicul. Cui pasă de asta?

Nimănui, nici lu’ nenea mili’ care veghează uliţa satului cu ochi de vultur nici lu’ nenea biciclistu’ sau caruţaşu’ şi aşa avem parte de senzaţii tari la volan când, din umbrele nopţii, apare unul din cei de pe urmă pe marginea carosabilului şi reuşim să-l evităm în ultima clipă.

Domnilor mili’, vă dau gratuit un pont, puneţi amenzile care se cuvin celor care îşi sfidează norocul şi ne pun nouă nervii la încercare şi lăsaţi semnele de circulaţie să dirijeze circulaţia nu staţionarea maşinilor că nu plecăm de-acasă ca să consumăm benzina ca voi ci ca să ajungem unde ne-am propus.

Dragii moşului, dacă sunteţi cuminţi şi-mi ascultaţi sfatul, o să vă faceţi planul la amenzi şi poate aveţi noroc si vă trimite Hăl Mai Mare Peste Voi, care v-a cumpărat maşinile alea bengoase, într-un schimb de experienţă în rezervaţia indienilor sioux din America să vă întâlniţi acolo cu poliţiştii lor de la circulaţie, Baston Vărgat şi Radar Zglobiu, care ştiu cum se dirijează traficul bizonilor.

Ioan Tanasă - un pieton dezinteresat

AVEM UN NOU CANAL DE TELEVIZIUNE LA GALAŢI: APĂ – CANAL

Eu, care mă luptai să fie radio şi televiziune la noi în târg pe vremea când nu erau nici de unele, de parcă acuma ar fi altceva decât circ fără pâine, mă lovii de-o mare problemă când m-am hotărât să m-aşez în casa părintescă din Vadu' Ungurului, am cunoscut vedetele de la Apă - Canal.

Mi-au pus apometru să nu fur apă şi, primul lucru care s-a întâmplat a fost că mi-au spart o ţeavă după apometru de mi-au inundat căminul şi mi s-a dărâmat WC-ul şi temelia casei vecinului. Am chemat intervetiile lor care-au venit după două zile şi-au constatat că apometrul înregistrase multe sute de kile de apă pe care eu trebuia s-o plătesc dar după o ceartă cu ei au renunţat şi m-au taxat popândăii care trebuiau să mute căminul pe banii lor şi au tras de timp până l-au mutat pe banii mei.

Mai apoi, după ani, au schimbat ţevile pe stradă cei de la Vega şi-au creat nişte gheizere reci de era o frumuseţe să-i vezi pe oameni cum ies din curţi înebuniţi de perspectiva, şi aşa iminentă, de demolare rapidă datorită terenului, care n-a fost nicodată ranforsat deşi are tendinţă să se ducă după Cazinoul din Garădina Publică împins de vibraţiile trenurilor cu minereu ale lui Mittal, ăl de-a cumpărat combinatul pe bani mai puţini decât a cheltuit cu nunta fică-si sau a dat pe-o casă în Londra. Aşa-i românu', îşi fură căciula de pe gard ca să nu-şi piardă dexteritatea.

Credeţi cumva că-n perioada în care s-au schimbat ţevile a existat vreo vedetă de la primărie sau de la Apă-Canal care să vadă ce fac muncitorii, ce ţevi bagă în pământ şi cum le bagă?

Dacă cineva zice c-au fost, îl trimit să dea un test de inteligenţă pentru că trebuie pus sub curatelă ca handicapat mintal nerecuperabil.

S-au pus ţevile direct în pământ, fără protecţie, s-au schimbat unde-a vrut cine-a făcut lucrarea şi s-au făcut cămine inutile în mijlocul străzii în pantă acolo unde se adună apa reziduală datorată lipsei de canalizare şi apa de ploaie când dă Dumnezeu.

Apropo, credeţi că s-a auzit şi la Sanepid sau cum s-or mai fi numind azi doctorii ăia care certau copiii că n-au batistă pe vremea când nu voiau să vadă păduchii din şcoli?

Locul de care vorbesc este undeva dincolo de liniile de cale ferată, pe strada Brateşului (sâc, n-am zis Bourului ca să nu se creadă că numai pe strada mea-s toate nenorocirile) unde este capătul lumii, oamenii plătesc impozite ca-n oraş dar dacă fac un pas greşit cad de pe glob. Acolo-s un fel de bantustanele Galaţilor unde catindatul la primărie vine doar înainte de alegeri şi uită imediat c-a fost.

Trăim între vibraţiile trenurilor şi surpăturile de pe malul Brateşului şi ni se cere să fim urbani.

Mi-amintesc replica domnului primar când i-am spus prima oară problemele mele: „De ce ţi-ai luat casă tocmai acolo, domnule?”

Atunci n-am apucat să-i răspund că era grăbit dar îi răspund acum, că tot mi-am amintit, „Fiindcă nu-ţi alegi casa părintească, domnule Primar.” Am moştenit-o de la tatăl meu care s-a dus fără să vadă strada pavată şi nici canalizată şi-a lucrat şi el în combinatul care s-a dus de râpă sub blânda dumneavoastră oblăduire.

M-a mâncat în chestia aia, ca pe Zambilica, şi-am declarat că am cămin de apă racordat de Vega fără ştirea lor, care se dădeau împuşcaţi pe vremea aia, la insistenţele mele şi în dărâmăturile unei case vecine, pe care ai mei au cumpărat-o din milă, pentru că progeniturile bătrânului care locuia acolo, l-au dus la cămin să moară şi aveau nevoie de bani.

La cum lucrează ei puteam să stau fără să declar că am consum de apă acolo o mie de ani dar... conştiinţa nu şi nu.... ziceţi şi voi dacă nu-s prost că mai cred în cinste şi corectitudine.

Tot din dorinţa de legalitate mai declarasem odată asta şi mi-au pus apometru care a-ngheţat la un ger năprasnic prin anul 2000 şi n-a mai venit nimeni să-nlocuiască aparatul după ce am întrebat dacă eu am dat gerul de trebuie să plătesc reparaţia.

De-atunci n-am mai folosit căminul acela până acum când m-am hotărât să-mi trag apă-n casă ca să nu-mi mai îngheţe scurmacele când mă spăl la canalul din ogradă şi iar i-am anunţat că folosesc racordul.

Atunci am aflat de maestrul Georgescu, om mare. şeful tutror apometrelor, cel fără de care nu se poate monta o şaibă prin căminele din curţile oamenilor. El mi-a spus că trebuie să plătesc reparaţia primului apometru pentru ca să pot să cer unul nou şi eu i-am spus că nu vreau să plătesc şi nu mai vreau apometre că-mi poartă ghinion. Omul a fost atât de indignat când i-am spus că, pe terenul meu, trebuie să-mi plătească chirie dacă are căminul cu conductele şi apometrele lui că mi-a scris chiar şi o scrisorică semnată de un director, probabil numit la apelul de seară, în care se scria că sunt invitat să fac un contract cu firma asta unde oamenii sunt mai importanţi ca Andreea Esca şi n-au

fost băgaţi în manualul de istorie numai pentru că istoria este nedreaptă cu cei valoroşi.

M-am prezentat la ora şi data stabilită de-am smuls felicitările unei doamne care se credea Brigitte Bardot în faţa unui câine comunitar până când i-am spus, şi ei, că nu plătesc un sfanţ pentru apometrul îngheţat de gerul dat de Cel de sus, când a dispărut ca măgaru'n ceaţă pe replica precum că voi fi dat pe mâna, ghiciţi cui, maestrului Georgescu ...

Mi s-a spus că trebuie să fac eu cerere că vreau montare de apometru- pentru că eu, fiind tolomac, nu ştiam ce vreau şi să mă oblig să păzesc investiţia pe care mi-o dădea în pază numitul maestru.

Mi-au spus că toate aste sunt cerute „conform legii" dar nu mi-a produs nimerica vreo literă din acel act normativ care prevede că proprietatea mea este violabilă ca o curvă de bordel şi eu sunt un eunuc pus să deschidă poarta maeştrilor cavaleri de mops şi lampă de benzină şi, după ce domniile lor se satură de ciuruita mea proprietate să le dau şi ceva bani şi băuturică aşa cum recunosc am mai făcut.

Ce să vă fac, distinşi maeştri masoni ai subsolurilor inundate şi căminelor întreţinute de alţii, s-a deşteptat prostul. Pentru ceea ce faceţi voi, eu vă plătesc salariu şi mă gândesc dacă să nu-mi reduc impozitul de-l dau primăriei cu sumele pe care vi le-am dat până acum ca să vedeţi cum e să daţi bani nu numai să luaţi.

Fraţilor, ştiam că trăiesc în Absurdistan dar nu m-am aşteptat să mă trezesc brusc în Tembelistan.

Această Apă-Canal, regie autonomă sau ce-o fi, care trăieşte, pe banii noştri, undeva prin Mazepa şi are personal TESA mai mult decât oameni de intervenţie nu acceptă plata prin virament bancar şi ne vrea la ghişeu s-o scărpinăm de orgolii pe doamna care se uită strâmb în calculator şi ne avertizează că trebuie s-o vizităm lunar mai regulat ca ciclul ei menstrual ca să nu plătim penalităţi, este o altă cacialma a unei Primării devenite duşmana cetăţeanului care a ales primarul şi consilierii.

Ca să poţi plăti apa trebuie să vină o fătucă, cu care nu am nimic, să citească apometrul că-i trebă grea, şi alta să ne încaseze banii de-aia nu putem plăti prin bancă. Astea două muncesc degeaba pe banii noştri.

Este expresia cheltuirii banilor publici fără rost şi campioana serviciilor prost făcute. Intervenţiile lor urgente sunt la două-trei zile de la momentul în care ţi s-a spart o ţeavă, după ce ai reparat-o pe banii tăi, pentru a te beli de alte parale fin'că n-ai făcut bine ce-ai făcut. Instalatorii lor provoacă, în timpul serviciului, defecţiunile pe care sunt chemaţi de oamenii disperaţi să le repare în particular.

La ei este valea plângerii că n-au resurse, n-au ţevi noi, n-au oameni ci numai femei, n-au nimic afară de condiţiile bune în care o freacă la rece- doar de apa rece răspund- pentru că au furat tot. Si când mă gândesc la ce imbecil am fost când le-am făcut contractul colectiv de muncă pe degeaba în anii 90 mă ia cu frig şi jale.

Oameni buni, naş Floreo şi voi, fă, puneţi-vă pe treabă, nu pe treabă mare că pute, şi mai lăsaţi-o cu furăciunile şi aranjamentele particulare că, poate, alegem şi noi un primar, nu o glugă de coceni ca până acum, care să aibă grijă de obşte şi de binele ei nu de binele şi confortul unei mâini de cioflingari care fitingăresc ţevile comunismului cu elanul unei pisici moarte.

Vedetismul vostru nu face bine celor pe care sunteţi chemaţi să-i serviţi şi-i trataţi ca pe servitori cu toate că vă plătesc confortul şi lenea.

D-aia zic io că sfera serviciilor, în Galaţii noştri, este bazată pe deviza „îmi cere bani instalatorul, ce să fac?" de-mi vine să-l omor pe Ioan Gyuri Pascu ăla de mi-e drag de nu mai pot.

M-aţi adus la disperare şi-acu', că nu m-am supus regulii şi nu m-am lăsat umilit îmi taxaţi apa de parcă mă spăl cu şampanie sau am în vizită elefanţi care fac baie la mine-n cadă.

Dacă mă enervaţi mult vă exilez căminele din curte, forez un puţ şi iau apă din pânzele freatice ale Brateşului şi vă dau în judecăţi pentru chiria pe care mi-o datoraţi de ani şi ani pentru folosirea terenului proprietatea mea.

Elefant de serviciu, Ioan Tanasă

UN CIRC NUMIT ROMÂNIA

În fiecare zi, la Telejurnal, noi vedem CAŞCAVAL. Caşcavalul politic fluturat pe la nasul milioanelor de oameni care mai cred că cei care vor puterea le vor binele.

Nu mai putem distinge binele de rău, dreptul de nedrept, frumosul de urât din cauza promisiunilor celor care vor accesul la caşcaval.

Magistraţii susţin că pensiile şi salariile lor nu sunt nesimţit de mari pentru că nu au dreptul să mai facă altceva decât magistratură şi învăţământ uitând că funcţionarul public, beneficiarul unui salariu de 10-20 de ori mai mic- şi pensia în consecinţă - are aceleaşi incompatibilităţi. Şi, ca un făcut, n-am văzut nici un funcţionar public tânăr, profesor universitar, pe când magistraţi, avocaţi şi funcţionari superiori... duium.

Cum dracu' devin ăştia, peste noapte, după ce i-a pus tăticu, unchiuleţu sau mătuşica în funcţii mari, aşa deştepţi de învaţă pe alţii? Probabil, conform principiului murphian: „cei ce nu ştiu nimic, învaţă pe alţii”.

Miliţienii şi securiştii au salarii meritate. Ei sunt cei care au adus ţara aici păzind ordinea publică şi drepturile cetăţeneşti pe principiul american „Servesc şi protejez” pe cei care îmi dau accesul la caşcaval.

Tăranii - câţi mai există - care ne dau produse ecologice, mor de foame în bătătură pupându-şi vacile-n bot în loc să le dea de mâncare. Fonduri europene se iau pe şpagă nu pe realiăţi.

Aviaţia română e la pământ dar salariile aviatorilor şi chiar ale trepăduşilor din acest sector sunt „sky high” adică până la cer - ca să mă dau şi eu cu lumea bună care nu mai poate vorbi româneşte de cultură englezescă ce are.

Avea o vorbă tata, Dumnezeu să-l ierte, dacă foloseşti o limbă străină, cu limba ta ce faci? Ți-o bagi în cur?

Muncitorii dintr-o uzină care produce orice dar produce, şomează jumătate de an şi jumătate de an lucrează fără salariu.

Asociaţiile patronale ne spun, de la înălţimea costumeloir Armani că nu mai au bani. De unde să aibă? În ţara asta, banii i-au luat cei care lucrează în sectorul bugetar.

Armata generalilor Stănculescu şi Chiţac, singurii care au tras în popor în decembrie '89, a fost cu noi şi a rămas cu noi apărându-ne de terorişti care n-au auzit de România, prin Irak şi Afganistan, devenind eroi pe bani buni.

Avem oameni care n-au ismene şi se satură cu mirosul ce emană din restaurantele de lux, unde-şi face puşcăria Stănculescu dar ne permitem scut antirachetă de parcă ar mai vrea cineva să atace un popor care se sinucide mai repede decât orice atac din afară. Dar noi suntem viteji, ne băgăm în luptă împotriva tuturor chiar dacă ăia nici nu ne bagă în seamă.

Ofiţerii şi subofiţerii ies la pensii grăsane la vârste june, cu salarii compensatorii de sute de milioane, pe când oamenii de rând, ăia împuşcaţii, muncesc fără speranţa atingerii vârstei de pensionare.

În Danemarca, asta-i la ei, acolo, am aflat motivaţia pentru care diferenţele între salarii, pensii şi ajutor de şomaj nu este foarte mare, pentru că oamenii se îmbracă şi mănâncă la fel de scump iar statul are grijă de toţi cetăţenii săi. Dar, repet, asta-i la ei, acolo...

Profesorii vor tot mai mulţi bani pentru învăţământ tot mai prost, ceferiştii cer dar trenurile nu circulă, minerii vor dar scot trei găleţi de

„lihnit” pe lună şi „ turbă” când văd intelectuali, funcţionarii publici ne-njură pe la ghişee şi aşteapţă să fie plătiţi pentru asta, justiţia-i strâmbă, ţăranii dorm în sapă, muncitorii fac greve, dacă sunt la intreprinderi de stat, ziariştii se laudă şi se dau mari că nu lucrează la stat cu toate că sunt plătiţi din ban public (cine zice că ziarul sau televiziunea lui trăieşte fără reclamele de la diferite ministere sau instituţii publice mă-sa-i Ana Lesko, pentru că nu pot folosi termenul vulgar) şi mai vor şi drepturi de autor pentru bârfe şi intrigi...

Cu mic,- nu fac aluzie la Boc - cu mare, privaţi sau bugetari, toţi cerem bani de la statul nostru (mai bine ceream de la Statu-Palmă-Barbă-Cot sau de la statul în cur) şi-i ajutăm pe băieţii buni să mai facă rost de-un caşcaval de la FMI, care-i un fel de FNI- Mondialu’.

În Românica noastră, oamenii cred c-au muncit de s-au spetit pentru „comunişti” – cine-or fi ăia că eu n-am văzut neam din cauza staturii impozante a capitaliştilor actuali - şi, după douăzeci de ani de vacanţă, au uitat că banii se obţin şi prin acest mijloc perimat.

Numai politicienii, veseli, ne-asigură circul cotidian.

Până şi vestita zicere latină „pane et circem” am reuşit s-o transformăm trăind într-un circ imens, cu program continuu şi numai cu iluzia de pâine.

Tari iluzioniştii, bre, da’ şi noi mulţi şi proşti!

Tanasă Ioan - vrrreau să fiu politician
(aşa ca nenea Geoană)

URAA, AM ÎNFRÂNT!

Hei, hei, să nu credeţi că s-a întâmplat ceva bun că eu nu prea am putut vedea lucruri bune primprejur, dimpotrivă, în vajnicul stil românesc, s-a petrecut, cum era de aşteptat, contrariul.

Primăria lu’ peşte prăjit, aia plină de funcţionari plătiţi din banii noştri care în loc să lucreze pentru noi ne lucrează în foi de viţă cum li se pare lor mai profitabil, a reuşit să-i de jos de pe casă morişca lui Nea Fănică, vecinul meu, care demonstrase că se poate obţine curent electric ieftin din captarea vântului care bate oricum şi aproape mereu pe malul Brateşului.

Dacă n-au făcut nimic pentru oraş decât săpăturile care apar mereu pe străzi – că la săpături de tot felul se pricep-, dacă ne costă

1,5 lei să parcăm maşina în stradă, dacă nu avem un Brateş de agrement ca Balatonul ungurilor, dacă nimeni nu mai ştie de castrul roman de la Tirighina sau de biserica Precista, dacă nu mai avem vapoare care să ne ducă în week-end la Tulcea sau Brăila, dacă oraşul ăsta-i o cocină în care pute din canalizări şi combinat este pentru că oamenii primarului fac orice pentru a le fi lor bine şi se cred veşnici.

Spuneam că Nea Fănică, unul dintre puţinii oameni rămaşi pe partea asta a lutului care face ceva pentru a demonstra că se poate, a făcut o morişcă pe care spera el s-o pună la treabă ca să-i producă electricitate măcar pentru becurile lui dar... ochiul vigilent al oamenilor din primărie a depistat că n-are autorizaţie de construcţie şi, cu toate că am scris şi atunci că jucăria aceea poate fi tratată ca o giruetă (aia de arată de încotro bate vântul) şi că primăria ar putea să-i dea omului o autorizaţie de onoare pentru că a dat o soluţie prin care iluminatul public din Galaţi să coste mai puţin, l-au forţat s-o dea jos de pe casă.

Stiam că, în Romania – deliberat n-am folosit „â”, ţara asta unde rromii conduc şi se dau discriminaţi, nimic nu este apreciat dacă nu produce venit vreunui mormoloc ajuns stăpân pe banii obştii care nu vrea nimic din ceea ce nu-i aduce lui profit personal dar... speram că vor înţelege oamenii pe care-i apreciez de pe acolo că trebuie făcut ceva şi pentru plăvanul de rând care plăteşte impozitele ca Berilă şi primeşte străzi închise şi gropi să dea-n ele după ce-a votat ca prostul.

Dacă vă luaţi privirea de pe acoperişul casei lui Nea Fănică unde a rămas stâlpul care susţinea elicea de i-ar fi adus bietului pensionar satisfacţia muncii chiar dacă nu reuşea să aprindă decât un bec şi o mutaţi pe stradă veţi vedea ce-a făcut primăria care promitea acu’ patru ani că va asfalta toate străzile din zona unde locuiesc şi ne vor trece câini cu covrigi în coadă pe la porţi şi nu apa împuţită de lipsa canalizării.

Plătim impozite de oraş pentru condiţii mai proaste ca-n Independenţa ori Pechea şi îşi mai şi bat joc de noi amploiaţi mânaţi doar de orgoliu şi boala pe altul şi plătiţi cu banii noştri.

Bre, Fiscule, asta-i deturnare de fonduri! Am uitat că fiscul e tot al primăriei şi are mână de luat bani numai de la noi pentru ei şi nu de la ei pentru oraş.

Cred că mai bine ne-am face haiduci să mai luăm şi noi de la bogaţi că de sărăcie suntem sătui.

Primarul nostru iar a scăpat că-i sărac şi cinstit.

Cum o dai tot de la bogaţii de serviciu iei şi, cum noi suntem ăia, nu rămâne decât să ne furăm, tradiţional şi mioritic, gioarsa de căciulă care ne-acoperă gâtul că de cap nu putem vorbi când votăm cum votăm.

Dacă primăria ar fi contractat, cu banii cu care a făcut băncile alea de le găseşti pe unde nu poţi sta pe ele şi mai ales între maşini parcate pe trotuar, nişte instalaţii eoliene cred că-şi putea recupera banii de la Uniunea Europeană din care facem şi noi parte în caz că n-aţi aflat.

Domnule Primar, în oraşul ăsta de gugumani unde sunteţi cel dintâi dintre fruntaşii politici, poate recunoaşteţi parafraza deşi n-am folosit ghilimele, aveţi de gând, cumva, să puneţi armata aia de marţafoi să lucreze pentru oamenii obştii şi nu să-i jecmănească?

Oameni buni, mai votaţi tot aşa şi-o să ajungem în comuna primitivă!

Iată un mod de a evita sfâşitul lumii! Trăind un veşnic regres.

Ioan Tanasă – tot cu balta lângă casă

Un grup de enciclopediști, care se pricep la toate, de la fotbal la politică, au aflat că, la bibliotecă, au adus Patapievici, Manolescu și Liiceanu (adică căcat) proaspăt și vor să se înfrupte și ei că s-au săturat de mititei și de bere ca de Creangă, Eminescu și Coșbuc ăla de nu se mai sătura de pământ de parcă n-ar fi auzit de ajutoare.

MĂ DECLAR FAN ŞOŞOACĂ

Să recapitulăm:

După opinia autodeclaratelor autorităţi sanitare care nu disting virusul de bacterie și vaccinarea de alterare genetică trebuie să mă vaccinez eu care sunt sănătos pentru că nu sunt imun ci asimptomatic, pentru a proteja pe ceilalţi în spiritul unui creștinism periferic alterat (doctrina creștină spune „iubește-ţi aproapele ca pe tine însuţi”, nu „iubește-ţi aproapele și lasă-te ucis”).

Un grup de tot „autodeclaraţi, deștepţi”, care confundă impertinenţa, lipsa de scrupule și de coloană vertebrală, cu adevărata deșteptăciune izvorâtă din cultura milenară a lumii și bazată pe principiile verificate ale moralei (generale, nu, neapărat, creștină) a hotărât că cei ce spun adevărul sunt proști și inculţi. Constituiţi într-un grup infracţional care dorește dominarea semenilor și acumularea de bani cu orice preţ, ei vor să-mi impună mie, om liber, să accept moartea în numele unei concepţii ecologisto-genocidică, pe motiv că nu sunt de acord cu ei. Unii ar trebui să reţină dictonul: „cine nu e cu noi, e împotriva noastră” alţii să-l citească în istorie (Nu, nu este specific comunismului ci dictaturilor în general).

Nu au, încă, curajul să ne ucidă ca naziștii pentru că a rămas, de atunci, problema cadavrelor cu care nu ai ce să faci.

Aceștia sunt „lideri împotriva naturii”, nu lideri recunoscuţi ci omologaţi de alegerile despre care Mark Twain spunea (la anii 1800) că, dacă ar fi libere, „nu ne-ar mai lăsa să votăm”.

Faptele:

S-au creat boli imposibil de combătut (ebola, HIV ...) care, după ce au fost eliberate în lume au ajuns la prietenii celor care le-au creat (SIDA „pe ușa din dos”, celelalte, din neatenţie) deci nu s-au dovedit a fi bune și a început dezgroparea teoriei lui Malthus (Fie-vă frică, mâncăilor, rămânem fără hrană!).

Aţi observat că, la declararea farsei, care va rămâne în istorie ca „pandemie”, oamenii au cumpărat alimente și hârtie igienică.

Teoreticieni ai depopulării au fost și vor mai fi ca și filofasciști gata să pună teoria în practică (și nu contest că ar putea avea dreptate cu privire la componenta ecologică dar îi invit să înceapă depopularea cu ei înșiși sau s-o lase pe mâna acelei forţe care a reglat lumea de la începuturi și să nu se mai creadă ei substitutul acelei forţe - am numit forţă ceea ce unii numesc Dumnezeu iar alţii selecţie naturală-).

Sunt adeptul libertăţii de opinie și nu contest dreptul de a se vaccina al acelora care o doresc dar, odată vacccinaţi, fiind imuni, le neg dreptul de a mă tortura pe mine să mă vaccinez ca să fac vânzare la aceeeași firmă.

Am acceptat, de mii de ani, că politicienii mint dar i-am lăsat să mintă pentru că spuneau că o fac în interesul nostru, acum ar trebui să punem piciorul în prag și să încetăm cu minciuna că s-a agravat.

Exerciţiul de bază a fost acea „flatulaţie" europeană, catolică și medievală, care a spulberat populaţia indigenă din americi și a înlocuit-o cu infractorii deportaţi de pe bătrânul continent (nu includ Australia și Noua Zeelandă care au avut mai mult teren decât populaţie și lucrurile au mers diferit) de care își cer scuze papii și băieţii buni de parcă scuzele i-ar aduce pe morţi înapoi. Nu reînvie morţii iar urmașii infractorilor, după cum se prezintă în filme, sunt mândri că s-au născut din mame curve drogate și taţii i-au părăsit când erau mici dacă nu au rămas acasă ca să-i bată sau să-i violeze.

Simţiţi un sentiment de culpă și o dorinţă de a legitima onorabilitatea fiilor unor părinţi denaturaţi?

După ce vor extermina populaţia dorită (ţinta pare a fi populaţia europeană albă) pot să-și ceară scuze cât vor că nu vor avea de la cine.

Minciunile au fost de totdeauna - amintesc, doar, falsul dezastru de la Pearl Harbour, demolarea Turnurilor Gemene, atacurile din Kuweit, Irak și Afganistan, distrugerea Iugoslaviei, „loviluţia" română din '89... dar, printre ele și, mai pregnant, de curând, apar „alertele medicale fabricate" pentru a provoca frica în masă: antraxul, care este o infecţie banală tratabilă cu antibiotice banale, maladia vacii nebune, gripa aviară, pesta porcină africană care nu afectează omul dar ni s-a inoculat măsura de a ucide exemplarele sănătoase pe motiv de limitare a răspândirii bolii care a răms tot la fel și în același areal (exemplific cu pesta porcină africană care a trecut din Maroc și Tunisia în Spania și Italia unde există, în aceleași proporţii, de ani buni și este combătută prin uciderea animalelor la frontierele cu Moldova, Ucraina și fostele ţări URSS...).

Toate aceste măsuri se înscriu în măsurile comerciale de controlare a pieţei care au început cu aruncarea grâului (și a altor alimente) din depozitele burselor de mărfuri pentru păstrarea preţului, plătirea producătorilor pentru a-și diminua producţia de alimente naturale, subvenţionarea „otrăvită" a producătorilor mici pentru a păstra pământul divizat până la acapararea de către cine trebuie, etc.

Am făcut incursiunea asta ca să se înţeleagă că, împotriva ideilor unora, nu sunt prost și nici intelectual făcut la apelul bocancilor.

Nu, nu este o conspiraţie mondială, este „piaţa liberă și sălbatică” care se reglează după legile proprii.

Nu, nu cred că se vrea diminuarea populaţiei ci transformarea consumatorilor în adicţi care să consume produsele unor firme și să muncească pentru aceeași firmă (un nou sclavagism).

Nu, nu am calitatea de a critica asta pentru că știu că nu există stăpâni ci, numai, speculanţi ai mentalităţii de sclavi și nu vreau să iau nimănui liberul arbitru.

NU CONTEST DREPTUL NIMĂNUI DE A SE VACCINA CI DREPTUL PE CARE ŞI-L AROGĂ CEI CARE VOR SĂ MĂ VACCINEZE CAM CUM AU UCIS PORCII, GĂINILE, VACILE ...NUMIND ASTA EUTHANASIE (ADICĂ OMOR LA CERERE) DEŞI NU AM AUZIT VREO SAU VREUN PORC SAU GĂINĂ CERÂND ASTA.

NU VOI CERE NICIODATĂ, NICI EU!

DACĂ SE INVOCĂ DEMOCRAȚIA, VREAU SĂ AMINTESC CĂ SADGURU SPUNEA CĂ DEMOCRAȚIA DĂ DREPTUL RETARDAȚILOR SĂ CONDUCĂ LUMEA IAR EU CRED ÎN MERITOCRAȚIE PENTRU CA LUMEA SĂ FIE CONDUSĂ DE ACEA MAJORITATE CARE ESTE FORMATĂ DIN CEI MAI BUNI OAMENI DINTRE CEI BUNI.

În concluzie, mă declar fan Şoșoacă, chiar și numai pentru că are curajul să fie grasă, urâtă, vulgară și vocală dar spunând adevărurile pe care alţii, discreţi, inteligenţi, cu vocabular elegant și frumoși la trup îl asund sub preș.

Asumându-mi vorba tatălui meu (odihnescă-se-n pace, fericit că nu a trăit să vadă și mizeria asta care l-ar fi omorât) că „adevărul ustură și minciuna gâdilă” mă declar același...

Ioan Tanasă, căruia îi pasă chiar dacă nu-i pasă.

PS.

Tot ceea ce am scris este în numele meu, cei care sunt de acord își asumă acordul iar cei care nu sunt de acord sunt rugaţi să mă lase să mor așa cum decide codul meu genetic nealterat. Nu sunt un pericol pentru cei imunizaţi și moartea mea nu va fi o mare pagubă pentru omenirea care, dacă nu este de acord cu mine, nu mă va regreta iar, dacă este de acord cu mine, va duce ideea mai departe.

Dacă cineva și-a propus să mă facă martir îl previn că, dacă o face din prietenie, eu sunt prietenul care n-are niciun prieten, dacă o face din ură, nu-l cred că-i ura lui ci una indusă.

Acest articol este, după părerea mea, esenţa politicii românești:

ALMANAH „AC" 1994

Fiecare dictatură are poporul pe care-l merită

JOS URMĂTORUL!

Iată, în sfîrşit, un slogan rezonabil şi realist, iată o soluţie politică serioasă, conţinînd viziune istorică şi dimensiune filosofică, iată că, pentru o dată, ştim să gîndim constructiv. Regimul Iliescu a fost minat, de la bun început, de trista moştenire ceauşistă. Regimul care-i va urma va beneficia, la rîndul său, de şi mai trista moştenire iliesciană. Pe cînd un leader blagoslovit cu o moştenire ceva mai veselă?

Problemele testamentare par să brăzdeze nefast istoria României. Unul după altul, cîrmacii lăcrimează abundent în faţa naţiunii, învinovăţindu-şi predecesorii de-a fi fost "părinţi denaturaţi"; babacu' a fost un porc pînă şi pe patul de moarte; bijuteriile le-a lăsat unei paţachine cu care s-a ţinut în tinereţe, argintăria i-a dat-o lui văru-su care-i o canalie, iar mie mi-au revenit cîrligele de rufe şi nişte mine de pix consumate! Am fost un copil nedorit şi sufăr şi acum pe chestia asta!...

Cineva îmi povesteşte cum, decembrie prinzîndu-l în emigraţie, a aflat de apariţia televizată a lui Ion Iliescu, la telefon, de la un prieten aflat în ţară. Vocea amicului sălta, entuziasmată, pe fir: dom'le, tipu' e tare, mă-nţelegi, zîmbeşte ca la balamuc, a calmat-o pînă şi pe nevastă-mea care ştii cît e de isterică la revoluţie... Exilatul a replicat scurt: Bine. Cînd îl daţi jos? "Stupeur sans frontieres" în ceea ce-l priveşte pe interlocutor. Cum frate să-l dăm jos, de-abia l-am aşezat! Aici, cel care-mi relatează convorbirea face o paranteză: Dom'le - spune - instinctiv ştiam că prima soluţie e obligatoriu un compromis. Tranziţia n-avea voie să se instaleze...

Treizeci de chenzine mai tîrziu... Priviţi în jur, copii, şi minunaţi-vă: sîntem singura ţară din Europa de Est unde tranziţia s-a instalat. Peste tot în jur, prima echipă a predat ştafeta. Cu oarecare reticenţă, normal, uneori chiar aruncînd, la plecare, cuvinte obscene succesorilor - dar a predat-o! Orice mare cutremur trebuie să fie urmat de unul-două seisme mai mici, altfel faliile nu se reaşează. Prin ianuarie '90, epocă stradală prin excelenţă, glumeam cu prietenii. Oferind puterii o formulă "originală" de supravieţuire, ca să se asorteze cu democraţia. Fesene-ul, afirmam, se poate menţine numai prin sacrificii. Ale lor, nu ale noastre. (Ce naiv eram!). Sacrificiile se fac în felul următor: se calculează numărul de săptămîni pînă la alegeri; se instituie un Comitet Special de Sacrificiu (CSS-ul) cu un număr de membri egal cu numărul de săptămîni; după care, în fiecare vineri, să spunem, cînd se adună gloata la Piaţa Victoriei la o partidă de "Jos Iliescu", se aruncă unul dintre membri peste balcon, poporului, la linşaj. Simplu şi eficient. Sîntem un popor primitiv, credem în ritualul ofrandei. N-a fost să fie aşa. Mă surprinde să constat, după atîta timp, că băieţii s-au descurcat şi fără opera mea de politolog.

Situaţia, însă, pare mai complicată acum. Echipa noastră ştie că o aşteaptă o primăvară grea. Va fi soare şi cald. Se va redeschide sezonul de mitinguri. Va avea loc returul campionatului din Piaţa Universităţii. Lumea a luat-o razna: pînă şi muncitorii, calculînd cîte felii de salam cu soia pot cumpăra din ajutorul de

şomaj, au devenit brusc monarhişti. Se impun măsuri economice nepopulare. Reacţia va fi promptă: ai scos popa, te-am tăiat cu asul: DE-MI-SI-A!

Pică dl. Iliescu, se pregăteşte dl. Popescu. Dl. Popescu va lua obligatoriu măsuri populiste. Euforie generală! Luaţi, copii, că am inimă bună. Jos preţurile, sus salariile. Băi. Popescu, nu ceda / Muncitorii toţi te vrea! Atîta doar că Popescu ducînd o politică economică dezasatruoasă, va duce ţara la faliment. Pleacă dl. Popescu, se pregăteşte dl. Georgescu.

Dl. Georgescu va încerca să împace şi capra, şi varza. Dînsul va duce o politică de echilibru fragil. Drept care, va fi mazilit mult mai repede decît predecesorul lui. Între timp, însă, poporul se va fi obişnuit cu frecvenţa schimbărilor la vîrf; le va constata, senin, gospodăreşte, ţăranul care scoate nasul pe prispă şi mormăie enigmatic: ie-te! iar plouă!...

Jos Următorul!

Soluţia mea e simplă: un Guvern pentru fiecare zi a săptămînii, pe sistemul programelor de televiziune. Lunea - fesene. Marţea - liberalii. Miercurea - ţărăniştii. Joia - Vatra! Vinerea - UDMR. Sîmbăta - Verdeţ, că tot va fi SRL. Duminică - relache. În plus, la fiecare Paşte şi Crăciun, instituim monarhia pentru 24 de ore. Ceea ce va atrage, în consecinţă, obligativitatea expulzării regelui de două ori pe an.

Numai aşa, vom avea şansa ca, măcar în anumite zile din săptămînă, să avem intrare în Europa la preţ redus - elevi, studenţi, militari în termen.

NAE CARANFIL

Ziua mondială a dictaturii – o necesitate bine înţeleasă

COMUNICAT

Date fiind următoarele constatări grave:

1. Se împlinesc milenii, secole, decenii, respectiv aproape doi ani de la împuşcarea, decapitarea, spînzurarea, otrăvirea, gîtuirea şi înjunghierea după o procedură de urgenţă a numiţilor: Cezar Iulius, Caligula, Felix Augustus, Allaric, Attila, Halirim Baiazid, Lăpuşneanu Alexandru, Movilă Ieremia, Mussollini Benito, Buharin Ivanovici Pavel, Beria Lavrenti, Batista M., Pauker Ana, Georgescu Teohari, respectiv Ceauşescu Nicolae şi cuplul Ceauşescu Elena etc.
2. Atît şirul execuţiilor sumare enumerate mai sus, cît şi alte şiruri (cu judecată în regulă) n-au reuşit să stăvilească mersul static al istoriei.
3. Epoci de-a rîndul, dictatura s-a dovedit a fi un stimul viguros, un far aţintit în ordinul societăţii aţipite, disciplinîndu-i elanurile împrăştiate anarhik, militînd pentru coeziune mentală, culturală, folclorică, fizică (concentraţionară şi, uneori, umană).
4. Tot epoci de-a rîndul, dictatura a încercat, a reuşit şi va triumfa în tentativa ei de a extrage individul uman (dar nu mai mult de unul) din condiţia ingrată de individ anonim, cu aripile elanului smulse prin fractură de dictatul majorităţii, condamnat la buimăceală şi dureri de cap de nesănătoasa diversitate de idei a aşa-zisei democraţii, umilit în convingerile sale intime, tipice şi obsesive despre unitatea în unitate şi zdrobit în nevoia sa de adulaţie nemărginită şi inteligentă.
5. Mersul ciclic-circular al roţii istoriei a dovedit că orice eşec temporar constituie premisa unei victorii eterne într-un interval de timp finit.
6. Scurtul interludiu democratic, de care populaţia patriei noastre a beneficiat, a probat cu limpezime inutilitatea procedeelor democratice, în ambiţia oarbă, sterilă şi nemăsurată, de a impune prin alegeri libere pe alţii decît pe jupînul Iliescu, partenerul de cerculeţe al Marelui Dispărut.

"Academia Caţavencu" propune, susţine şi, la nevoie, va impune declararea zilei de 26 ianuarie (o zi de naştere aleasă sugestiv, la întîmplare) ca "Ziua Mondială a Dictaturii", în semn de lucid omagiu pentru Mulţimea Neînţeleşilor Prematur Dispăruţi şi de concretă evaluare a unei realităţi imposibil de negat.

Festivităţile care vor însoţi celebrarea acestui eveniment de prim rang (gradul zero) vor fi cenzurate de Comisia însărcinată cu cultul năvalnic al personalităţii şi eradicarea aluziilor impertinente la persoanele în cauză, de pe lîngă Academia noastră.

ACADEMIA CAŢAVENCU

<u>Pun câteva poze ca să arăt că scriiturile mele au fost publicate undeva, cândva și că n-au fost scrise pe garduri deși s-ar fi citit mai bine:</u>

PUTEREA o minciună nedescoperită... încă

Iată că am venit în Galați. Din nou acasă. După un concediu scurt și fără multe satisfacții.

Am citit presa locală. Normal!

Am aflat că există un conflict în inima F.S.N.

Cineva, un șarpe, mușcase inima crucii, așa cum aflasem dintr-un număr al revistei Zig-Zag.

Aflu, cu surprindere, că d-l Al. Buruiană ține încă să demonstreze că un partid care a cîștigat alegerile are nevoie de PUTERE.

PUTEREA. Acest miraj. Acest ceva care corupe. Acest ceva care distanțează conștiințele oamenilor.

„Nu fac politică" — spun unii. Orice vorbă sau cuvînt scris au totuși ceva politic. Acum nu se poate altfel.

F.S.N., ca partid politic, are o platformă progresistă. De apreciat.

Să nu cumva să uităm că de la vorbă la faptă este un loc imens, în care se pot interpune oportuniști.

Nu fac decît să întreb.

De ce a apărut problema soților Buruiană?

Nu era de ajuns o Buruiană în F.S.N.?

Mă refer la soție, care este deputat.

Încep să cred că un partid cu o largă accepțiune a maselor nu are cadre de conducere.

M-ar mira.

Sînt mulți oameni care simpatizează cu F.S.N. dar nu, nu mai vor un partid. Noțiunea de partid s-a banalizat, s-a vulgarizat și ei, pur și simplu, nu mai vor PARTID.

Să nu uităm membrii P.C.R. numiți doar membri de partid.

Acum nu mai sînt. Și mulți nici nu mai vor să fie. Membri ai oricărui partid.

Cei ce au rămas și au aderat au făcut-o pentru că doreau să fie mai bine. Poate doar pentru asta. Sau poate...?

Am vrea să nu uităm că teza cea mai mare a P.C.R. a fost aceea a centralismului democratic, adică, noi propunem și voi votați.

Întreb din nou:

Vom mai vota fără să discernem opiniile politice ale unora care s-au erijat sau numai i-a prins vremea pe post de conducători?

Să ne aducem aminte că pe vremea P.C.R. am votat candidați aleși de SUS.

Oare vom reinventa un SUS?

Mi-amintesc o relatare a unui activist de partid dintr-o comună a județului Galați:

„Într-o perioadă cînd d-l Eugen Jebeleanu era deputat al județului Galați, un primar («nu spun cine, persoană însemnată») a anunțat conducerea comunei că deputatul dumnealor, Ciprian Porumbescu, va veni să le țină o cuvîntare (făcuse o minoră confuzie).

Inginerul agronom, tînăr, venit de curînd acolo și, neștiind că nu trebuie să contrazică pe fostul tractorist, care era și Erou al Muncii Socialiste, a ricanat:

«Dar Ciprian Porumbescu e mort.»

I s-a răspuns clar și concis:

«Mort, nemort, știe partidul pe cine trimite!»"

Nu comentăm acest lucru. Dar am dori ca în partidele politice actuale să nu se mai manifeste aceeași idee despre „ierarhia de partid".

Democrația înseamnă, totuși, un schimb liber de idei, o luptă internă pentru a găsi un drum bun și, nu în ultimul rînd, o bucurie de a da celor din jur speranța vieții pe care n-au avut-o. A vieții în care toți putem avea un cuvînt egal și doar adevărul să triumfe.

Mă tem că în F.S.N. Galați d-nul și d-na Buruiană promulgă un adevăr care se poate numi „o minciună" nedescoperită încă...

Ioan TANASĂ

Primim la redacție

Gălățeanul și groapa lui sau... "orice stradă fără groapă e ca gârla fără apă"

Încurajat de atitudinea binevoitoare a redacției ziarului Monitorul mi-am permis să continui periplul meu printre gropile gălățene în care nu trebuie să fii vreun "deșteptănac" pentru a-ți frânge prețiosul suport pentru capul avut în traistă la votare, dacă ești suficient de neinspirat pentru a te uita la bannerele electorale care fâlfâie pe stâlpi.

Am constatat că, în prag de iarnă, când edilii noștri vor fi surprinși de zăpadă, ca-n fiecare an, se aplică principiul "orice stradă fără groapă e ca gârla fără apă". Sapă băieții precum câteii care-au uitat unde-au îngropat osul.

Stăteam cu căciula dată pe ceafă și, scărpinându-mă în cap după un obicei oltenesc - deși-s moldovean, mă întrebam ce i-a lovit de ne pregătesc numai capcane sub viitoarele zăpezi. Speră să murim noi, cei care nu-i votăm? Poate, dar n-au cum să fie siguri. Speră să moară bătrânii cu pensii mici ca să nu-i mai vadă la cozi la medicamente? Nu cred, fiindcă-s și cei mai conștiincioși plătitori ai întreținerii și taxelor locale. Își îngroapă trecutul politic? Nu cred, căci majoritatea se ițesc pe stâlpi și pe garduri după un vechi proverb românesc: ba "pentru gălățeni", ba "pentru suflet", ba "aproape", ba "împreună".

Și cum stăteam așa și mă minunam câte posibilități zac în gropi, mi-a trecut prin cap... nu, nu ceea ce și-ar dori dumnealor, ci o idee. Domnule - ca să citez un clasic în viață, primarul nostru - ăștia vor să scoată gropile din oraș după metoda din Caracal. Metoda este simplă și la mintea oricărui edil: se sapă o groapă alături de cea inițială și se astupă prima și "iac' așa și iar așa" până scoatem groapa din oraș. Îmi fac datoria de cetățean responsabil și atrag atenția asupra câtorva aspecte:

1. ați săpat gropile prea departe una de alta și consumați combustibil cărând pământul între ele;

2. cei din Caracal scoteau din oraș câte o groapă, pe rând, nu toate odată;

3. nu duceți gropile către Dunăre, că știți ce greu este să sapi o groapă în apă.

Hei-rup și scuipați dracului în palme și nu pe fața noastră, măcar acum, de alegeri, că nu suntem atât de proști, deși mai dăm în gropile săpate de voi!

Ioan TANASĂ - locuitor al Galatiului

...lefon redacție 473 557, 0336 401 705 Fax 499 070 www.monitoruldegalati.ro

■ Poșta specială a redacției ■

Domnule Petrea Ionel,

ICEPRONAV — Galați,

[illegible] nu pot decît să vă exprim profunda mea admirație pentru modul în care mînuiți atît cuvîntul cît și vastele cunoștințe despre economia de piață (am bănuiala că posedați cel puțin un doctorat luat într-o piață gălățeană cînd nu erau de față vînzătorii).

Faptul că începeți scrisoarea cu „Măi Tănasă" (deși numele meu apare peste tot TANASĂ și în general IOAN, cu regretabila eroare de tipar de la articolul la care faceți referință) mă duce cu gîndul la o cunoaștere profundă a folclorului unde apare des refrenul „măi măi". Departe de mine gîndul că un om de cultura d-voastră m-ar putea confunda cu amicul din copilărie cu care a păscut porcii (dacă totuși un asemenea gînd v-a străbătut spațiul intercranian vă fac cunoscut că eu nu am participat la hrănirea unor astfel de animale).

Că numele meu spune multe mă îndoiesc. Eu sînt cel care spune sau scrie multe dar acest mic aspect pare a fi scăpat vastelor dv. preocupări.

Inteligența cu care analizați crizele mele de inspirație mă onorează (eu m-aș bucura să am mai multe crize de inspirație ca cea care mi-a generat-o articolul la care vă referiți, chiar așa prost cum îl catalogați).

Cu umilință vă atrag atenția că d-le. și domnia-ta se scriu cu literă mică și nu D-ta sau Domnia Ta, care se folosesc în acest fel doar ca apelativ la Dumnezeire.

[illegible] remarcabilul dvs. spirit autocritic care v-a dus la concluzia că între noi este o distanță de la cer la pămînt și nu vă contrazic din moment ce mă favorizează.

Cum că jocul de care vorbeam în articolul „Cum puteți cîștiga 25 000 000 lei" este o escrocherie, este un fapt demonstrat matematic (acest mecanism a fost înțeles foarte repede de un grup de handicapați mintal recuperabili dar se pare că matematica nu intră în sfera preocupărilor unui om atît de ocupat cum sînteți.

Nu văd de ce aș mai studia condițiile jocului care este o progresie vijelioasă și, după spusele unor persoane autorizate, este greu de presupus că urmele ține de viață de pe planeta Marte, care este mai aproape de Pămînt, ar deține fiecare cîte 150 de lei pentru a putea participa la joc peste cîteva luni (doar poate îi împrumutați dumneavoastră).

Faptul că nu-mi spuneți mai multe, deși „aș dori să-ți spun" — citez din scrisoarea dvs. — mă frustrează de o mulțime de noutăți despre cum ar fi trebuit să trăim dacă nu eram atît de inculți, noi, această mulțime care mai credem, în ignoranța noastră, că nici o societate cu adevărat democratică nu se bazează pe furturi și înșelăciuni ci pe legi și moralitate.

Cu biata mea „conștiință democratică în fașă" vreau să aduc umil un amendament profund fundamentatei dvs. argumentații: o escrocherie de drept comun rămîne la fel sub orice regim.

Vă mulțumesc din inimă că-mi dați voie să iau de la dvs. un formular de joc (mi s-au mai oferit, dar niciodată de o asemenea personalitate care să-mi asigure cîștigul), dar în prostia mea mă mulțumesc cu banii cinstiți pe care-i cîștig (sau, de cele mai multe ori, nu-i cîștig) de pe munca mea de ziarist care nu beneficiază de „istețime și mobilizare" ca ale d-voastră, nici de „dacă vrei cu adevărat POȚI". Dar mai ales nu am „ADIDAS TORSION". Poate mă puteți ajuta. Care ar fi prețul?

„Să ne dai un semn, și nouă din mila măriei tale". Acesta este un citat din Eminescu, nu vă speriați.

Și fiindcă ați avut un P.S., vă răspund și eu cu un:

P.S. Spre liniștea nobilului spirit pe care-l reprezentați vă aduc la cunoștință că revista „Orientări" nu a publicat poze cu „trupuri feminine golașe" (expresia îmi sugerează o specie galinacee: gît golaș de Transilvania) deci se exclude orice „motiv publicitar..." cum cu atîta înțelepciune sesizați.

Urîndu-vă noi succese în afirmarea dvs. în cadrul noii societăți, bazată pe economia de piață și libera concurență, închei aceste rînduri rămînînd un sincer admirator al stilului „Măi Tanasă, măi", pe care păreți a-l fi inițiat în folclorul gălățean, pînă acum atît de sărac.

I. T. (●)

ORIENTARI

COLE

Claudiu BRANZAN (redactor-ș
Dorian DUMITRESCU (redactor-
TOFAN (redactori). Tony CRIS

Parodii* *Parodii

SCRISOAREA „N”

Un Primar dintre aceia ce domnea peste vreo urbe
Ce oferă lumii large străzi cu gropi, cu câini şi...cur(b)e
În birou dormea ţinându-şi căpătâi mâna cea stângă
Şi visa muşcate rupte, de-i venea chiar să şi plângă.
Descinsese din cetatea cea cu tablă, fum şi „zgură”
Drept în cap de primărie, cireaşa pe prăjitură,
Dar nemernicii reporteri şi cei ce nu ţin cu el
Îl întreabă de parale, nu dac-a produs oţel.
Şi „trei sfanţi” avu Primarul când a fost ales de plebe
Dar i-a dat cu multă grijă celor ce-a crezut că „trebe”.
Cei ce n-au primit nimica şi fac zarvă pe la uşi
Să-şi agaţe pofta-n glastre şi s-o pună pe ţăruşi.
Don' Primar, în gând cu luna preschimbată în fecioară,
Ori nu-l prinzi în Primărie ori te dă pe uşă-afară.
„Nu munciţi!” ne zice omul, ferm convins că el se-ndoaie,
Dar promite multe, toate, şi le face-n timp, de oaie.
Pune gresie prin centru în loc să repare-o stradă,
Florile pe stâlpi-s în locul caselor ce stau să cadă.
Iarna străzile-s de gheaţă. Ni s-a spus că „nu-i ca vara”.
Dar sperăm că nu-i valabil, ca slogan, pe toată ţara.
Primăvara s-asfaltează, înc-odată, centrul tot,
Nu c-ar trebui, dar fiin'că, cei aleşi, acolo pot.
Vara-i cald, nu pui, tu, omu' să muncească-n Primărie,
Toamna plouă..., vin, pastramă şi iar stă iarna să vie,
Şi – adâncindu-şi diferenţa între plebe şi boieri,
Urbea noastră e condusă prost şi astăzi ca şi ieri.
Doar Primarul, plin de sine, spune c-a plătit toţi banii
Celor din „regii” umflate, pe care nu-i vedem cu anii
Şi se uită lung la „ăia” care sunt nemulţumiţi
C-au plătit dările urbei deşi nu au fost serviţi.
Cine vrea, să-şi facă singur, că de aia are mâini
Serviciile urbane sunt conduse de păgâni,
Care-au tăbărât cu toţii pe-a Siretului câmpie
Să ne construiască case şi apartamente o mie.
Dar numai aceea care, vor avea comori bogate
Vor putea trăi în ele până n-or fi inundate.
Iar nenorociţii care n-or avea cu ce plăti
S-or muta-n casele noastre după ce noi 'om muri.
Toate astea-s, făr' de poate, rezultatul muncii sale
Şi a celor stâlpi ai urbei aduşi de pe la furnale,
Căci o fi cinstit Primarul, cum ştiu gălăţenii toţi
Dar, în jurul cinstei sale, se-aciuară prea mulţi hoţi.
Şi-ţi scrisei această carte, Nea Culai, Domniei tale
Cu sfat ca să-ţi pui la muncă armata de puşlamale,
Dacă nu, în două taberi, cu de-a sila să-i separi
Să muncească înainte, să-i mângâiem noi cu pari,
Să le facă ei pe toate ce-ai promis mata că faci
Căci, de-abia după aceea, vei începe să ne placi.

Şi au fost alegeri iară, drumuri noi ce se deschid,
A ajuns din nou Durbacă lângă-al Primăriei zid.
„-Tu eşti Nicu?”
„- Da, Durbacă,”
„- Am venit să-mi dai, bre, locul
Că, de patru ani, mă arde dorul-n suflet precum focul!”
„- Orice gând ai, bre, Durbacă, şi oricum vei fi sosit
Eu nu-ţi dau, locul acuma, fiin'că eşti nebărbierit.
Despre focul tău, din suflet, este bine să reţii
Că nu-i de la Primărie, ci... de la benzinării.
Dar, acum, vei vrea, tu, oare, din birouri să ne-alungi,
Sa ne-ascundem prin canale şi să respirăm prin pungi?
Ori vei vrea să faci întoarsă calea ta de gălăţean,
S-accepţi post de preşedinte la Consiliul Judeţean?
De-o fi una, de-o fi alta, aşa cum ne-o fi norocul
Bucuroşi ţi-om spune-n faţă <<Durbacă, arde-te-ar
focul!>>”
„Cum? Când uşa mi-e deschisă spre ciolan, tu crezi că pot
Să mă-mpiedic, în alegeri, de-un candidat ca un ciot?
O, tu, nici visezi, bătrâne, câţi în cale mi s-au pus!
Am trecut, eu, prin partide. Câte? Asta-i greu de spus.
Ai vazut, tu, în campanii, cum sunt una cu cei mulţi?
Şi, voi, vreţi să-mi daţi judeţul şi cu Barcea şi cu Smulţi?
Când văzui acea mulţime ce striga, în cor, <<Durbacă!>>
Am jurat că Primăria din Galaţi o schimb în troacă,
Să dau la porci de mâncare-n camera de protocol,
Pe toţi cei ce nu-s cu mine să-i ţin să m-aştepte-n hol.
Şi de crunta-mi vijelie, tu, te aperi c-o muşcată?
Moşule, mata, n-ai minte, eu îţi sar la beregată!”
„- De mă faci moşneag, Durbacă, să ştii că-i mare păcat,
Eu am fost ani buni Director General în Combinat.
Şi nu m-a uitat plăvanul că eram şi blând, bun,
Dacă ei aveau frânghie, eu le cumpăram săpun.
Că l-a luat indianu', nu e vina mea să ştii,
Eu am vrut să-l fac rentabil – fabrică de jucării.”
Se luptară pe la urne, ca viteji ce se aflau,
Cât de durerile obştii drept la bască îi dureau.
Şi învinse Nicolae, ce mai zbucium ce mai zarvă!
De-a rămas Nenea Durbacă îmbufnat precum o larvă.
Nici Primarul, nu e, însă, cu soarta lui împăcat,
Sătul de bărbi şi minciună, motanul i-a evadat
Şi-a scris cu a lui labuţă unei mâţe, la judeţ,
O scrisoare de iubire care n-are nici un preţ:
De din vale de oraş,
Vreau să-ţi spun, eu, Iepuraş,
Nu din gură, ci din labă
Că de-acu' n-am nici o treabă.
Te-aş ruga, mări, ruga
Să-i spui lu' tati aşa:
<<- Vino tati să ţi-i vezi
Cum lucrează-n spaţii verzi,
Doi pe burtă, trei pe spate,
Restul rezemaţi pe coate,
Toţi sunt veseli şi beau bere
Că-i, iar, Neica la putere,
Fac un gard, trăiesc o vară,
Fac un drum, au o căscioară,
Dau la toţi, precum se ştie:
Una mie, una ţie, una pentru Primărie
Şi cântă cu voce mare:
Cât e Nicolae-n floare
Nici în...pulpă nu ne doare!>>

Ioan TĂNASĂ

Aceasta este o parodie şi orice asemănare cu realitatea este completamente exclusă, (promisiunea mea electorală).

Punctul pe i
Director: Marian MUŞAT
Redacţia: Ioan Tănasă, Angela Baciu Moise, Cornel Protopopescu, Dan Mladinoiu
Tehnoredactare: Sata Luciano, Cătălin Paraipan
Adresa: Str. Alexandru Cernat nr.41, tel.fax 470070;
e-mail: punctul_pe_i_gl@yahoo.com ISSN 1584 - 6458
Potrivit articolului 206 Cod Penal, responsabilitatea juridică pentru materialele apărute in paginile publicaţiei “Punctul pe i” aparţin în exclusivitate autorilor.
Editor: Dinamic Impex

Dacă vrei să privești din punctul de vedere al microbului, anticorpul este un dușman. Eu zic că vama asta este

■ spune directorul adjunct al Direcției Regionale a Vămilor Galați, Ioan Tănasă

„Eu nu știu cu ce a meritat mai mult Ramses decît Lenin să fie mumie, dar asta e."

Mulți cred că un om care coordonează activitatea [illegible]nor organe de control nu poate fi decît un om dur, [illegible]psit de scrupule ce nu are prea multe vorbe bune și [illegible]ici înțelegere pentru semeni. Vama este una din [illegible]nstituțiile ce poartă răspunderea pentru controlul a [illegible]ot ce trece peste granițe. Oamenii din această branșă sînt, de cele mai multe ori, *considerați privilegiați și [illegible] același timp foarte reci, odată ce au reușit să dețină [illegible] astfel de loc de muncă. Directorul adjunct al [illegible]irecției Regionale Vamale Galați*, Ioan Tănasă, cel [illegible] coordonează activitatea Regionalei Vamale [illegible]lățene este totuși un om care apreciază frumosul și [illegible] consideră un romantic ce nu a încetat să-și caute [illegible]istea sufletească în sînul familiei. Toate acestea pe [illegible]dul unor principii verticale în materie de viață [illegible]ială, politică sau personală.

- Politica este un subiect care nu poate să lipsească într[illegible]iscuție cu o persoană ce deține o funcție de conducere. [illegible] făcut sau faceți parte din vreun partid ?

[illegible] La început au fost niște discuții. În '89 - '90. Să mergem [illegible]colo, ba dincolo. Și mai ales în '90 cînd am fost într-o [illegible]une cu niște medicamente pe la București. Propunerile au [illegible]it de la partidele revoluționare, dar cine mă cunoaște știe [illegible]cis că sînt apolitic și că am intrat în Partidul Comunist [illegible]mân după terminarea facultății, că așa era nevoie, să intre [illegible]lectualii și te chemau oricum acolo ca să te ungă. Chiar a [illegible] o chestie drăguță cînd m-au primit pe mine în partid. Eu [illegible]venit acolo și nu învățasem statutul. Venisem de la Tecuci [illegible]e aveam asistența vamală. Îl rugasem pe actualul primar al [illegible]ariului, care atunci era directorul IPILF, și am venit cu un [illegible] al lui. Cînd am intrat acolo unde se făcea intrarea în partid [illegible]u întrebat niște chestii despre statutul partidului. Ce calități [illegible]ie să aibă și ce condiții trebuie să îndeplinească cineva ca [illegible]e membru de partid. Am zis că îi ajuresc, că doar am făcut [illegible]cultate social-politică, dreptul. Așa că am început să le [illegible] că trebuie să fie conștiincios și altele de felul ăsta. Ei au [illegible] că nu e bine dom'le. M-am dat de ceasul morții, dar [illegible]iba. Nu ieșea nimic. Chiar mă întrebam ce au ăștia cu [illegible] Pînă la urmă le-am spus că eu vin de la exportul patriei [illegible]prea am citit statutul. „Bine dom'le, dar condițiile în care [illegible]embru se poate înscrie în partid sînt: să facă parte dintr[illegible]nizație de bază, să plătească cotizația de partid" și mai [illegible] știu ce bobîrcă pe acolo. Eu m-am revoltat brusc. Păi [illegible]ace parte din organizație și plătește cotizația înseamnă că [illegible]bru de partid. Pe mine m-ai întrebat cum să fie admis, [illegible]replicat eu. Atunci șeful comisiei mi-a spus: „bă tinere, [illegible] să modifici statutul partidului?" Și eu i-am spus: [illegible] dacă e depășit de ce să nu-l modificați? „Ia uite mă, [illegible] nu e membru de partid și modifică statutul." Cînd să iesim, secretarul de partid a vrut să vină după mine. „Dar mata mai rămîi să ne spui cum l-ai instruit." Se înnegrise de tot omul. Bineînțeles că am intrat în partid. Știi, la intrarea asta în partid eu am văzut foarte mulți care se dau rotunzi că n-au fost membru de partid sau că, vai de mine, au fost aduși cu forța în partid și făcuți membri, dar vreau să spun că jucau mărunțica pe coridor acolo și își frecau mîinile, iar acuma ei spun cu nonșalanță: „Vai de mine eu? Nuu! M-au făcut membru de partid la drum de seară!" Asta era atunci. Era dispoziție să se facă membrii de partid și se făceau membri oricum. Păi chestia asta cu intratul în partid pentru noi, care eram în facultate, era ca la Ștefan Gheorghiu, facultatea unde nu poți să cazi decît pe scări.

- Și de atunci nu au mai încercat să vă atragă în vreun partid?

- Eu mi-am spus de la început opinia despre intratul în partid. Este de apanajul altora, eu sînt funcționar de stat și chiar nu e indicat. Acuma ne este interzis prin statutul personalului vamal, dar și înainte, cînd nu era interzis, eu am spus că nu e în regulă. Eu sînt un funcționar al statului și orice regim politic ar veni, eu trebuie să-mi fac meseria mea. Pe mine nu mă interesează ce se întîmplă acolo sus, cu lupte de idei și așa mai departe. Pe mine mă interesează ca rotițele sistemului pe care le învîrt eu să se învîrtă bine. În rest..la dracu. Și eu nu am veleități politice, eu am alte chestii, am tarele mele. Mai bine stau și citesc o carte, scriu o poezie, dacă trebuie neapărat, pe care să o dau nevestei mele pentru o mîncare caldă...

- Așa vă impulsionați soția, cu poezii?

- Nu neapărat, nu numai cu poezii. Poezia se face atunci cînd îți vine. Nu se face că, vai de mine, mă apuc să scriu poezii și nici sub imperiul groazei. E o treabă pe care o faci de drag și dacă îți vine și vrei să-i spui o vorbă frumoasă, i-o spui oricum și chiar cu o floare, fără să vorbești. Aici e vorba de ce simți și nu de ce faci. Nu e vorba de poezia în sine ci de simțul poetic pe care îl ai în tine, că poate e schioapă și amărîtă...

- Ați publicat?

- Da, cîteva demult. Dar eu nu am scris niciodată ca să public. Le-am scris pentru mine, pentru că așa am simțit eu atunci.

- Ce teme ați abordat?

- Poezia nu are o temă, este o stare de spirit. Simți ceva. Atunci cînd simți ceva care te impresionează [illegible] mod plăcut sau neplăcut pentru că poezia e ca o muzică. Nu știu, eu nu am înțeles foarte bine niciodată „Estetica urîtului" a lui Arghezi. De altfel, nici una din poeziile lui Arghezi nu mă extaziază. Probabil voi intra în criticile unor cunoscători în domeniu, dar e o chestie de „De gustibus". Spre exemplu mi-a plăcut mult Ion Barbu. Nu-mi place ideea cu estetica urîtului. Deci estetica înseamnă frumos, este știința despre frumos. Frumusețea urîtului mi se pare o chestie contorsionată.

- Ce proză aveți la suflet?

- Acum, în momentul de față citesc mai mult SF. Probabil în curînd dau în mintea copiilor și am nevoie de basme, nu știu ce se întîmplă. Dar de o bună bucată de vreme m-am aplecat mai mult spre SF, deși nu refuz o carte bună. Deja sînt mai selectiv pentru că nu mi-a mai rămas prea mult de trăit și nu mai fac compromisuri. Un om extraordinar de mare din Iași a scris o carte foarte bună și foarte utilă pentru oameni. Un dicționar al înțelepciunii în care a grupat pe domenii anumite maxime și cugetări ale unor oameni celebri, în care spunea „sfatul meu este să nu citiți cărți bune. Nu vă ajunge o viață de om să le citiți pe cele foarte bune". Dar, ca orice lucru frumos, este utopic. Ca să-ți dai seama dacă o carte e bună sau foarte bună întîi trebuie să o citești pentru că altfel nu poți să știi. Foarte multă lume m-a întrebat de ce îmi place Kafka. Nu pot să spun de ce îmi place. Nu pot să pun de ce îmi place Pink Floyd. Îmi place pentru că îmi place. Nu pot să descriu de ce îmi place să citesc „Procesul" sau „Castelul". Dacă vrei din proză, „Metaforzele" și celelalte. Nu știu. Nu știu de îmi place Mircea Eliade. Dar mi-a plăcut de cînd mă știu. De cînd am dat de prima lui carte. Mi-a plăcut, dar m-a și contrariat. Vreau să spun că este o mîndrie pentru mine că Mircea Eliade este român și că eu sînt român ca el. Dar întotdeauna am fost contrariat de posibilitatea lui Eliade de a crea niște proze sublime și atît de simțite încît ai senzația că e un om cu o fantezie debordantă, dar în același timp cu picioarele pe pămînt. Adică un filozof aerian și în momentul în care citești „Eseurile" lui antropologice, „Istoria Religiilor", „Istoria Credințelor Religioase" și celelalte „Zamolxes" și „Ghenghis Khan", acuratețea științifică cu care abordează problema mitului, a religiei și a genezei omului te face să nu mai recunoști autorul de roman. Te face să spui că nu se poate ca un om care a scris un roman atît de frumos, fantastic și pare că e un filozof, să fie atît de acurat, să fie matematic exact. Parcă taie cu bisturiul și despică. Să faci o incizie în mitologie este fantastic. De asta este și un deschizător de drumuri recunoscut și de ceilalți, cum ar fi George Frazer. Nimeni nu a abordat problematica mitului așa cum a abordat-o Eliade. Sigur că e păcat că și în prezent e foarte puțin publicat Mircea Eliade.

- Să trecem un pic la viața de familie.

- Viața mea de familie a fost un pic mai ciudată. Poate că mi-am căutat în viață femeia care să mi se potrivească. Am căutat să găsesc omul potrivit pentru mine și am dat și greș. Adică am fost incompatibil cu prima mea soție cu care am și o fată. Am mai încercat o dată fără să mă căsătoresc și iar am dat greș. Și acum sper, spre binele meu, că spre binele actualei mele soții nu prea e, că ea s-a măritat cu junghiurile mele. Toate au venit cam tîrziu cînd, încep reumatismele.

- De cît timp sînteți împreună?

- De aproape patru ani. Dar împreună cu ultima soție am realizat foarte multe, adică nu mă refer la realizări materiale. Chiar dacă, da, împreună am reparat o casă bătrînească. Avem casa tatei în Vadul Ungurului și trăim împreună acolo. Am trăit la început în două camere de lut acum patru ani, tot acolo.

- Ați luat-o de la zero...

- Nu pot să condamn pe vreuna din femeile care au trăit cu mine. Nu dom'le, nu ne-am potrivit. Nu avem de ce să aruncăm cu noroi unii în alții, să facem un mare scandal în instanță, să aducem martori mincinoși. Nu poate să aprecieze nimeni cît de greșită și cît de grea a fost viața unui cuplu. Nu pot să spun că cu prima soție nu am avut momente plăcute, dar cînd s-au acutizat cele rele și am ajuns să avem mai multe momente neplăcute decît plăcute, atunci cineva trebuia să renunțe. Și atunci am renunțat. Mi-am luat bagajele și am plecat. Bagajele adică numai lucrurile personale, hainele de pe mine. Sigur, mulți mi-au spus: „Cum? Ai făcut o bibliotecă de

vreo 2.500 de volume și erai toată ziua prin librării și în anticariate și ți-ai lăsat și biblioteca?". Dom'le biblioteca o iei în cap. Dacă n-o ai în cap înseamnă că nu are nici un rost. Eu nu am lăsat-o pentru nevastă-mea, acolo am lăsat și un copil. Dacă îi ajută Dumnezeu și dacă măcar cînd îi cade cartea în cap îi rămîn trei cuvinte înscrise pe creier e bine. Dacă măcar le șterge de praf și citește titlul și tot înțelege ceva.

- Ați spus că ați încercat să căutați jumătatea. Ce anume vă lipsea?

- Am căutat ce-i lipsește fiecăruia care e singur. Mie mi-a plăcut foarte mult o anumită filozofie. Mi-a plăcut ideea androginului de la Platon. În Dialogurile lui Platon apare ideea androginului care a existat la începuturi ca o sferă perfectă. Aceasta a fost ruptă de [illegible] se caută în lume ca să se unească și să formeze din nou androginul inițial. Niciodată nici o jumătate nu se va potrivi cu altă jumătate decît cu a ei. De aceea nu pot să-ți explic ce am căutat. Am căutat un om pe care să-l simt lîngă mine, un om căruia, cînd îi strîng mîna, să mi-o strîngă la loc. Sigur că nu există perfecțiune, că există certuri, dar contează extraordinar de mult acasă. Chiar dacă apare o mică ceartă, după aceea vine pacea, liniștea care te remontează să începi o nouă zi de lucru.

- Să înțeleg că nu acceptați compromisuri?

- Aici nu e vorba de acceptare, e vorba de ceea ce mi-am dorit eu. Și în general să știi că ceea mi-am dorit am obținut. Chiar dacă pe drumul cel mai lung, dar am obținut. Deci eu nu am dat la altă facultate decît la drept, să fie foarte clar. Eu mi-am dorit să fac dreptul din clasa a VIII-a și l-am făcut. În perioada aceea era moda liceului Vasile Alecsandri. În vremea aceea eram premiantul clasei, iar profesorii aveau intenția să mă împingă spre acel liceu. Am ales Liceul 7 pentru că exista posibilitatea de a învăța limba engleză la nivel avansat. Am acceptat un compromis ca pe lîngă engleză să fac rusă pentru că așa era. Era clasa de engleză-rusă. Nu mi-a plăcut rusa, din motive limpede, de copil, pentru că mai tîrziu mi-am dat seama că îmi folosea dacă învățam mai mult. A trebuit să refac handicapul cu limba rusă încercînd să învăț în vamă pentru că mi-a trebuit, că eram la granița cu rușii. M-am mai lovit pentru că am fost să văd Ermitajul la Leningrad și Kremlinul, pe Lenin mort. Pentru că trebuie văzut. E o chestie care toată lumea [illegible] de carnet de partid. O mulțime și-au dat foc la carnetul de partid și au spus că au renunțat la mentalitatea de comuniști. La dracu! Eu îl am acasă, e acolo. Nu pot să scot o bucată din viață ca și cum mi-aș tăia o mînă și aș spune: „N-am avut-o niciodată". Se vede locul gol. Deci nu putem să spunem că dacă am dat foc la carnetul de partid am eradicat comunismul. Lenin este o mumie actuală. O curiozitate științifică. Monumentul ăsta e un monument de văzut. De ce să nu te duci să vezi o piramidă făcută de ruși pentru mumia lui Lenin. Care e problema? Eu nu știu cu ce a meritat mai mult Ramses decît Lenin să fie mumie, dar asta e. Și pe Ramses toată lumea îl laudă, pe Lenin nu. Kremlin nu înseamnă neapărat sediul partidului. Este biserica lui Ivan cel Groaznic pe acolo. Este de văzut și artă. Îmi pare rău că nu am ajuns să văd Rediacov-ul, care este muzeul artei ruse. Nu am ajuns să-l văd pentru că m-am simțit penibil cînd m-am trezit în autocar numai cu șoferul și cu ghida pentru că în acea perioadă [illegible] într-un autocar să văd Rediacov-ul. Cum era cînd ajungeam acolo ghida să prezinte „Uite grupul meu". Nu puteam să fac nici chiar asta. Dar dacă știam rusa mă puteam descurca să mă duc cu autobuzul.

„Eu mă consider un romantic, chiar dacă mulți mă consideră un prost. Uite, faptul că rămîn aici, un funcționar de stat, cînd aș putea să merg în altă parte unde se fac bani"

- Interesantă afirmația dumneavoastră despre meritele lui Ramses și ale lui Lenin.

- Am spus că sînt niște amintiri și niște mumii. Ramses a făcut și el multe victime. Pînă și-a făcut piramida au murit o grămadă, genocidul din al doilea război mondial cu evreii e nimic sau ce au făcut americanii cu indigenii. Deci nu știu dacă Ramses este mai meritoos în privința asta decît Lenin.

- Cine credeți că ar trebui mumificat din contemporani, din societatea românească?

- Din societatea românească? Aaa, categoric Vadim Tudor. Da, omul ăsta este o inteligență. Trebuie să fii puțin nebun ca să fii inteligent sau invers. Deci ca să fii nebun nu poți să fii decît inteligent. El este aberant, dar are inteligență, că doar e un om de cultură. Nu putem să nu recunoaștem că are cunoștințe destul de temeinice în anumite domenii. Trebuie să recunosc că eu nu citesc România Mare din principiu și știu că Vadim a fost elevul lui Eugen Barbu pe care oricum nu-l suportam. Dădea răspunsuri la Europa Liberă care erau niște răspunsuri exact de tipul lui Vadim Tudor. Adică dacă omul făcea o afirmație, de genul că în România ceva nu merge, el îl întreba unde a făcut liceul. Dacă vrei să combați ceva, combate cu argumente. Nu te lega de liceul omului. Nu are importanță asta. Poate s-a autoeducat și e mai capabil decît tine care ai șapte facultăți. Uite, acum se cumpără diplome la greu.

- Ce vă ajută cel mai mult în viața de zi cu zi și ce fel de om considerați că sînteți?

- Soția. Ea este omul care îmi zîmbește dimineața. Nu știu dacă dragostea este un păcat...Eu mă consider un romantic, chiar dacă mulți mă consideră un prost. Uite, faptul că rămîn aici, un funcționar de stat, cînd aș putea să merg în altă parte unde se fac bani. Nu mă tentează banii. Asta este. Eu am vrut să trăiesc pașnic, liniștit. Eu am o mașină. [illegible]

„Îmi place să-mi fac meseria aici, cu colectivul ăsta, dar esența vieții mele este acasă."

- Funcția pe care o ocupați este un oarecum opusă felului în care v-ați caracterizat, pentru că vama reprezintă pentru oameni organul de control unde toți oamenii sunt văzuți ca fiind duri...

- Și eu m-am gîndit la asta, dar cine intră în rîndul vameșilor va constata că sîntem niște oameni foarte sentimentali. Cînd ne întîlnim între noi, mai ales după ce nu ne-am văzut o perioadă mai îndelungată, ne pupăm. Este un obicei, dar nu ca Iuda pe Hristos. Chiar efectiv ne bucurăm că mai existăm. În al doilea rînd, pînă la urmă sufletul vameșului este tot un suflet de om. Este o meserie pe care o faci. Dacă vrei să privești din punctul de vedere al microbului, anticorpul este un dușman. Eu zic că vama asta este.

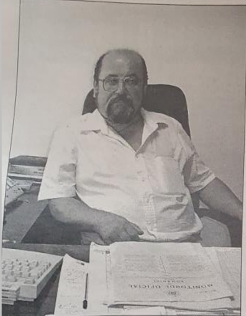
- Am observat că în comparație cu alte persoane care ocupă funcții de conducere nu ați neglijat deloc viața de familie.

- Mi-e într place foarte mult ceea ce fac. Îmi place să-mi fac meseria aici, cu colectivul ăsta, dar esența vieții mele este acasă. Mai am fiul actualei mele soții de crescut, care are numai 8 ani și care are nevoie de părinți acasă. Are nevoie de mine ca un tată, nu ca altceva, chiar dacă tatăl lui s-a întîmplat să nu mai fie cu mamă-sa și cel care e acum trebuie să fie lîngă el. Eu nu consider că un conducător de instituție sau orice om trebuie să-și sacrifice viața personală pe altarul împlinirii profesionale. Noi avem două naturi, latura socială și latura de familie. Secretul este acolo, că dacă ți-ai găsit partenera sau partenerul bun de viață, dai un randament mult mai mare și la serviciu și te duci și cu plăcere acasă. Avînd un tonus bun și colo și dincolo treaba se îmbină armonios. Nu e un merit să-ți sacrifici una din laturi. Cred că dacă reușim în familie, reușim și în societate.

(Interviu realizat de Nicoleta OPREA

Dacă vrei să privești vedere al microbului, un dușman. Eu zic că

■ *spune directorul adjunct al Direcției Regionale a Vămilor Galați, Ioan Tănasă*

„Eu nu știu cu ce a meritat mai mult Ramses decît Lenin să fie mumie, dar asta e."

Mulți cred că un om care coordonează activitatea nor organe de control nu poate fi decît un om dur, psit de scrupule ce nu are prea multe vorbe bune și ci înțelegere pentru semeni. Vama este una din stituțiile ce poartă răspunderea pentru controlul a t ce trece peste granițe. Oamenii din această branșă nt, de cele mai multe ori, considerați privilegiați și *același timp foarte reci, odată ce au reușit să dețină astfel de loc de muncă. Directorul adjunct al ecției Regionale Vamale Galați, Ioan Tănasă, cel* coordonează activitatea Regionalei Vamale țene este totuși un om care apreciază frumosul și onsideră un romantic ce nu a încetat să-și caute tea sufletească în sînul familiei. Toate acestea pe lul unor principii verticale în materie de viață ală, politică sau personală.

Politica este un subiect care nu poate să lipsească într-scuție cu o persoană ce deține o funcție de conducere. făcut sau faceți parte din vreun partid ?

La început au fost niște discuții. În '89 -'90. Să mergem colo, ba dincolo. Și mai ales în '90 cînd am fost într-o une cu niște medicamente pe la București. Propunerile au it de la partidele revoluționare, dar cine mă cunoaște știe cis că sînt apolitic și că am intrat în Partidul Comunist mân după terminarea facultății, că așa era nevoie, să intre electualii și te chemau oricum acolo ca să te ungă. Chiar a t o chestie drăguță cînd m-au primit pe mine în partid. Eu venit acolo și nu învățasem statutul. Venisem de la Tecuci le aveam asistența vamală. Îl rugasem pe actualul primar al uciului, care atunci era directorul IPILF, și am venit cu un al lui. Cînd am intrat acolo unde se făcea intrarea în partid u întrebat niște chestii despre statutul partidului. Ce calități uie să aibă și ce condiții trebuie să îndeplinească cineva ca ie membru de partid. Am zis că îi aiuresc, că doar am făcut cultate social-politică, dreptul. Așa că am început să le că trebuie să fie conștiincios și altele de felul ăsta. Ei au că nu e bine dom'le. M-am dat de ceasul morții, dar aba. Nu ieșea nimic. Chiar mă întrebam ce au ăștia cu . Pînă la urmă le-am spus că eu vin de la exportul patriei prea am citit statutul. „Bine dom'le, dar condițiile în care membru se poate înscrie în partid sînt: să facă parte dintr-ganizație de bază, să plătească cotizația de partid" și mai u știu ce bobîrcă pe acolo. Eu m-am revoltat brusc. Păi face parte din organizație și plătește cotizația înseamnă că mbru de partid. Pe mine m-ai întrebat cum să fie admis, replicat eu. Atunci șeful comisiei mi-a spus: „bă tinere, ei să modifici statutul partidului?" Și eu i-am spus: 'le dacă e depășit de ce să nu-l modificați? „Ia uite mă, ici nu e membru de partid și modifică statutul." Cînd să ieșim, secretarul de partid a vrut să vină după mine. „Dar mata mai rămîi să ne spui cum l-ai instruit." Se înnegrise de tot omul. Bineînțeles că am intrat în partid. Știi, la intrarea asta în partid eu am văzut foarte mulți care se dau rotunzi că n-au fost membrii de partid sau că, vai de mine, au fost aduși cu forța în partid și făcuți membri, dar vreau să spun că jucau mărunțica pe coridor acolo și își frecau mîinile, iar acuma ei spun cu nonșalanță: „Vai de mine eu? Nuu! M-au făcut membru de partid la drum de seară!" Asta era atunci. Era dispoziție să se facă membrii de partid și se făceau membri oricum. Păi chestia asta cu intratul în partid pentru noi, care eram în facultate, era ca la Ștefan Gheorghiu, facultatea unde nu poți să cazi decît pe scări.

- Și de atunci nu au mai încercat să vă atragă în vreun partid?

- Eu mi-am spus de la început opinia despre intratul în partid. Este de apanajul altora, eu sînt funcționar de stat și chiar nu e indicat. Acuma ne este interzis prin statutul personalului vamal, dar și înainte, cînd nu era interzis, eu am spus că nu e în regulă. Eu sînt un funcționar al statului și orice regim politic ar veni, eu trebuie să-mi fac meseria mea. Pe mine nu mă interesează ce se întîmplă acolo sus, cu lupte de idei și așa mai departe. Pe mine mă interesează ca rotițele sistemului pe care le învîrt eu să se învîrtă bine. În rest..la dracu. Și eu nu am veleități politice, eu am alte chestii, am tarele mele. Mai bine stau și citesc o carte, scriu o poezie, dacă trebuie neapărat, pe care să o dau nevestei mele pentru o mîncare caldă...

- Așa vă impulsionați soția, cu poezii?

- Nu neapărat, nu numai cu poezii. Poezia se face atunci cînd îți vine. Nu se face că, vai de mine, mă apuc să scriu poezii și nici sub imperiul groazei. E o treabă pe care o faci de drag și dacă îți vine și vrei să-i spui o vorbă frumoasă, i-o spui oricum și chiar cu o floare, fără să vorbești. Aici e vorba de ce simți și nu de ce faci. Nu e vorba de poezia în sine ci de simțul poetic pe care îl ai în tine, că poate e șchioapă și amărîtă...

- Ați publicat?

- Da, cîteva demult. Dar eu nu am scris niciodată ca să public. Le-am scris pentru mine, pentru că așa am simțit eu atunci.

- Ce teme ați abordat?

- Poezia nu are o temă, este o stare de spirit. Simți ceva. Atunci cînd simți ceva care te impresionează în mod plăcut sau neplăcut pentru că poezia e ca o muzică. Nu știu, eu nu am înțeles foarte bine niciodată „Estetica urîtului" a lui Arghezi. De altfel, nici una din poeziile lui Arghezi nu mă extaziază. Probabil voi intra în criticile unor cunoscători în domeniu, dar e o chestie de „De gustibus". Spre exemplu mi-a plăcut mult Ion Barbu. Nu-mi place ideea cu estetica urîtului. Deci estetica înseamnă frumos, este știința despre frumos. Frumusețea urîtului mi se pare o chestie contorsionată.

- Ce proză aveți la suflet?

- Acum, în momentul de față citesc mai mult SF. Probabil în curînd dau în mintea copiilor și am nevoie de basme, nu știu ce se întîmplă. Dar de o bună bucată de vreme m-am aplecat mai mult spre SF, deși nu refuz o carte bună. Deja sînt mai selectiv pentru că nu mi-a mai rămas prea mult de trăit și nu mai fac compromisuri. Un om extraordinar de mare din Iași a scris o carte foarte bună și foarte utilă pentru oameni. Un dicționar al înțelepciunii în care a grupat pe domenii anumite maxime și cugetări ale unor oameni celebri, în care spunea „sfatul meu este să nu citiți cărți bune. Nu vă ajunge o viață de om să le citiți pe cele foarte bune". Dar, ca orice lucru frumos, este utopic. Ca să-ți dai seama dacă o carte e bună sau foarte bună întîi trebuie să o citești pentru că altfel nu poți să știi. Foarte multă lume m-a întrebat de ce îmi place Kafka. Nu pot să spun de ce îmi place. Nu pot să pun de ce îmi place Pink Floyd. Îmi place pentru că îmi place. Nu pot să descriu de ce îmi place să citesc „Procesul" sau „Castelul". Dacă vrei din proză, „Metaforzele" și celelalte. Nu știu. Nu știu de îmi place Mircea Eliade. Dar mi-a plăcut de cînd mă știu. De cînd am dat de prima lui carte. Mi-a plăcut, dar m-a și *contrariat. Vreau să spun că este o mîndrie pentru mine că Mircea Eliade este român și că eu sînt român ca el. Dar întotdeauna am fost contrariat de posibilitatea lui Eliade de a crea niște proze* sublime și atît de simțite încît ai senzația că e un om cu o fantezie debordantă, dar în același timp cu picioarele pe pămînt. Adică un filozof aerian și în momentul în care citești „Eseurile" lui antropologice, „Istoria Religiilor", „Istoria Credințelor Religioase" și celelate „Zamolxes" și „Ghenghis Khan", acuratețea științifică cu care abordează problema mitului , a religiei și a genezei omului te face să nu mai recunoști autorul de roman. Te face să spui că nu se poate ca un om care a scris un roman atît de frumos, fantastic și pare că e un filozof, să fie atît de acurat, să fie matematic exact. Parcă taie cu bisturiul și despică. Să faci o incizie în mitologie este fantastic. De asta este și un deschizător de drumuri recunoscut și de ceilalți, cum ar fi George Frazer. Nimeni nu a abordat problematica mitului așa cum a abordat-o Eliade. Sigur că e păcat că și în prezent e foarte puțin publicat Mircea Eliade.

- Să trecem un pic la viața de familie.

- Viața mea de familie a fost un pic mai ciudată. Poate că mi-am căutat în viață femeia care să mi se potrivească. Am căutat să găsesc omul potrivit pentru mine și am dat și greș. Adică am fost incompatibil cu prima mea soție cu care am și o fată. Am mai încercat o dată fără să mă căsătoresc și iar am dat greș. Și acum sper, spre binele meu, că spre binele actualei mele soții nu prea e, că ea s-a măritat cu junghiurile mele. Toate au venit cam tîrziu cînd, încep reumatismele.

- De cît timp sînteți împreună?

- De aproape patru ani. Dar împreună cu ultima soție am realizat foarte multe, adică nu mă refer la realizări materiale. Chiar dacă, da, împreună am reparat o casă bătrînească. Avem casa tatei in Vadul Ungurului și trăim împreună acolo. Am trăit la început în două camere de lut acum patru ani, tot acolo.

- Ați luat-o de la zero...

- Nu pot să condamn pe vreuna din femeile care au trăit cu mine. Nu dom'le, nu ne-am potrivit. Nu avem de ce să aruncăm cu noroi unii în alții, să facem un mare scandal în instanță, să aducem martori mincinoși. Nu poate să aprecieze nimeni cît de greșită și cît de grea a fost viața unui cuplu. Nu pot să spun că cu prima soție nu am avut momente plăcute, dar cînd s-au acutizat cele rele și am ajuns să avem mai multe momente neplăcute decît plăcute, atunci cineva trebuia să renunțe. Și atunci am renunțat. Mi-am luat bagajele și am plecat. Bagajele adică numai lucrurile personale, hainele de pe mine. Sigur, mulți mi-ai spus: „Cum? Ai făcut o bibliotecă de

din punctul de anticorpul este vama asta este

vreo 2.500 de volume și erai toată ziua prin librării și în anticariate și ți-ai lăsat și biblioteca?". Dom'le biblioteca o iei în cap. Dacă n-o ai în cap înseamnă că nu are nici un rost. Eu nu am lăsat-o pentru nevastă-mea, acolo am lăsat și un copil. Dacă îi ajută Dumnezeu și dacă măcar cînd îi cade cartea în cap îi rămîn trei cuvinte înscrise pe creier e bine. Dacă măcar le șterge de praf și citește titlul și tot înțelege ceva.

- Ați spus că ați încercat să căutați jumătatea. Ce anume vă lipsea?

- Am căutat ce-i lipsește fiecăruia care e singur. Mie mi-a plăcut foarte mult o anumită filozofie. Mi-a plăcut ideea androginului de la Platon. În Dialogurile lui Platon apare ideea androginului care a existat la începuturi ca o sferă perfectă. Aceasta a fost ruptă de divinitate în două și jumătățile aruncate alandala în lume. Cele două jumătăți ale sferei se caută în lume ca să se unească și să formeze din nou androginul inițial. Niciodată nici o jumătate nu se va potrivi cu altă jumătate decît cu a ei. De aceea nu pot să-ți explic ce am căutat. Am căutat un om pe care să-l simt lîngă mine, un om căruia, cînd îi strîng mîna, să mi-o strîngă la loc. Sigur că nu există perfecțiune, că există certuri, dar contează extraordinar de mult acasă. Chiar dacă apare o mică ceartă, după aceea vine pacea, liniștea care te remontează să începi o nouă zi de lucru.

- Să înțeleg că nu acceptați compromisuri?

- Aici nu e vorba de acceptare, e vorba de ceea ce mi-am dorit eu. Și în general să știi că ceea mi-am dorit am obținut. Chiar dacă pe drumul cel mai lung, dar am obținut. Deci eu nu am dat la altă facultate decît la drept, să fie foarte clar. Eu mi-am dorit să fac dreptul din clasa a VIII-a și l-am făcut. În perioada aceea era moda liceului Vasile Alecsandri. În vremea aceea eram premiantul clasei, iar profesorii aveau intenția să mă împingă spre acel liceu. Am ales Liceul 7 pentru că exista posibilitatea de a învăța limba engleză la nivel avansat. Am acceptat un compromis ca pe lîngă engleză să fac rusă pentru că așa era. Era clasa de engleză-rusă. Nu mi-a plăcut rusa, din motive tîmpite, de copil, pentru că mai tîrziu mi-am dat seamă că îmi folosea dacă învățam mai mult. A trebuit să refac handicapul cu limba rusă încercînd să învăț în vamă pentru că mi-a trebuit, că eram la granița cu rușii. M-am mai lovit pentru că am fost să văd Ermitajul la Leningrad și Kremlinul, pe Lenin mort. Pentru că trebuie văzut. E o chestie care toată lumea îi dă conotația asta de carnet de partid. O mulțime și-au dat foc la carnetul de partid și au spus că au renunțat la mentalitatea de comuniști. La dracu! Eu îl am acasă, e acolo. Nu pot să scot o bucată din viață ca și cum mi-aș tăia o mînă și aș spune: „N-am avut-o niciodată". Se vede locul gol. Deci nu putem să spunem că dacă am dat foc la carnetul de partid am eradicat comunismul. Lenin este o mumie actuală. O curiozitate științifică. Monumentul ăsta e un monument de văzut. De ce să nu te duci să vezi o piramidă făcută de ruși pentru mumia lui Lenin. Care e problema? Eu nu știu cu ce a meritat mai mult Ramses decît Lenin să fie mumie, dar asta e. Și pe Ramses toată lumea îl laudă, pe Lenin nu. Kremlin nu înseamnă neapărat sediul partidului. Este biserica lui Ivan cel Groaznic pe acolo. Este de văzut și artă. Îmi pare rău că nu am ajuns să văd Rediacov-ul, care este muzeul artei ruse. Nu am ajuns să-l văd pentru că m-am simțit penibil cînd m-am trezit în autocar numai cu șoferul și cu ghida pentru că în acea periaodă restul se ocupau de bișniță cu adidași și altele și erau plecați la vîndut și cumpărat. Și cum să mă duc numai eu singur într-un autocar să văd Rediacov-ul. Cum era cînd ajungeam acolo ghida să prezinte : „Uite grupul meu". Nu puteam să fac nici chiar așa. Dar dacă știam rusa mă puteam descurca să mă duc cu autobuzul.

„Îmi place să-mi fac meseria aici, cu colectivul ăsta, dar esența vieții mele este acasă."

„Eu mă consider un romantic, chiar dacă mulți mă consideră un prost. Uite, faptul că rămîn aici, un funcționar de stat, cînd aș putea să merg în altă parte unde se fac bani"

- Interesantă afirmația dumneavoastră despre meritele lui Ramses și ale lui Lenin.

- Am spus că sînt niște amintiri și niște mumii. Ramses a făcut și el multe victime. Pînă și-a făcut piramida au murit o grămadă, genocidul din al doilea război mondial cu evreii e nimic sau ce au făcut americanii cu indigenii. Deci nu știu dacă Ramses este mai merituos în privința asta decît Lenin.

- Cine credeți că ar trebui mumificat din contemporani, din societatea românească?

- Din societatea românească? Aaa, categoric Vadim Tudor. Da, omul ăsta este o inteligență. Trebuie să fii puțin nebun ca să fii inteligent sau invers. Deci ca să fii nebun nu poți să fii decît inteligent. El este aberant, dar are inteligență, că doar e un om de cultură. Nu putem să nu recunoaștem că are cunoștințe destul de temeinice în anumite domenii. Trebuie să recunosc că eu nu citesc România Mare din principiu și știu că Vadim a fost elevul lui Eugen Barbu pe care oricum nu-l suportam. Dădea răspunsuri la Europa Liberă care erau niște răspunsuri exact de tipul lui Vadim Tudor. Adică dacă omul făcea o afirmație, de genul că în România ceva nu merge, el îl întreba unde a făcut liceul. Dacă vrei să combați ceva, combate cu argumente. Nu te lega de liceul omului. Nu are importanță asta. Poate s-a autoeducat și e mai capabil decît tine care ai șapte facultăți. Uite, acum se cumpără diplome la greu.

- Ce vă ajută cel mai mult în viața de zi cu zi și ce fel de om considerați că sînteți?

- Soția. Ea este omul care îmi zîmbește dimineața. Nu știu dacă dragostea este un păcat...Eu mă consider un romantic, chiar dacă mulți mă consideră un prost. Uite, faptul că rămîn aici, un funcționar de stat, cînd aș putea să merg în altă parte unde se fac bani. Nu mă tentează banii. Asta este. Eu am vrut să trăiesc pașnic, liniștit. Eu am o mașină. Dacă se uită cineva la ea îi vede moarte printre urechi, trei table acolo. Mie îmi plac să țin la oameni și îmi place să cred că am reușit.

- Funcția pe care o ocupați este oarecum opusă felului în care v-... caracterizat, pentru că vama reprezin... pentru oameni organul de control und... toți oamenii sunt văzuți ca fiind duri...

- Și eu m-am gîndit la asta, dar cine intră în rîndul vameșilor va constata că sîntem niște oameni foarte sentimentali. Cînd ne întîlnim între noi, mai ales după ce nu ne-am văzut o perioadă mai îndelungată, ne pupăm. Este un obicei, dar nu ca Iuda pe Hristos. Chiar efectiv ne bucurăm că mai existăm. În al doilea rînd, pînă la urmă sufletul vameșului este tot un suflet de om. Este ... meserie pe care o faci. Dacă vrei să priveș... din punctul de vedere al microbulu... anticorpul este un dușman. Eu zic că vam... asta este.

- Am observat că în comparație cu ... persoane care ocupă funcții de conduc... nu ați neglijat deloc viața de familie.

- Mi-e îmi place foarte mult ceea ce îmi place să-mi fac meseria aici, colectivul ăsta, dar esența vieții mele acasă. Mai am fiul actualei mele soți... crescut, care are numai 8 ani și car... nevoie de părinți acasă. Are nevoie de ca un tată, nu ca altceva, chiar dacă ta... s-a întîmplat să nu mai fie cu mamă-sa care e acum trebuie să fie lîngă el. consider că un conducător de institu... orice om trebuie să-și sacrfice viața pe... pe altarul împlinirii profesionale. No... două naturi, latura socială și latura de ... Secretul este acolo, că dacă ți-... partenera sau partenerul bun de viață randament mult mai mare și la servi... duci și cu plăcere acasă. Avînd un t... și colo și dincolo treaba se îmbină ... Nu e un merit să-ți sacrifici una ... Cred că dacă reușim în familie, re... societate.

(Interviu realizat de Nicoleta

„Dușmanilor să le pregătești tot timpul o țintă. Ea îți va servi drept scut“

Ioan Tănasă - director adjunct Direcția Regională Vamală Galați

Ce mă definește:

Nu cred că pot să spun o definiție clară. Poate că noțiunea de om, cu defecte și cu calități. Poate mai hotărît decît alții, în anumite privințe. Ce mi-a plăcut cel mai mult întotdeauna a fost corectitudinea. Probabil și din cauza asta sînt și mai greu de înghițit.

Ocupație:

Eu nu am avut alte ocupații. Mi-am dorit să devin jurist de cînd am început liceul. Jurist sînt și întîmplător am nimerit la vamă, într-un loc în care - sincer - mi-a plăcut meseria, mi-a plăcut ce fac. Am fost întotdeauna cu un picior în țară și unul afară și am putut să văd lumea cu proiecția ei.

Avere:

Am o jumătate de apartament care mi se cuvine, din cauza faptului că nu am făcut actele cu prima mea soție și stau într-o casă bătrînească a părinților mei, care nu e proprietatea mea. Probabil o voi moșteni pentru că sînt singurul fiu. Atît.

Viața merită trăită:

E total adevărat. Trebuie trăită din plin, dar depinde și cum o trăiești, adică nu merită trăită ca o legumă.

Vîrful:

Nu cred că există vîrfuri. Nu cred, pentru că viața este un tot. Cel mai important pentru mine a fost să-mi găsesc un partener cu care să interacționez. Cînd are nevoie de căldură, să o primească, iar cînd am eu nevoie, s-o primesc. Să fie o chestie reciprocă. De la asta pornește absolut toată mulțumirea. În rest, poți să faci orice. Nu cred că există vîrfuri. Cel care nu vede decît profesiunea și își dorește să parvină este un tip linear și e clar un om dezaxat. Eu, pe cei care fac asta, i-aș trata psihic.

Fundulul sacului:

L-am atins după divorț cînd eram pe stradă ... cu domiciliul la părinți. Apoi am luat-o de la lingură. Și după a doua despărțire la fel. Dublă greșeală!

Capra vecinului:

E o chestie definitorie pentru români, dar cred că ar trebui să o eradicăm. Părerea mea este că fiecare om este perfectibil și dacă are grijă să se autoperfecționeze, va pierde din vedere capra vecinului fără să facă eforturi.

Am prieteni și dușmani:

Am și prieteni, am și dușmani. Am încercat să îmi fac cît mai puțini dușmani dar, inevitabil, ei există. Nu îi poți mulțumi pe toți și cel mai trist este că pe dușmani nu ți-i cunoști. În general, am un aforism: „Dușmanilor să le pregătești tot timpul o țintă. Ea îți va servi drept scut“. În viață e important să știi să pierzi cu zîmbetul pe buze și mai ales să știi să faci cadouri.

Haine care mă fac:

Hainele care mă reprezintă sînt blugii și adidașii. Deci hainele absolut comode. Viața m-a dus către asta și m-a învățat că nu haina face pe om. Contează ce e în interior, nu în exterior. Haina comodă definește un om de acțiune.

Restaurantul favorit:

N-aș putea spune că am un restaurant favorit. În general îmi plac restaurantele liniștite. Este foarte importantă și compania cu care sînt în restaurant. Contează cu cine ești, nu unde.

Filme preferate:

Îmi plac filmele SF. Sînt un nostalgic. Chiar și acum mă mai duc la cinematograf. Am fost ultima oară și am văzut „Stăpînul inelelor - Cele două turnuri“. Asta e ultima preferință, pentru că de-a lungul timpului au fost multe.

Ultima carte citită:

Acum am început mai multe cărți, dar ultima citită integral este „Stăpînul inelelor“, iar una dintre cele pe care le citesc acum este „Nuvela chineză medievală“.

Hobby:

N-aș putea spune că am un hobby. Nu cred că e ceva care să mă pasioneze mai mult decît viața mea de familie. După aceasta ar fi faptul că îmi plac lucrurile vechi, antichitățile și cărțile. Chiar zilele trecute am intrat în anticariat și am scăpat de vreo 400.000 de lei. Actuala mea nevastă mă înțelege foarte bine și cred că ar face bine să mă țină mai departe de asta.

Animalul care mă reprezintă:

Îmi plac caii. Nu am putut să am așa ceva, dar am căței. Am trei cîini maidanezi care îmi sînt foarte dragi.

Crez:

Cred că dacă îți găsești echilibrul interior și o persoană care te înțelege cu adevărat, cu sentimente de dragoste, dar o dragoste adevarată, ești cu adevărat împlinit. Dragostea între semeni ar fi rezolvarea tuturor problemelor.

Probleme cu persoanele de sex opus la locul de muncă:

Nu. Nu cred că există diferențe sexuale. Ceea ce scrie în Constituție, că nu există discriminare pe chestie de sex, religie și așa mai departe, este un mare adevăr dacă îl înțelegi. Niciodată nu am avut probleme pe idei de religie, sex, orientare culturală sau altceva.

Categorii:

- Celebru și bogat
- „Am dat lovitura în afaceri“
- Stîlpii democrației
- „Mă stie lumea“
- Cetățeni de elită
- La un pas de succes
- Clasa de mijloc

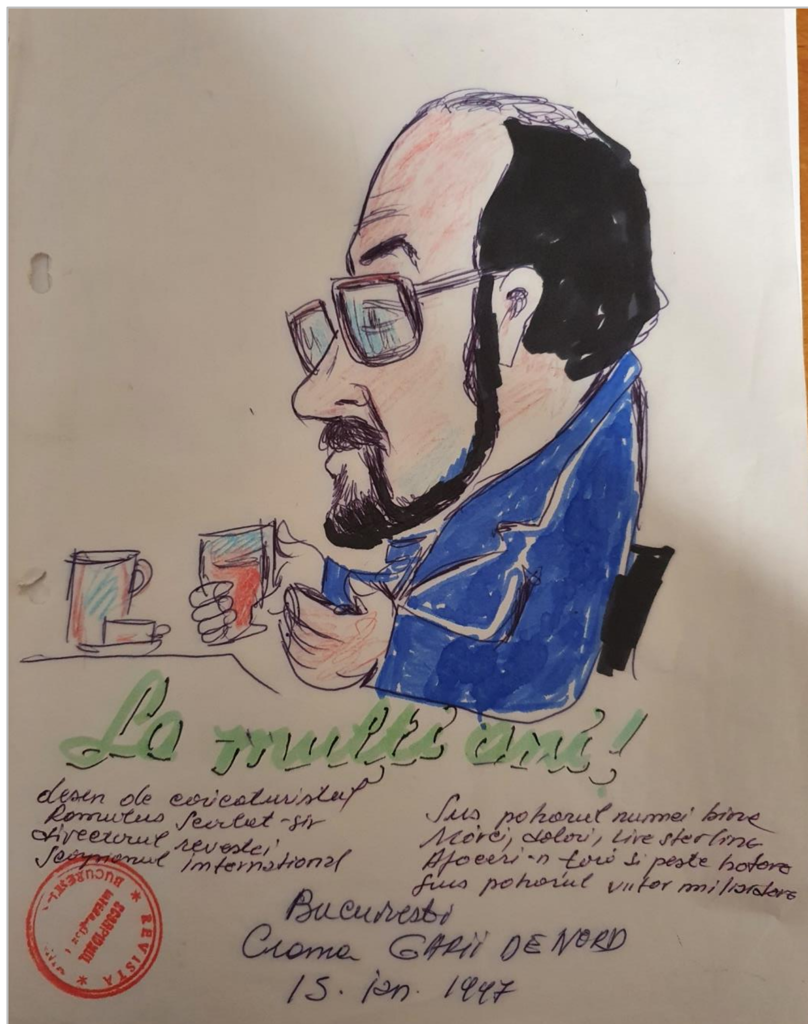
Mă stie o bună parte din lumea din Galați, dar nu zic acum chiar fiecare de pe stradă. Eu zic că ar trebui să mă încadrez la clasa de mijloc, însă dacă o luăm după avere și după salariu, nu prea am loc. Am avut întotdeauna două servicii ca să rezist în clasa de mijloc.

Rubrică realizată de Nicoleta OPREA

ILUSTRĂȚII
DIN VREMI APUSE

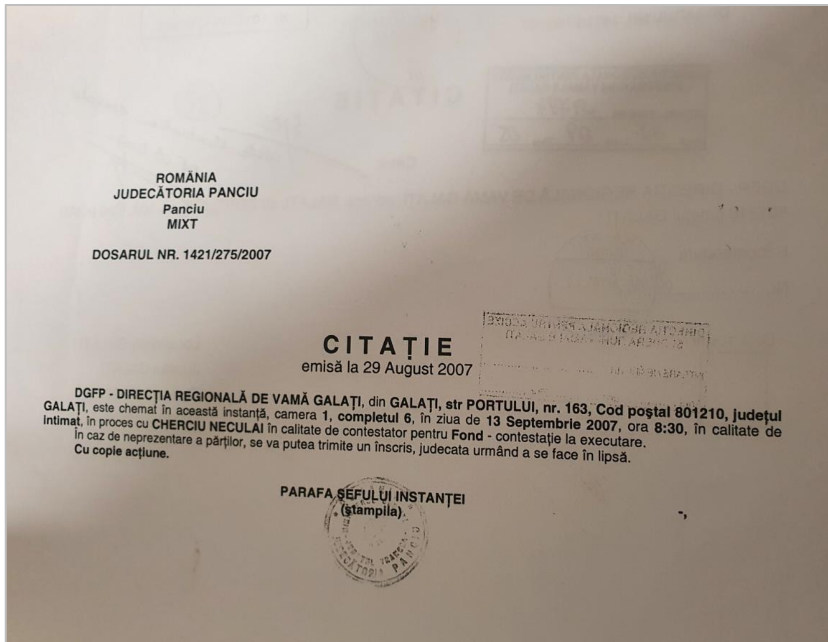
Toate persoanele din acest capitol
sunt imaginare,
în consecinţă, cei care se recunosc,
au imaginaţie.

Eu, văzut de un umorist internaţional de care n-a auzit nimeni dar care a avut dreptate căci am ajuns milionar, datorită inflaţiei:

<u>ŞI...</u>

Pereat mundum, fiat justitia!

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA PANCIU
Panciu
MIXT

DOSARUL NR. 1421/275/2007

CITAȚIE
emisă la 29 August 2007

DGFP - DIRECȚIA REGIONALĂ DE VAMĂ GALAȚI, din **GALAȚI, str PORTULUI, nr. 163, Cod poştal 801210, județul GALAȚI**, este chemat în această instanță, camera **1, completul 6**, în ziua de **13 Septembrie 2007**, ora **8:30**, în calitate de **intimat**, în proces cu **CHERCIU NECULAI** în calitate de contestator pentru **Fond** - contestație la executare.
În caz de neprezentare a părților, se va putea trimite un înscris, judecata urmând a se face în lipsă.
Cu copie acțiune.

PARAFA ŞEFULUI INSTANȚEI
(ştampila)

1421/2T/07 28 AUG 2007

13.09.07

Comisia Juridică ... Senatului

Domn. Președinte

Subsemnatu Chirciu ... din com. Vizantea-Livezile sat Mesteacăn județ Vrancea. Vin în fața dum. cu această plîngere cazul este că am primit o hîrtie care vă o trimit mi-am dat eu seama de ce e vorba revin asupra casierului Mititelu Petruț care face prezența la consiliu Vizant și în față e bufet la consiliu și după programu ăsta bufet, și după ora amări se suie în mașină Mang a lovit să niște mei după aasta ... unul la luat pe bala și pe ... nu mam informat capă, pe ... că nu ma interesat.

încă una ... nisa dat niște bani în 2003 vă trit hîrtiile transa întîi am luata iam dat hîrtile sămitaie chitanță la fancer nu știu ce a făcut mia dat hîrtile înapoi

Decît să mergă la primarie și la Bufet mai bine să o ia din poarta în poarta ese și mănca și bău și lumea cu făncerul achitat de asta ca bare.

[signature]

Mentionez că eu am fost
nebun în 2004 cum a sa
cerama luat poliția
mă dus la spital de unde
bani lumea nu mă ea la
mnea sărăcia ii pe noi
țărani două părți sau zis
ș restu vai mama nostra
hai să tragem pe prostime
azi e un preț peste o oră
alt preț care pe care sa se
înșele să trăiască bine din
schinarea altuia.
E o zicătoare și tăurile se
duce la arat dar în schinarea
Boului.
cu respect vă rog să luați măsuri
că dacă mă ține Dumnezeu să mă
duc și eu la struguri la cules
și am să dau și eu dar prea mult
le stă la bufet și noi plătim
majoritatea
Legea săși spună cuvîntu

Nu pot comenta pentru că scrierea este demenţială.

Desigur că n-are nici o legătură cu vama dar... așa a vrut instanţa și instanţa este suverană.

Cea mai faină chestie pe care am aflat-o de la Gigi ,cel despre care vă spuneam că a fost unul dintre profesioniștii vămii române este o adresă a Vămii Nădlac trimisă către DGV, care suna cam așa: „Vă informăm că, în data... s-a confiscat, la intrarea în ţară, un cal.

După o lună, iapa a fătat.

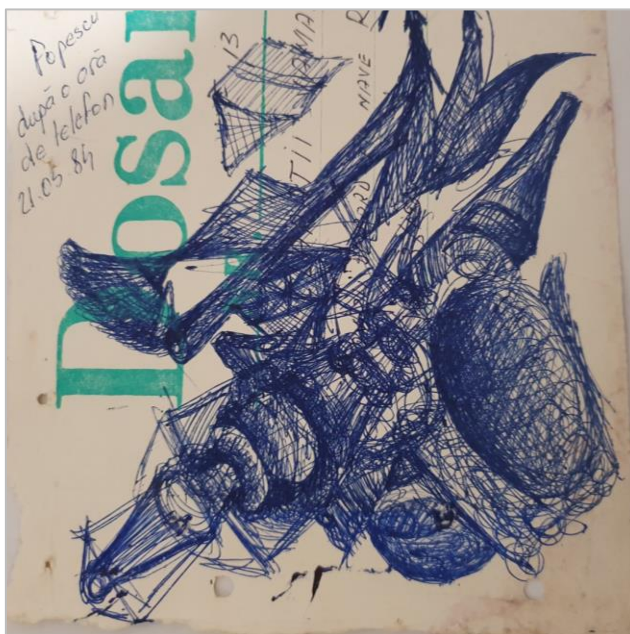
Mânzul este viu și nu știm care este regimul lui vamal.

Vă rugăm să ne indicaţi calea de urmat.”

Răspunsul a fost: „Calea Victoriei”

DIN ŞEDINȚE ŞI DIN SERVICIUL DE ZI CU ZI LA VAMA GALAȚI

unde am muncit 41 ani pe muchie

Puiu a venit în Vamă din facultate, cu repartiţie ministerială și n-a plecat așa cum ar fi vrut șeful de atunci al Vămii care avea șapte clase.

Ca divagaţie am să vă povestesc ceva despre el:

Lucram la Romtrans și ieșisem din tură. Era un obicei să bem un coniecel și o cafea înainte de a ajunge acasă și ne-am oprit la un bar din centru.

Cum moșeam noi cafeaua și coniacul și vorbeam ce vorbesc toţi beţivii, adică nimic, a intrat în bar Nea Mitică Lepădatu, șeful, de atunci, al vămii.

Cum se apropia el de bar, barmanul a umplut un pahar pentru vin cu coniac și l-a împins în faţă.

El a ajuns la bar, a luat paharul și l-a sorbit dintr-o înghiţitură, s-a întors și a plecat .

Am rămas cu gura căscată până mi-a explicat un coleg mai vechi că, așa mai face de trei ori până la serviciu unde ajunge mangă și se culcă. Plătește, în ziua de salariu, la toate barurile.

La prânz se trezește și se duce, cu o sticlă de whisky sau un bidon de vin, trimis de Vinalcool, la directorul Romtrans Nea Tică Dobre (tatăl senatorului) cu care bea până la sfârștul programului.

Popescu bătrânul, fusese secretar de partid organizatoric, la Judeţ. Asta însemna că avusese în subordine poliţia și securitatea (securiștii aveau informaţii dar ele erau coordonate de oamenii partidului și, abia mai târziu, s-a ajuns la o dizidenţă a Securităţii care a promovat idioţi, precum Postelnicu, în funcţiile de conducere și a devenit instituţia sacrificată la loviluţie pentru a lăsa politrucii să renască la o nouă prosteală).

Le-a convenit și lor pentru că au rămas cu capital să facă ce vor și, cred că, au făcut.

Ştiu că au făcut.

Maică-sa, Profesoara (de istorie), divorţase de el pentru că era cam curvar și beţiv ca toţi ceilalţi politruci proletari, de primă generaţie (începutul capitalismului deșănţat românesc a folosit tot beţivii și proștii la treburile cele mai murdare).

Puiu, așa-i spuneam noi, era inteligent, vesel, mereu cu ochii după fuste și plin de neprevăzut.

Eram, cu el, la Docuri, în timpul unei inspecţii de la București și, după ce au plecat inspectorii la hotel am avut o taxare la un vapor venit din India. Oamenii au fost darnici și la bani și la agate pe care le luaseră aproape pe degeaba.

Nu ne-am dat înapoi. Am taxat tot și se adunaseră prin sertarele secrete câteva kilograme de agate, în buzunar aveam câteva mii de lei

și am avut surpriza că inspectorii s-au întors să asiste la schimbul de tură (pe atunci inspectorii erau drastici, dacă nu-i cunoșteai, ca și acum și, tot ca și acum, nu știau meserie).

Am făcut, cu Virgil, un show de zile mari. Am făcut monetarul și, pentru că prevăzusem o posibilitate ca asta trăsesem plusul după ochi, am constatat, supărat nevoie mare, că, din cauza grabei de a termina taxarea am rămas cu bani mai puţini și i-am pus, ostentativ, din buzunar, tăindu-mi chitanţă.

Am chemat un coleg cu mașina și a luat câteva kile de agate, cafea și ce mai lăsaseră băieţii bucuroși că nu-i controlasem prea tare și au putut pleca la Constanţa mai repede, din dulapurile din faţă, în timp ce inspectorii vorbeau cu cei care veniseră să ne schimbe. Restul l-am luat, după ce am băut două sticle de vin, acasă la Virgil și plecaseră inspectorii de am putut goli locurile secrete unde le pusesem.

Aveam, în birouri locuri secrete unde puneam ceea ce primeam pentru că ne învăţasem că se poate, oricând, să avem musafiri de la miliţie sau București, pe neașteptate.

Cel mai sigur ascunziș din toate era după portretul lui Nea Nicu, la care ne rugam, la fiecare intrare în serviciu să ne ajute să facem bănuţi ca să ne hrănim ,să ne încălţăm și să ne îmbrăcăm copilașii și nevestele și amantele și pe noi și ceva în plus pentru un „șpriţuleţ” cu prietenii și el ne dădea că și noi dădeam mai departe.

De asta nu l-am vorbit de rău pe Nea Nicu nici după ce l-au omorât.

Mi-a asigurat un confort deosebit și o viaţă faină.

După ce am văzut prada acasă, i-am chemat pe colegii cu care lucrasem și le-am dat partea și, după ce au plecat toţi, ne-am îmbătat mangă de n-am stiut de noi.

Cred că fiica mea mai are și acum, măcar un colier de agate din acelea deși am dat și am pierdut la greu.

Probabil și fosta nevastă.

De alte fete nu știu dacă au păstrat.

Făceam și năzbâtii diverse.

Odată, Virgil împreună cu un alt coleg, au tapat comandantul de la un vapor nord-corean de vreo zece cartoane de ţigări și multă bere de-a lor pe motiv că nu spălaseră acvariile.

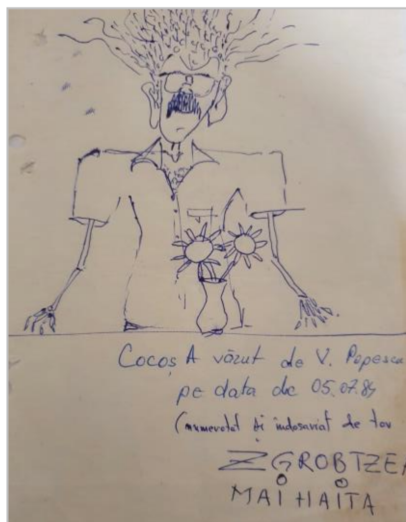
Atunci am văzut și eu ce înseamnă fanatismul. Eram la controlul de sosire al navei aceleia (s-a întâmplat să-l fac eu) și am fost serviţi (la sugestia agentului Navlomar) cu bere.

Berea nu era rece și stewartul a agitat-o la aducere așa că, la deschidere a făcut spumă și, din reflex, un coleg a astupat gura sticlei și a stropit în jur.

S-a făcut o liniște mormântală în salonul de primire, toţi ochii s-au îndreptat spre portretul președintelui Kim Ir-sen.

Politrucul a verificat dacă nu a fost atins de vreun strop și, văzând că nu a fost, a respirat ușurat și, după el, toţi.

Cocoș era secretar de partid.

Zgrobtzea este cel de la care am aceste fiţuici.

Şedinţele se ţineau în ziua de salariu pentru că, oamenii veneau în număr mai mare, unii, nu pentru că aveau nevoie de bani ci pentru a nu părea că nu au nevoie alţii pentru că urma să mergem la cârciumă iar ceilalţi pentru că erau în tura de serviciu și chiuleau.

La una din ședinţe ne-a onorat cu prezenţa un activist de partid care era el decis să ne lumineze cu privire la nocivitatea religiei.

Eu fusesem în tură de noapte, lucram 12 ore cu 24 libere, în trei ture, și, fiind obosit că jucasem yams și table toată noaptea, mi-am pus capul pe pupitru hotărât să dorm, ca-n armată unde cel mai odihnitor somn era în orele de învăţământ politic.

Dar pas.

Băiatul a pornit apoteotic cu o afirmaţie care m-a scos din sărite, cum că Biblia este o porcărie și n-are nici o valoare.

L-am întrebat dacă a citit Biblia și mi-a răspuns că nu și atunci l-am invitat să nu mai critice ce nu cunoaște și l-am informat că eu am studiat-o și am ajuns la concluzia celor care au studiat-o înaintea mea că este o carte monumentală, Cartea cărţilor, unde găsești toate intrigile pe care le-au dezvoltat marii scriitori ai lumii de-a lungul vremii. Este izvorul literaturii europene clasice și moderne.

A încercat să se dea intrigat și cu revoltă proletară în el dar i-am atras atenţia că, conform Constituţiei Republicii Socialiste România, cultul este liber ca și opiniile și că mă doare basca de ce crede el care nu este calificat să aibă păreri.

Un coleg de-al meu, tot plictisit, a constatat că are un stilou frumos și străinez și i-a zis că se reţine în vamă pentru lipsa documentelor de provenienţă și secretarul de partid, Cocoș, l-a rugat politicos să ne spună despre cum crește producţia de oţel a Combinatului siderurgic sau despre realizările din agricultură.

A plecat cu coada între picioare.

După loviluţia din decembrie l-am găsit în fruntea organizaţiei ţărăniștilor din Galaţi nemulţumit de comunism și spunând că tată-su a fost preot.

Păi să nu te crucești?

Mihăiţă Mă Cheamă, așa își spunea și îi spuneam lui Zgrobtzea, era arbitru de lupte și pleca, des, prin ţară, la concursuri cu sau fără concediu sau tură liberă.

Ne învăţasem semnăturile, ne lăsam ștampilele personale și plecam de la serviciu, pe rând, că nu puteai să fii și acasă și la crâșmă sau la o prietenă cu care jucai canasta o noapte întreagă, în același timp.

A fost copilăria mea vamală, pentru că, mai târziu, cu șefia de tură, nu mai puteam pleca atât de ușor că, ori se întâmpla ceva și era nevoie de decizia mea, ori se îmbătau băieţii și trebuia să vin să-i scot din belele, ori, tocmai atunci se ivea un pui de chef la serviciu și nu puteam lipsi tocmai eu.

Uneori, aveam și treabă.

Asta a fost. O viaţă de privaţiuni, pe care aș mai trăi-o oricând.

Cea mai tare chestie a lui Mihăiţă a fost când a taxat singur, un vapor românesc, într-o tură de noapte și și-a cumpărat motoretă din banii scoși.

Erau vapoare care veneau din voiaje bune și marinarii erau darnici cu vameșul care-i taxa din bucuria întoarcerii acasă, pentru că era

cumsecade și nu controla tot și ei aveau bunuri de două-trei ori mai multe decât cele declarate și pentru că așa era tradiţia.

Dar aveau și cheltuieli de la curve, chefuri monstru până la șpăgile pentru voiaje bune.

Deci buful lor contribuia la bunăstarea cetăţenilor patriei și făcea patria mamă bogată.

Cel mai băiat dintre băieţii ăștia a ajuns președintele ţărișoarei noastre și era o jigodie arogantă, urât de toţi marinarii cu care a navigat și cărora le-a făcut viaţa amară furând din banii de alimente, cumpărând alimente alterate și purtându-se mizerabil cu toţi.

Asta a făcut și ca președinte de ţară.

Lista de scoruri la jocuri „de societate” în timpul turei de serviciu în frontiera cu rușii.

Vămuirea, în frontiera cu rușii, era o chestie formală și noi, cei mai tineri din vamă terminam repede ce aveam de făcut și încingeam niște partide nemaipomenite de table, yams, remy sau baccara .

Erau pline de poante și de râsete.

Toate înfrângerile erau crunte pentru că umilinţa la care era supus învinsul depășea supărarea pentru pierderea la joc (se vede din poze partea scrisă a umilinţei că cea vorbită nu s-a putut consemna.

Un coleg, supărat la culme, a plecat acasă, la două dimineţa , pe jos, de la gara, care era în afara orașului la vreo câţiva kilometri buni și a traversat orașul până la el acasă în două ore jumate- trei și așa s-a născut bancul următor:

Un vameș se roagă de colegi să-l acopere că vrea să plece acasă în miez de noapte pentru că are impresia că-l înșeală nevasta. Văzând că nu-l pot face să se răsgândească, colegii acceptă și omul pleacă.

Ajunge acasă, sună la ușă, nevasta iese în cămașă de noapte mirată să-l vadă.

El întreabă supărat unde-i amantul, ea neagă că ar fi cineva, el insistă, ea nu și nu și, atunci, se apucă să controleze.

Deschide ușa bucătăriei.

„Aicea nu-i."

Deschide ușa debaralei.

„Aicea nu-i."

Intră în dormitor.

„Aicea nu-i."

Deschide șifonierul și vede un tip în pielea goală cu 100 de dolari întinși spre el.

Ia dolarii și închide șifonierul.

„Nici aicea nu-i. Iartă-mă nevastă!"

Un coleg de la PCTF, tânăr ofiţer, naiv care primise, la absolvire cascheta cu păr și pantalonii cu puţă ne-a povestit cum și-a găsit soţia în cămașă de noapte, jucând șeptică cu un vecin și era încântat că ce descurcăreaţă este.

Tot el ne-a povestit cum făcea baie cu copilul de trei ani care a strigat-o pe maică-sa să-i spună că tata are puţă și ea a spus șugubeaţă: „N-are, puișor, nu-i adevărat." la care noi l-am liniștit spunându-i că puștiul era prea mic să stie ceva atât de important, dar mama...

Era un băiat bun care, într-o tură de noapte, a fost trimis de șeful lui să ne supravegheze și el stătea ca momâia în birou și nu puteam să bem o sticlă de vin de ziua colegului meu.

Până la urmă i-am spus că vrem să bem, că e o ocazie deosebită și a zis că n-are nimic împotrivă. Colegul meu, care era un șugubăţ, l-a rugat să iasă puţin afară să nu cumva să fie cineva de la securitate prin preajmă și el a ieșit și s-a întors cu o faţă mirată întrebând: „Da' eu de unde sunt?"

Bilet cu răspunsul la un test profesional lunar.

Învăţământul profesional era organizat lunar, pe ture și i se dădea o importanţă deosebită.

Anual, dădeam teste cu inspectori de la DGV sau, numai, primeam subiecte de la București și trimiteam testele la corectat.

Nefiind mijloace de multiplicare, toate actele normative, erau copiate în caietele noastre. Dacă nu aveai memorie bună caietul era salvarea dar erau multe care trebuiau ţinute minte că nu aveai, mereu, timp să consulţi caietul pentru că erau operaţiuni urgente.

La primul meu examen de avansare, în comisie era directorul adjunct de la DGV, care se transferase de curând de pe la ceva cu bazele sportive dar, fiind politruc, era plin de fumuri.

Eu eram în sesiune(am făcut facultatea la fără frecvenţă) și venisem să-mi iau salariul.

Bineînţeles că, în buna tradiţie vamală, nimeni nu mă anunţase pentru că nimeni nu dorea ca eu să termin facultatea când majoritatea aveau șapte clase sau liceul făcut comasat într-un an.

De altfel spuneau că nimeni nu a terminat facultatea în vamă și aveau dreptate.

Doi băieţi inteligenţi au fost daţi afară din serviciu pe baza lucrăturilor colegiale.

Unul a ajuns un bun profesor de engleză și celălalt profesor de fizică.

În acelși trend, mie mi s-a sistat plata alocaţiei pentru copil pe o lună pentru că depășisem numărul de zile de concediu fără plată (concediul de studii era fără plată și nu afecta alte drepturi salariale dar doamna Grossu, secretara cu liceul făcut într-un an, a judecat altminteri și nimeni nu s-a deranjat să îmi ia în seamă plângerea).

Așa era la noi dar nu m-am plâns pentru că mi-am scos pârleala cu vârf și îndesat de fiecare dată.

Dumnezeu a avut grijă de mine și-mi punea, mereu, ceva în spatele tabloului lui Ceaușescu.

Eu am fost o excepţie. Replica mea a fost că voi termina facultatea chiar dacă va trebui să-mi dau demisia din vamă și nu a trebuit să-mi dau demisia.

Fiindcă eram acolo am intrat la examenul care ar fi trebuit să fie o formalitate dar “tovarășul director” a vrut altminteri.

M-a întrebat tot felul de chestii ca, până la urmă, să mă pună să enumăr bunurile care se dădeau în scutire de taxe vamale persoanelor fizice.

Erau vreo 20 și eu am știut vreo10 la care el, făcând pe oripilatul, a spus:” Dumneata vrei să fii jurist și nu știi legea? Rușine!”

I-am răspuns calm:”

Dacă credeţi că un jurist este un repertoar de legi vă înselaţi. Sau aveţi vreun copil cretin care a dat de o mie de ori examen la drept și n-a reușit.

Eu n-am știut că este examen, am alte examene de pregătit, asta este ce am în cap fără să fi învăţat.

Cred că, pentru 50 lei la salariu nici nu merită să vă răspund la insultă.

Staţi cu legea-n faţă și nu cred că știţi ce să faceţi dacă vine cineva cu o vămuire.

Şi pretindeţi că sunteţi director general adjunct al vămilor nu un simplu student la drept și ultima găină din vamă .

La terminarea facultăţii trec pe studii superioare, oricum, și nu mai am mult.”

Am aflat, când am venit din concediu că mi-a dat zece și că fusese dat afară.

Am schimbat, în 41 ani de vamă, vreo patruzeci de directori generali (de adjuncţi nu mai vorbesc) unii mai deștepţi alţii mai proști, unii mai infatuaţi alţii mai modești dar cei mai catastrofali au fost cei proveniţi din vamă (Dinu Vamă, a fost primul) pentru că nu vedeau decât șpaga pe care au făcut-o o obișnuinţă cum e și acum.

Notiţe de ședinţă.

Şedinţele erau lejere, în dorul ciorbei de burtă care urma și a berilor aferente.

Se fuma în sală, că eram vameși.

Venisem de câteva luni și nu eram membru de partid dar eram utecist și trebuia să particip la ședinţe.

Nu scăpa nimeni că se formase un Frontul a ceva care includea nemembrii de partid și care aveau același statut.

Eram mulţi nemembri.

Secretar de partid era un oltean, care striga, din prezidiu că nu mai vrea hoţi în vamă dând din mâna care avea, între degete, o ţigară Kent.

Am ridicat și eu mâna cu Carpaţi și i-am replicat: „Păi, dă-ţi demisia, Nea Ioane!”

Nu m-a uitat până s-a pensionat chiar dacă am convieţuit amiabil.

Era omul care avea nevoie de orice, de la ciorapi la colonie rusească.

Nu pentru el, spunea, pentru nepoţi și alte rude.

Era zgârcit și lacom și nu avea copii (culmea este că și Berbecel,celălalt oltean, era tot sterp și tot zgârcit și ranchiunos)

Jani Ardeleanu, zis Mutu, era apicultor pasionat și avea un stup în balcon.

După o tură de noapte, vara, ne-am hotărât să bem ceva la el acasă.

Eu, fiind mai tânăr, am plecat să iau vin și am trecut și pe acasă de m-am schimbat de uniformă și mi-am pus un maieu și pantaloni scurţi.

M-am înfiinţat la ușa omului cu vinul și ne-am pus pe treabă dar mie îmi trebuia ţigară la vin și el mi-a spus să fumez pe balcon.

Am ieșit și, în secunda zero eram într-un roi bâzâitor de albine.

Am rămas înţepenit până m-a văzut Jani și mi-a spus molcom: „Nu te teme! Muștele mele sunt blânde.”

Nu m-am temut dar am fumat mai rar. De atunci nu mă tem de albine.

Presentimente.

N-am fost convinși, niciodată, de viitorul comunist al patriei, nu pe motiv de doctrină ci de oameni.

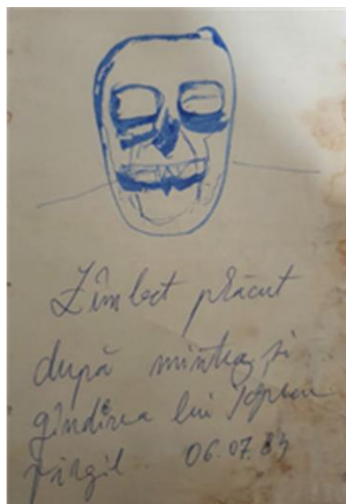
Nici cu capitalismul nu mi-e rușine.

Din Time și News Week nu se vedea același capitalism zugrăvit de Europa liberă și Vocea Americii

Adevărul sintagmei:

„Capitalismul e pe marginea prăpastiei.

Noi suntem cu un pas înaintea lui.” nu l-am văzut, am văzut, doar, hilarul afirmaţiei.

Comunismul și creștinismul sunt două doctrine profund umaniste aplicate prost de cei care ar trebui să fie beneficiarii lor, adică oamenii.

Probabil că va veni o zi când nu vom mai merita să ne suporte pământul.

Membrii de partid erau obișnuiţi să vorbească, să critice „constructiv”, să combată tot ce nu înţelegeau și nu înţelegeau nimic.

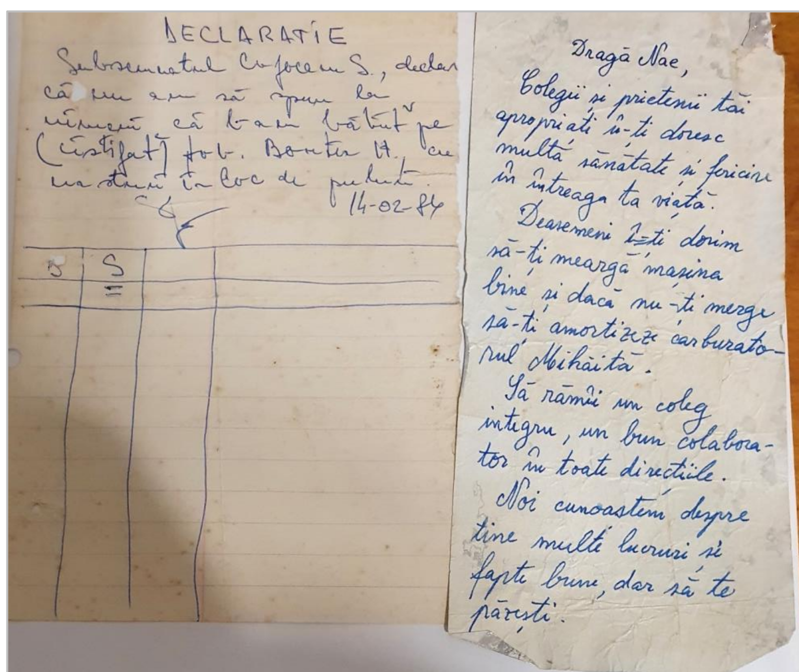
Când urma să fii făcut arșice se începea cu laudele și se ajungea la un” daar” de obicei lungit, după care urmau acuzele, că ai amantă, că bei, că porţi mustaţă, că nu respecţi uniforma, că nu ţi-ai declarat banii într-o sâmbătă și continua purtatul sâmbetelor până vorbitorul era oprit sau obosea.

Odată, un coleg mi-a reproșat că nu sunt suficient de recunoscător oamenilor muncii care m-au ţinut în facultate și i-am replicat că n-am văzut niciunul care să dea examenele în locul meu.

Am fost greu de înghiţit dar mi-a plăcut mult să le stau în gât.

Nu mi-a fost profitabil dar am trăit liber fără tema de miliţie sau de securitate.

Am avut drumul meu și mi-a plăcut.

DECLARAȚIE

Subsemnatul Cojocaru S., declar că nu am să spun la nimeni că l-am bătut pe (instigat) fot. Bontea H. cu [illegible] în loc de pedeapsă.

14-02-84

Dragă Nae,

Colegii și prietenii tăi apropiați î-ți doresc multă sănătate și fericire în întreaga ta viață.

Deasemeni î-ți dorim să-ți meargă mașina bine și dacă nu-ți merge să-ți amortizeze carburatorul Mihăiță.

Să rămâi un coleg integru, un bun colaborator în toate direcțiile.

Noi cunoaștem despre tine multe lucruri și fapte bune, dar să te părești.

Când am intrat în vamă, era în subordinea Ministerului comerţului exterior și Direcţia Generală era o instituţie civilizată.

M-au primit minunat.

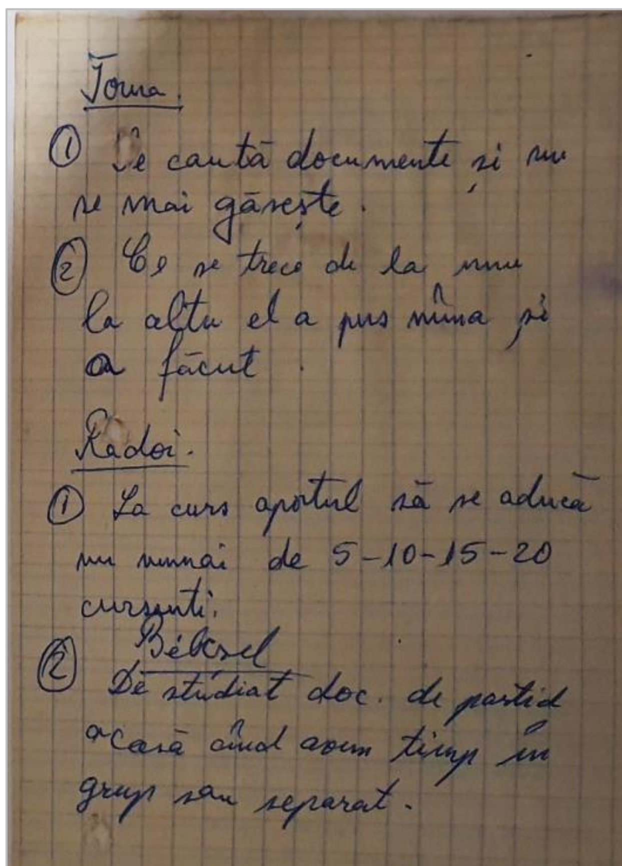
Am băut o cafea cu șeful serviciului juridic Gigi, m-a primit Directorul general care mi-a spus că ușa lui mi-este mereu deschisă și că, mă primește, oricând, chiar dacă ar lăsa un ministru să aștepte și m-a asigurat, toată lumea, că apreciază faptul că fac o facultate.

Am crezut că sunt în altă ţară.

Întors la Galaţi, am aflat, brutal, că sunt, tot în România.

Anii următori au adus politrucii, apoi securiștii (directorul general adjunct si sefii adjuncţi ai vămilor mari erau securiști) apoi a urmat prostirea continuă până s-a ajuns la descrierea făcută instituţiei de

același șef de serviciu juridic care m-a servit cu o cafea și un Kent la angajare, care a spus, la ieșirea la pensie: „Într-o instituţie cu oameni mediocri și pereţii sunt mediocri.”

Toma.

① Se caută documente și nu se mai găsește.

② Ce se trece de la unu la altu el a pus mâna și a făcut.

Radoi.

① La curs aportul să se aducă nu numai de 5-10-15-20 cursanti.

② Bébesel
De studiat doc. de partid acasă când avem timp în grup sau separat.

Primul nostru șef de vamă adjunct, maiorul Ştirbu, a fost un băiat destul de cumsecade.

Uneori ne ajuta să luăm și noi câteva cartoane de ţigări dacă-i făceam rostul de Kentul preferat de șefii lui.

M-a anunţat când mi-au controlat casa în lipsa mea și mai schimbam un banc politic.

Pentru că era simpatic, l-am învăţat ce geantă diplomat trebuie să-și cumpere ca să-i încapă în ea zece cartoane cu ţigări fără a le strica aspectul comercial și i-am arătat cum, în jumătate de oră, dispar din birou toate bunurile compromiţătoare dar nu și modul în care dispar.

I-am spus,odată, în glumă, când mă pregăteam să-i spun un banc politic nou:

„Fii atent cum dansezi, închide microfonul că o belești. Cine spune un banc politic ia pedeapsa mai mare cine ascultă are pedeapsa redusă. Dar regula în pușcărie este că cel cu pedeapsa mai mare este șef și jar mănânci."

Soţia lui era tot securist.

La ascultări.

Ea mi-a spus, după învălmășeala decembristă: „Domnu' Tanasă, urât mai vorbeaţi la telefon!"

Așa e.

Când aveam treabă și nu venea tonul la telefon, nu era sfânt pe care să nu-l pomenesc și nici organ sexual de care să nu amintesc, ne mai vorbind de interacţiuni între organe, organe și gurile lor și tehnica de căcat pe care au cumpărat-o din ţigările luate de la noi.

Dar fapta pentru care i-am rămas dator și l-am ajutat, după '89 a fost aceea că, la o percheziţie generală, inopinată , pe toată ţara când ordinul a venit, în plic sigilat, cu un căpitan din Departamentul securităţii și s-a deschis la ora patru dimineaţa când s-a știut că va fi controlată vama și s-au format echipele.

El a aflat și a venit de ne-a bătut în geam și ne-a avertizat.

Cele câteva pachete cu ţigări și două săpunuri Lux, pe care le-am dat unui electrician să le scoată din port ne-ar fi băgat în belea.

După intrarea mea în vamă, la scurt timp, mai fusese o astfel de percheziţie cu participarea Procuraturii care și-a înţeles greșeala și nu a mai participat, de data asta.

Eram în Larga și n-am aflat decât după câteva zile, când mi s-a spus că, undeva la o vamă din sud (Negru-Vodă?), șeful de vamă făcuse stop cardiac lângă fișet și l-au lăsat acolo până s-a răcit.

Drăguţ a fost momentul când, noi eram în plin control și Stroe, electricianul, a venit să ne întrebe ce face cu „alea".

L-am repezit de nu s-a văzut.

„Până acu' n-ai avut timp să repari prizele. Te-a apucat hărnicia tocmai azi când avem control! Du-te și lasă-ne-n pace!"

Datorită lui Ştirbu a fost mai puţin tracasant faptul că, la șase dimineaţa, s-a deschis ușa lovită cu piciorul și au intrat câţiva poliţiști cu pistoalele în mâini.

„Dacă mișcă cineva, trag” a zis șeful economicului, maiorul Vintilă.

„Eu mă duc la baie.“ Am spus. „Şi trage, în pula mea, că poate ricoșează glonţul și crăpi.”

Nu-l crezusem pe Ştirbu deși am luat măsurile de siguranţă dar săpunul de la baie era nefolosit și a trebuit să mă spăl pe mâini și să-l murdăresc cu niște grăsime de pe crătiţile nespălate.

Nu credeam că este posibil un asemenea abuz grosolan.

Era o razie făcută într-o instituţie publică și, juristul din mine era lezat în principiile lui.

M-am dus la cel de la departament și l-am întrebat:

„Ai făcut dreptul?”

„Da.” Mi-a zis.

Atunci știi că treaba asta contrazice procedura penală, în mod grosolan.”

„Au aprobat ministrul finanţelor și cel de interne.”

“Cu atât mai rău pentru că nu pot, doi miniștri, să modifice o lege organică sau s-a schimbat ceva în drept și eu nu știu.”

„Executăm un ordin.”

„Şi de ce n-aveţi zvastica pe braţ?”

S-a uitat lung la mine și n-a mai zis nimic.

Era de seama mea.

Probabil, luat din facultate.

Vintilă era schizofrenic (a fost trecut în rezervă pe caz de boală, la scurtă vreme) dar era de o răutate de fiară.

M-a întrebat dacă am acasă bunuri de provenienţă străină șî i-am spus că da.

„Am câteva cartoane de ţigări de fumat și ceva băutură.

Dacă vrei să scriu, sunt cumpărate de la bișniţari.

Sincer, nu-s de-acolo.

Am ceva săpunuri puse de nevastă printre rufe.

Dacă vrei să scriu, sunt cumpărate de la magazinul comerţului exterior ca și cafeaua.

Sincer, nu-s tot alea.

Mai are fata niște gumă de mestecat în dulapul ei.

Dacă vrei să scriu, e de la ţigăncile alea de le vedeţi voi de la geam cum vând gumă în faţa cinematografului Țiglina.

Sincer, eu nu cumpăr gumă de la ţigani.”

Arăta de parcă l-aș fi strâns de coaie.

Mi-a pus în faţă o foaie de hârtie și mi-a spus să scriu că accept să mi se facă percheziţie acasă și i-am spus că îmi dau acordul verbal, ca să se vadă buna mea credinţă dar, de scris, scriu numai după ce văd că firele de praf din casă sunt înclinate tot spre dreapta cum le-am pus eu și dacă ei sunt de acord să fie discreţi pe scară și să dau un telefon soţiei, înainte, ca să nu se sperie nici ea nici copilul.

Turba.

„O să mergem, oricum și-o să vezi tu!”

„Eu zic că ţi s-a făcut de pâine cu vin la ochi. Vă tai cu securea de bătut șniţelele pentru violare de domiciliu. Du-te și raportează, mai bine, că, și așa, stai pe scaunul meu și trebuie să-l dezinfectez după ce te ridici.”

A plecat furios și s-a întors spășit.

„La Tanasă nu mergem, la Popescu am mai fost de curând (nu știam), mergem la Matei. Boia și Matei plecaţi!”

Vali venise din concediu, prima zi.

M-a cerut pe mine ca martor.

Cristi Boia îmi era prieten din copilărie, pe celălalt nu-l cunoșteam și am bănuit o coincidenţă de nume cu al colegului meu.

Am plecat cu mașina lui Cristi.

O Dacie 1100 de pe care curgeau tablele.

Cristi era cam beţiv.

Am ajuns acasă la Vali și ne-a întâmpinat maică-sa cu Cătălin, băiatul lui, în braţe.

Am intrat și eu am trimis-o pe bătrână, cu copilul, în dormitorul mic (era un apartament cu trei camere semidecomandate) și am luat iniţiativa.

„Adu ceva de băut și să facem procesul verbal că doar nu vreţi să găsiţi ceva la unul venit din concediu.”

Maimuţoiul n-avea nimic de băut și i-am spus lui Cristi că-i rămân dator deși dator e el care mi-a deranjat yinul și yangul.

A fost de acord că ne-om înţelege noi că nu eram răi de pagubă, niciunul.

I-a ordonat lui Matei să facă procesul verbal și ăsta se tot foia și a intrat în camera alăturată până l-am repezit.

Am terminat cu bine și am ieșit pe ușă. A ieșit și bunica cu nepoţelul și a vrut să ne arate ce copil educat este:

„Ce spui tu, puișor, când pleacă musafirii?”

„La revedere, mai poftiţi!”

„Taci, mă copile, nu cobi.” Am spus.

„E mic, mă Cristi, nu lua în seamă ce spune.”

Mai târziu am aflat că locotenentul major era vărul colegului meu.

„E bine să nu știi dar, dacă știi, să nu vorbești, dacă vorbești, să nu scrii, dacă scrii, să nu semnezi iar dacă semnezi, să nu te miri.” (Proverb comunist)

Adi, secretar de partid, pe vremea aceea, a avut patru neveste cu acte în regulă, cu două mai mult ca mine.

Când m-au considerat intellectual (terminasem facultatea de drept) m-au chemat să mă testeze (colegii ziceau „testiculeze”) la Comitetul municipal de partid.

În ziua aia eram la Fabrica de conserve Tecuci unde făceam export de bulion la foc automat către Iran, Irak și Libia ca să raporteze judeţul realizări mirabolante.

Fiind interes mare, directorul intreprinderii, care era doctor în agronomie (conservele vegetale de Tecuci sunt și azi, renumite) mă trata cu un șpriţ bun din motiv că nu avea cu cine să bea și pentru că eram în deplasare și mergea la friptură.

Când m-a văzut agitat că trebuie să plec la gară, m-a liniștit și mi-a oferit mașina lui de serviciu care să mă și readucă la Tecuci.

De bucurie am mai băut câteva pahare și am plecat vesel.

Când am ajuns, pe coridor era mai ceva ca la un examen cu Tudor Popescu la mine la facultate, jucau, toţi, bătuta, mărunţel, ca la căminul cultural și citeau de pe fiţuici, niciodată n-am știut ce.

Parcă se temeau că rămân pe afară și nu le mai ia nimeni cotizaţie.

Am pufnit în râs, am întrebat dacă pot să intru eu, că-s grăbit și, cu Cocoșul alături ne-am prezentat comisiei.

Aveam mare încredere în mine că „vrăjeală politică” aveam la activ, cârca.

M-au întrebat ce condiţii trebuie să îndeplinească cineva ca să devină membru de partid și am băgat din top, bucuros, de toate cele, de la integritate până la bun familist dar figurile examinatorilor au rămas de piatră.

La o vreme, m-a întrebat, unul care vorbea articulat, de ce n-am citit Statutul partidului și eu i-am răspuns că nu l-am găsit în librărie și că am fost ocupat să fac exportul ţării și, atunci, el s-a simţit obligat să-mi explice că, în conformitate cu preţiosul document, pentru a deveni membru de partid, trebuie să faci parte dintr-o organizaţie de bază, să plătești cotizaţie și să recunoști Statutul PCR.

LUCRARE DE CONTROL LA ZOOLOGIE

COCOSUL

Cocoşul este o pasăre cu penajul viu colorat,dar poate fi şi negru. Trăieşte pe lîngă casele oamenilor cu o puicuţă sau mai multe.De obicei stă cu puicuţele din curtea lui, dar uneori mai sare gardul şi prin vecini la puicuţele altora pe care nu le iartă.Este bătăios cînd îl întărîtă cineva începînd să cotcodăcească puternic,fiind chiar în stare săţi sară în cap,lovind cu ghearele.Isi apără bine găinile din subordine dar nu ezită să le ciupească dacă vede că nu cotcodăcesc bine şi apoi le şi calcă cu ciudă pînă le ies ouăle din ele.Nu suportă concurenţa cînd apare un alt cocoş care vrea să cînte în ograda lui,scurmînd nervos pămîntul pînă îl sapă pe intrus.Isi cunoaşte bine indatoririle de cocoş şef, în ograda sa,lucru pe care îl trîmbiţează toată ziulica de preferinţă din locuri mai înalte,pentru a fi văzut şi auzit de toată lumea.Evită relaţiile cu găinile ouătoare sau bătrîne preferînd puicuţele tinere de o anumită vîrstă şi greutate numai bune pentru fript.In discuţiile cu cocoşii din alte curţi nu cîntă cu ei decît de sus,de pe gard,pentru a nu apare în inferioritate.Se înţelege bine cu căţeii şi cu pisicile mai linguşitoare.De cîinii mai mari se fereşte ca nu cumva să fie muşcat şi să-şi strice penajul.

Au încercat mulţi să-l taie pentru ciorbă dar nu au reşit să-l prindă-(nici măcar dormind).

Nu se ştie exact cînd a apărut pe pămînt,istoria consemnînd doar disputa întîietăţii dintre ou şi găină,despre cocoş neexistînd nici o menţiune.

Se hrăneşte numai cu grăunţe de calitate,pe care le ciuguleşte de ici de colo,fapt care îi menţine siluieta zveltă,pe cînd găinile hrănindu-se cu boabe de calităţi inferioare se

îngrașă,devin obeze,nu mai dau randamentul cerut,fapt ce le duce la pieire sfîrgind prin fierbere sau prăjire.

Trăind la oraș are avantajul că scapă de a fi adulmecat de vulpi sau lupi lucru cu care nu se pot lăuda confrații din mediul rural.

Cînd printre puii nou apăruți de la cloșcă apar și cocoși tineri cotcodăcește cu ei prietenos la început,pînă cînd observă că le-a crescut creasta prea mare și au început să cînte, moment cînd îi ciupește și îi face să zboare în alte curți cu cocoși șefi mai puțin pretențioși.

Fiind răspîndit pe tot globul,fiecare cocoș cu pretenții cîntă în mai multe limbi pentru a se putea înțelege cu semenii în cazul că aceștia trec cu anumite ocazii prin ograda lui.

Cu toate că are în subordine un număr de găini,cocoșul nu se consideră subordonat nici măcar stăpînului casei,cîntînd la orice oră fără a ține cont de reproșurile acestuia că îl scoală din somn la ore nepotrivite.

In concluzie se poate spune că(în funcție de coloritul penajului) este o pasăre simpatică prinzînd bine uneori pe lîngă casele oamenilor,pe care îi poate bucura sau necăji cu cîntatul lui.

Mai trist este momentul cînd zarurile fiind aruncate(prost) de către un adversar redutabil sfîrșește fie în oala cu borș fie cu scurmacele în sus în platoul de răcituri.

UN COCOSEL CU CREASTA INCA NECIUPITA

Am replicat, prompt, că dacă îndeplinești condiţiile alea, ești membru de partid nu urmează să devii.

„Tu vrei să modifici statutul partidului și nici măcar nu ești membru și nu l-ai citit?”

„Păi, dacă e depășit, trebuie schimbat că așa spune Secretarul General la Congrese. Progres înseamnă să modifici ceea ce nu mai corespunde realitătii”.

N-a comentat niciunul ceea ce dovedea că nici ei nu citiseră documetele congreselor sau că Ceaușescu chiar spusese așa ceva.

„Ești combativ, nu glumă, poţi pleca... Dumneata nu, tovarășe secretar.”

Mi-am spălat obrazul, faţă de Adi, cu multă, foarte multă bere că se murdărea ușor de la mici, mai târziu, când m-am întors din deplasare.

Am zis că nu mă confirmă, neam dar am aflat, la prima ședinţă de partid, că mi-au dat zece cu felicitări și, așa, am ajuns să plătesc zece beri pe lună cotizaţie la Partid.

Atunci am jurat, și m-am ţinut de cuvânt până azi, că nu mai devin membrul niciunui partid din două motive: membru se spune și penisului și partidul e o adunătură de cioflingari care te critică din orice poziţie ca să nu le dai în vileag prostia.

Existau mici idile cu fetele din port ale unora dintre colegi și treaba asta făcea deliciul colectiv.

Una dintre cele mai teribile poante făcute unui coleg care se „delecta“ cu o magazioneră, în tura de noapte, în magazia ei, pe o saltea obișnuită, nu Relaxa, a fost când am vorbit cu un macaragiu de pe o macara cu magnet și a luat în coţadă o foaie de tablă a adus-o în faţa magaziei și i-a dat drumul de sus.

A pocnit infernal.

N-au făcut penis captiv dar au ieșit ciufuliţi și cu hainele din când în când pe ei în lumina proiectoarelor pe care le-am aprins și le-am orientat spre ușa lor.

A fost un râs general.

Se aprobă
ElBontea

Nr. 1142/26.06.1986.

De acord verbal urmează a se stabili data.

Către Serviciul
Mecanizate,

Subsemnatul Bourceanu Dan cu domiciliul flotant pe acasă, născut acum 47 de ani pe malul Dunării, 1,65 m înălțime, părul dat cu pudră și frumos nevoie mare cu deosebit respect vin în fața dumneavoastră cu următoarea rugăminte:

– Doresc să-mi aprobați să am un cîrlig deosebit la magazia de scule pentru a face proba la o saltea „Relaxa" nouă împreună cu Nuti.

Solicit acest lucru deoarece cred eu că și dînsa este de acord în proporție de 100%.

Vă mulțumesc cu deosebit respect.

Dan Bourceanu.

26.06.1986.

Tovarășului Șef de port.

Aici se impune o corectură, Zamfir era cunoscut cu denumire din lumea bovinelor, de la „viţel adult” la „Plăvan” dar a fost confundat cu Vali care domina lumea porcinelor și era un “filozof vamal” pentru că găsea niște soluţii de-a dreptul fanteziste problemelor vamale.

Fiecare dintre cei doi avea o colecţie de simboluri ale acestor animale cu care se mândrea la musafiri că a fost posibilă prin grija deosebită a colegilor de serviciu.

Venise o colegă nouă.

Era minionă, frumușică foc și Plăvanul o întâmpina când ajungea la serviciu și o lingea ca un viţel alintat.

Într-una din zile, am venit împreună cu ea și, când am ajuns, Zamfirică și-a făcut, fericit, numărul.

Eu am început să recit:

„Frumoasa pupe-și bou’n bot...”

și n-am mai așteptat, am șters-o rapid spunând:

„Nu eu am scris poezia, doar am adaptat-o puţin.”

Tura aceea am avut muncă de teren.

Vali Matei a intrat în vamă odată cu mine și fusese, ca și mine, angajat Romtrans.

Am primit noi, într-o zi, o sticlă de palincă drept cadou de la o navă sârbească și, la masă, am luat-o în dezbatere.

Vali și-a pus într-o sticluţă porţia lui pe motiv că vrea să bea acasă.

Cum a plecat, puţin, pe teren, noi i-am băut porţia și am pus apă în sticlă.

A ajuns el acasă și s-a așezat la masă cu soţia și cu mamă-sa, care locuia cu el, a scos, mândru, sticla și a turnat în pahare spunându-le că ce palincă bună a adus.

Soţia a gustat prima și a spus: „Vali, da’ are gust de apă...”

„Ce știi tu muiere?” a zis el, gustând „Fir-ati ai dracului de beţivi!”

Niciodată să n-ai încredere în vameși.

Nici când fac daruri sau, mai ales, atunci.

Eram la Bazinul nou, pe tură de noapte și vine un marinar, trimis de la poartă, să ne roage să permitem să intre cu taxiul în port.

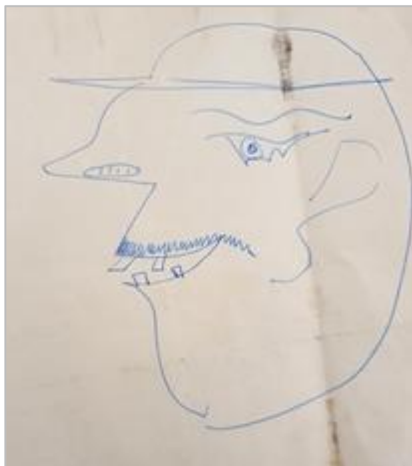
I-am zis că nu avem nimic împotrivă dar el a replicat că portarul îi dă drumul numai dacă îl însoţește un vameș.

„Lăutari nu vrea?” Am întrebat.

Omul a explicat că este cu soţia gravidă și cu bagaje multe și e lung drumul (2 km.) până la dana 50 sau ceva pe-acolo.

Cum nu se oferea nimeni, m-am oferit eu. Nu puteam lăsa o femeie gravidă să meargă pe jos atâta drum prin gropile din port. Întotdeauna am avut o slăbăciune pentru femeile gravide.

Le consider vulnerabile dar demne de un respect deosebit.

Ne-am suit în mașină și am ajuns la navă. Omul voia să stau la un pahar de ceva și-o friptură dar i-am replicat că nu mă-ntorc, pe jos, la birou, la ora aia, nici dacă-mi dă aur.

A trecut un timp destul de lung și eram la cârciumă, cu soţia, la o friptură și o baterie de vin și, când să plătesc, chelnerul îmi spune că a plătit un domn de la o altă masă cu dedicaţie pentru doamna căreia i-a dat un buchet de flori.

Am luat foc instantaneu ca motanul din desenele animate și nu știu când eram lângă binevoitorul meu:

„Prietene, dacă n-ai o explicaţie bună pentru ce mi-ai plătit consumaţia și-ai trimis flori neveste-mi, capul tău ia contact cu masa și nu-mi pasă care rezistă mai bine pentru sunt decis să repet până răspunzi corespunzător.”

„Dom’ vameș, nu mă mai recunoașteţi? Sunt marinarul pe care l-aţi ajutat să ajungă la vapor, în Bazinul Nou, cu soţia gravidă. Apropo, am un băiat frumos.”

„Răspuns corect. Mă bucur pentru tine. Mulţam fain dar e mai bine să spui înainte, că eu am memoria scurtă și voi sunteţi mulţi și cu multe probleme. Să-ţi trăiască feciorul și soţia și să ai parte de bucurii de la ei.”

A avut. După câţva ani, plângea în pumni că a găsit casa așa de goală că, dacă învârtea o pisică, de coadă, nu avea de ce să se agaţe. Nevasta iubitoare plecase cu altul.

Viaţă de marinar.

Ori te înșelă ori pleacă.

N-am stiut, niciodată, cum e mai bine.

Un singur marinar fericit am întâlnit, în toată cariera mea.

Eu îi spuneam Kenny Rogers pentru că avea o barbă frumoasă și plete precum cântăreţul.

A apărut, într-o zi, la taxare, cu o geantă în care avea cafea în cantitatea scutită de taxe și atât.

Mi s-a părut ciudat și l-am întrebat dacă se supără dacă-i fac un control la cabină și a zis că nu.

Eu îi întrebam așa, de politeţe, pentru că nu eram adeptul forţei.

Am plecat, împreună, la vapor și am avut surpriza plăcută să constat că era un partener de discuţie foarte plăcut.

Eram decis să-i las orice aș fi găsit de dragul faptului că era atât de glumeţ și de inteligent.

Mi-a spus că fusese, ani buni, bucătar, într-o staţiune de pe litoral și că avea bani și tot ce-i trebuia și călătorea de plăcere.

Se angajase motorist și făcea toate carturile unor colegi, când erau pe mare pentru ca ei să-l înlocuiască atunci când ajungeau în porturi. Acolo își lua liber și făcea excursii în toate locurile turistice pe care le putea atinge.

Mi-a povestit despre Veneţia, Napoli, Pompei, Luvru, piramide și Muzeul de egiptologie, Ermitaj și ce mai avea la activ și în plan.

L-am întrebat de ce nu s-a angajat bucătar și el mi-a spus că lumea mănâncă și în porturi și nu ai libertate dar mașina este mai puţin folosită de nava care staţionează.

Mi-a gătit ceva minunat și am mâncat bine și am băut un coniac, bun, de Murfatlar.

Mi-a gătit de fiecare dată când venea în Galaţi și vorbeam despre ce a mai văzut.

Era o bucurie să-l ascult.

Dar cea mai hazlie chestie a fost când mi-a povestit că l-au rugat colegii bucătari să le aducă cafea verde dar nu putea aduce mai mult de cinci kilograme că era interzis și a trecut cincisprezece kilograme de seminţe pentru papagal.

La Poarta unu din Constanţa fata care taxa i-a cerut să vadă ce seminţe a adus el pentru papagal și a văzut că era cafea.

„Bine,” a zis ea „dar asta-i cafea!”

„Eu i-am adus. Dacă nu mănâncă îl ia mama dracului!”

A râs toată lumea și l-au lăsat în pace.

Puiu era economist, se ocupa cu învăţământul profesional, era șef de tură și divorţase de prima soţie pentru ca, trecând prin diverse fete faine să se însoare cu o liceancă, vecină, fiică de ofiţer de armată, care urca de la parter la etaj, pe gratii, ca să se giugiulească.

Tinereţea fetei l-a ambiţionat să se pună pe slăbit. Curele de slăbire repetate când, de foame rodea cotoarele de la ardeii copţi mâncaţi de noi sau cerșea iaurt de la vapoarele turcești când îi mâncam noi mâncarea și-i schimbam cifrul la Samsonait-ul de care era foarte mândru, i-au dereglat metabolismul de a ajuns foarte gras (admitea că ar fi avut 150 kg. dar noi îl suspectam de mai mult).

Decembrie ’89 m-a prins la fel de idiot ca toţi din ţara asta.

Am pus botul la vrăjeala cu teroriștii, morţii eroic, armata e cu noi, moarte securiștilor împuţiţi, schimbarea regimului si tote minciunile regizate de Sergiu Nicolaescu și filmate de Tembeliziunea Română (Liberă pe dracu’ dar plină de parșivi și ticăloși).

Pe 21 decembrie eram de serviciu.

Vine Vasile, un coleg, fost activist UTC la cultură, beţiv, inteligent și plin de vervă și îmi propune să adunăm medicamente uzuale de la vapoare și să le ducem la București ca să-i ajutăm pe cei pe care-i răniseră teroriștii.

Am fost de acord, instantaneu și am chemat pe Nelu Grasu’, cu mașina să trecem la treabă.

Am rugat comandanţii de la vapoarele străine întâi, pentru că erau mai aprovizionaţi (românii aveau trei feșe și o sticlă de spirt dacă nu aveau lipoveni în echipaj să-l bea) dar am trecut și pe la ei.

La una dintre navele românești navigatorii beau în sala de mese și, când le-am spus de ce am venit, se pregăteau să ne încingă puţin.

I-am spus adjunctului meu, Sandu, să ne așezăm cu spatele la perete(Nelu Grasu s-a dat deoparte plin de solidaritate cu noi, spunând că el e de la Navrom nu de la vamă) și să dăm să cadă omul că-s mulţi.

Atunci a intrat pe ușă ofiţerul de cart care a spus:

„Bă, sunteţi nebuni? E domnul Tanasă."

Nu știu ce bine îi făcusem și nici nu am stat să aflu.

Ne-a dat ce avea prin cambuză și am plecat.

Am lăsat mașina lui Nelu la benzinăria unde lucra soţia lui Costin (pe care o chema Vasilica), am luat mașina lui alimentată la full și am plecat către București.

Aveam un bidon de vin, câteva cutii de bere, o sticlă de whisky și două sau trei cartoane de ţigări.

Am ajuns din urmă un camion descoperit, plin cu „revoluţionari" beţi și un ţigănel îmbrăcat ca vai de el care, după ce erau să ne linșeze ne-au lins pe obraji și ne-au permis să-l luăm pe copil în mașina noastră ca să nu moară de frig și am promis că îi așteptăm la intrarea în București.

Am intrat în capitală pe 22 decembrie 1989, la ora șapte și un sfert sau pe acolo.

Nu i-am mai așteptat că am văzut, din loc în loc, miliţieni cu pistoalele în brâu păzind realizările socialismului și am crezut că ne-așteaptă, la Galaţi, Goiciu (noul sef-adjunct de vamă, securist și prost și rău) cu cătușe gravate cu numele noastre.

„Mă, să-mi aduceţi aminte să-mi scot ceasul, când ajungem acasă, ca să nu mi-l spargă boul.

E de la tata și ţin la el."

Am mers înainte dar Vasile a revendicat locul mortului de la Nelu Grasu care se înfrăţise prea tare cu bidonul de vin și, după ce s-a produs schimbarea ne-a trecut un glonţ prin parbriz, razant.

Grasul era norocos de parcă mâncase numai căcat când era mic sau, poate, mai mânca.

Am ajuns în toiul horei și n-am putut trece spre DGV de camionul pus travers în stradă pe un fundal de război care nu mi s-a părut normal.

Dacă trăgea securitatea, trăgea serii scurte de câte două cartușe, nu ca la nuntă și ar fi trebuit să sară tencuială de pe pereţi sau bucăţi de asfalt ceea ce nu se întâmpla.

Noi trebuia să fim zombi, la ora aceea, nu doar morţi.

„Cumetre, ăștia trag în noi, eu mă cac pe mine." Mi-a comunicat Nelu.

„Nu prea trag bine. Ghinionul tău este că ești cubuleţ. Eu merg cu umărul înainte si nu mă nimeresc. Dacă te caci pe tine vii pe jos la Galaţi."

Am hotărât să mergem la Spitalul de urgenţă cu medicamentele.

Acolo, în poartă, erau o gloată de bambleţi care nu știau ce vor și circulaţia o dirijau doi ofiţeri de miliţie, un căpitan și-un locotenent major, cu pistoalele în tocuri.

Am spus că vrem să dăm medicamentele spitalului și, unul din miliţieni, m-a întrebat de unde le-am furat.

I-am răspuns că de la mă-sa și s-a liniștit.

S-a decis, de către nu știu cine dintre cerberii spitalului, să intre doar doi dintre noi și au intrat Sandu care era șofer și Vasile ca proprietar al mașinii.

Eu am împărţit ţigări la plebe și m-am cam oripilat c-au venit să mă pupe numai bărbaţi și nu cădeau gemuri, var sau tencuială deși se trăgea spre spital (spuneau ei).

La întoarcere am întâlnit camioanele cu militari din armata Galaţilor și a Brăilei și blindatele lor opriţi ca niște raţe care așteaptă vânătorii.

Puteau fi omorâţi și cu praștii.

Atunci a început să-mi pută.

Am ajuns acasă și am vrut să luăm de la Spitalul Judeţean pe fiica directorului de la Abator care era prietenul nostru, din motive evidente, și s-o ducem acasă și beţivii din poartă mi-au văzut uniforma și s-au micţionat pe ei.

„Are uniformă, e suspect!"

A trebuit să-i șterg o palmă unuia care puţea mai tare ca mine a alcool ca să mă fac înţeles.

Am aflat că femeia plecase acasă cu mijloace proprii.

L-am livrat pe viteazul ţigănel în zona unde spunea că locuiește și am spart gașca.

Când am ajuns acasă, nevasta mi-a spus că a fost un pic îngrijorată.

Sandu mi-a spus că nevastă-sa dăduse telefon la a mea să-și manifeste neliniștea și îngrijorarea si că a primit un răspuns demn de toată lauda.

„Nu-ţi fie frică.

E cu John.”

Mi-a fost silă să mă fac erou sau să revendic faptele acelea, așa cum am scris în Partidul beţivilor liberi și mi-am asumat înjurăturile, celor care au fost cu mine, pentru atitudinea asta pierdantă.

Mi le asum și acum. Aș fi murit de rușine să fi fost declarat părtaș la crearea României de azi.

Prefer să numesc, totul, o rătăcire de moment.

George era denumit Pelicanul, era numismat, bibliofil și filatelist.

Un autodidact care se mândrea cu porecla și căuta orice ocazie să o audă.

Eram în tură, la Docuri, și televizorul mergea, în legea lui, pe un program rusesc.

Era o emisiune de tip National Geografic și prezentau o colonie de pelicani.

Nimeni dintre noi nu a sesizat sau nu s-a mai obosit să-l tachineze și el a întrebat curios:

„Ce-s ăștia, băieţi?”

I-a răspuns Virgil:

„Lebede, nea George.” spre dezamăgirea lui.

Ciolanul reprezintă dorinţa lui de a fi șefuleţ.

Fiind jidan-rus, a vrut să ne arate, într-o tură de noapte, cum se bea rusește, fără să te-mbeţi.

Aveam câteva sticle de vodcă Smirnoff și le ciuguleam în voie.

A luat el un pahar și l-a umplut până-n grindei.

A suflat puternic și l-a dat peste cap apoi a mirosit o felie de pâine.

Noi eram muţi de admiraţie.

A repetat figura.

Când a băut al treile pahar noi uitasem să vorbim articulat, de admiraţie dar, n-a trecut mult și s-a prăvălit de pe scaun ca un bolovan.

Nu l-am mai putut urca pe birou pentru că eram și noi, beţi dar și el greu că era grăsun.

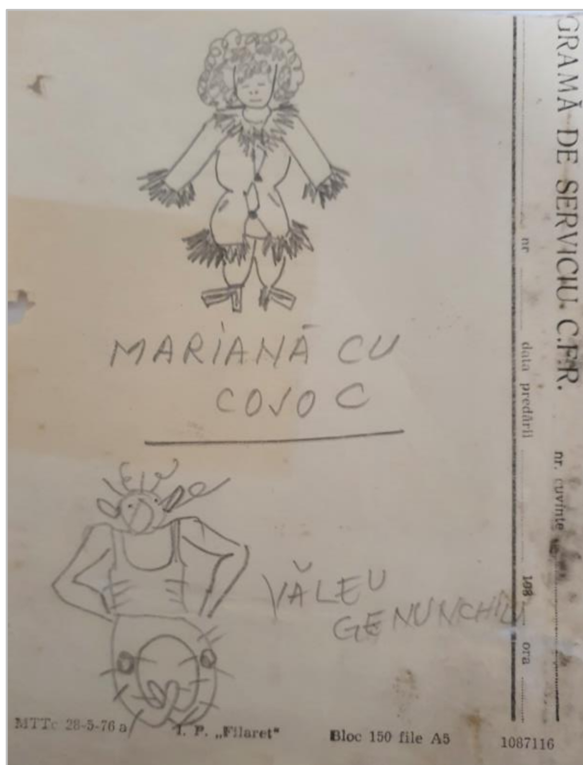
L-am învelit cu o pătură și a dormit, până dimineaţă, pe podea.

Ani la rând, când beam o tărie îl tachinam:

„George, ne mai arăţi cum se bea rusește?”

Mariana, supranumită Curdefier, era magazioneră în port și curvă, după cum spune numele.

Vorbea fluent turcește (am folosit-o la traducere când a fost ucis un turc la bordul unei nave de-a lor și trebuia să stabilim legea aplicabilă infracţiunii), grecește și englezește și mă iubea sincer și cu recunoștinţă pentru că n-am controlat-o, niciodată, corporal și am dat dispoziţie, în tură, să nu fie controlată sau umilită.

I-am arătat respect, mereu, pentru că o asemănam cu o gheișă romăncă.

Era inteligentă și destul de instruită.

Un interloctor plăcut.

Mai fusese Geta Barbuzanca o intelectuală a curvelor, care plătea cerșetorii să nu facă ţara de râs întinzând mâna la străini dar plecase în Grecia unde s-a măritat cu un armator.

Dacă o fi fost vreo Mata Hari nu mi-a păsat niciodată.

Securitatea a irosit hârtia pe curul meu.

Am fost și am rămas adeptul pricipiului că bunăstarea unei ţări este dată de bunăstarea fiecăruia dintre cetăţenii ei, nu de o medie statistică în tone de oţel sau cărbune.

Când ni s-a redus personalul (aveau ei ce aveau cu vama care era, este și va fi instituţia coruptă de serviciu), au dat afară îngrijitoarea și niște șalupiști și făceam noi curăţenie la schimb de tură.

Portul ieșea din tură cu o oră mai devreme decât noi și, trecând pe poartă, m-a văzut „dând cu pixu'" prin birou cum zicea Popescu. A venit și mi-a luat „motanul" un mop marinăresc, din mână și mi-a spus că nu-mi stă bine așa.

„Lordul John", cum îmi spunea nu poate să se degradeze la a da cu motanul prin birou.

Nu mă prea „degradam" eu dar avusesem o noapte de șpriţ și trimisesem colegii să-mi ţină o ciorbă de burtă caldă la Barul Marinarilor, că se termina la ora șapte și aveam arșiţă.

Eu trebuia să predau tura și să-l salut pe șeful de vamă.

Unul dintre băieţii mei avea o vorbă:

„Şefu', nu-i așa că, dacă dăm cu banu', tot eu plimb motanu'?"

A făcut o curăţenie exemplară și, ca recompensă, i-am dat un pahar de whisky.

L-a băut și mi-a adus paharul, atrăgându-mi atenţia că l-a spălat cu detergent.

A fost o prezenţă discretă și de o feminitate deosebită căreia îi spuneam, cu drag, „Sărut mâna!".

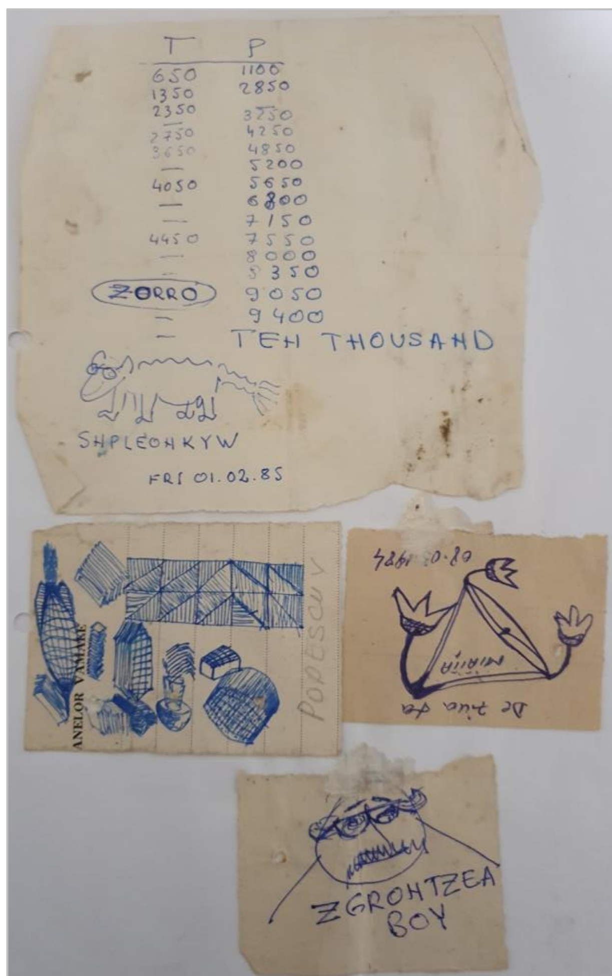
Am auzit că s-a măritat cu un popă.

Veneau barje cu marfă din Vietnam, vodcă de orez, papuci de plajă, rogojini de tot felul și mărunţișuri dar vodca era o atracţie mare pentru docherii care descărcau.

Tura mea era cea mai criticată.

Nici eu nici sergentul major Tomiţă de la miliţia transporturi nu eram foarte dornici să prindem hoţi.

Aveam noi o teorie că, oricum, le dă drumul procuratura sau le dă instanţa o pedeapsă la locul de muncă și nu ne plăcea să muncim degeaba.

Dar, într-o zi, am hotărât să luăm măsuri.

L-am chemat pe operatorul de dană, am luat doi soldaţi de la grăniceri și ne-am apucat de treabă.

Am luat legitimaţiile docherilor care au coborât în hambarul barjei, am pus soldaţii pe ambele părţi ale vagonului în care se încărca vodca și noi ne-am așezat pe binte și priveam atent.

Au urcat câteva coţade, s-au încărcat în vagon, nu s-a furat nimic.

Deodată totul s-a oprit. Nu mai urca nimic. A durat vreo jumătate de oră și nimic nu ieșea din hambar.

Ne-am alertat și l-am trimis pe operator să veifice.

„Nu știu ce-i cu ei. Parcă-s în grevă.” A glumit el.

Ne-am uitat și noi pe gura hambarului.

Jos, docherii stăteau buchet, în mijloc și priveau în gol.

Am strigat la ei.

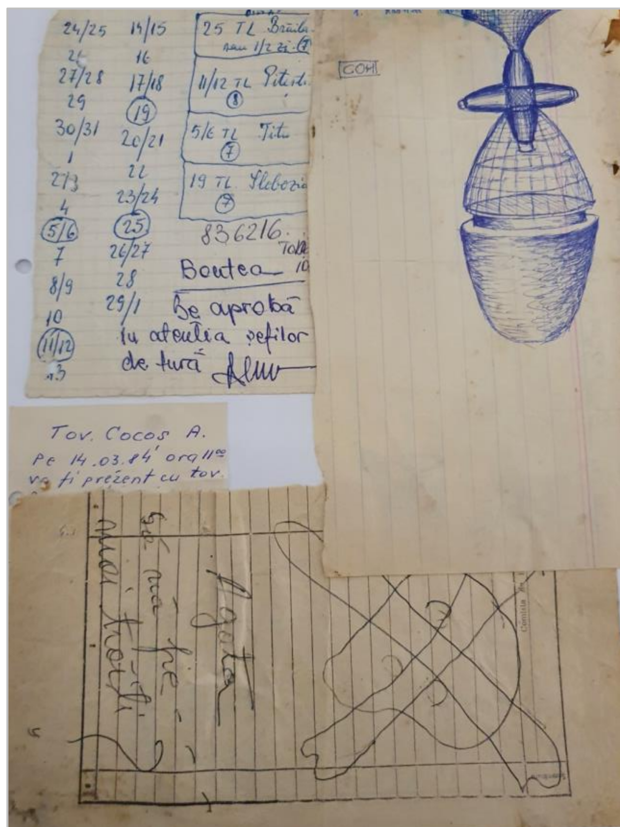
N-a răspuns niciunul.

L-am trimis pe operator jos să-i pună la treabă.

A ajuns lângă ei.

L-a tras pe unul de mână și au căzut toţi.

Erau, lemn, de beţi.

I-am scos cu un palet și i-am înșirat pe chei, cam cum stăteau cadavrele scoase de pe Mogoșoaia (vaporul de pasageri scufundat, pe Dunăre, lovit de un convoi bulgăresc).

L-am luat pe Tomiţă, am dat două sticle de vodcă soldaţilor ca mulţumire, am luat și noi câteva și le-am spus să fure liniștiţi că mai este vodcă în Vietnam.

N-aveai cum să-i lecuiești pe docheri de furat.

Mi-aduc aminte că furau cafea verde, nu știau la ce este bună și o dădeau la porci.

De joc.

Era o liniște în port de nu mișca o macara.

Nu era nici un vapor și intram tură de noapte.

L-am chemat pe Tomiţă și l-am întrebat:

„Cine-i șeful hoţilor din portul ăsta?”

„Eu, să trăiţi!” răspuns prompt.

Ia cheamă tu niște motorină la tine în rezervor și hai până la Abator să luăm un pic de carne mai multă c-avem nevoie și-acasă și la mine să luăm un bidon de vin care se poate oţeti dacă stă mult pe balcon.

Trecem și pe la tine, să luăm acordeonul și-om mai vedea.

Am pus de niște grătare și-o chindie cu muzică la acordeon de a răsunat portul.

A doua zi am dat amândoi cu subsemnatul dar a meritat și n-am recunoscut nimic din cele reproșate că doar nu eram nebuni.

Ei ne minţeau că-i bine, noi îi minţeam că-i rău.

Era un locotenent Porumbel la miliţia economică de făcea ravagii printre colegii mei.

Controale în birou, prin port, la ieșirea din tură.

Rău omul.

Nu l-am cunoscut până nu a intrat, odată, în birou când eram eu de serviciu și s-a prezentat.

„Porumbel.”

„Mă bucur. Ia loc.”

„Nu te temi de mine?”

„Nu. Nu mă tem de câini dară-mi-te de păsări sau de păsărici.”

„Dacă-ti fac un control la fișet?”

„Ar fi o minune. Ești în port și vama îi controlează pe toţi. Citește legea.”

„Pe colegi i-am controlat.”

„Colegii sunt proști că te-au lăsat.”

Pe parcursul discuţiei ieșeau în oraș marinari străini, care se prezentau la vamă și declarau banii și ce mai duceau în oraș dar mai și lăsau, pentru mine, un pachet de ţigări, o gumă sau un săpun bun, după uzanţele portului.

Eu le luam,liniștit și le puneam în sertar.

„Ce faci cu alea din sertar?” m-a întrebat.

„Dacă insiști prostește, tai o dovadă de reţinere și le predau, dacă ești deștept ai și tu câteva pachete și ne rămân și nouă.”

Am rămas prieteni buni, eu și cu Porumbelul păcii, până a fost mutat sau avansat, nu mai știu.

Comandantului companiei de grăniceri, care venea pe la noi, în vizită, când controla santinelele (portul era păzit de grăniceri și fiecare vapor avea o santinelă la scară) i-am spus că o caschetă care stă cu gura-n sus, pe birou, poate ţine mai multe pachete de ţigări decât una care stă ţanţoșă cu gura-n jos.

Mâncam, la el, la companie, fasole făcută la cazan, cu murături și beam vin bun adus de soldaţi.

A murit de cancer la plămâni, cu toate că era sportiv, făcuse și alpinism, și nu fumase niciodată.

Oamenii au fost ceea ce sunt și acum.

Niște amalgame de răspunsuri haotice la stimuli externi.

Portul Mineralier era în construcţie si erau noroaie de treceau de tureatca cizmei.

Biroul nostru era la o, așa-zisă, poartă care avea o barieră și era legat cu o parâmă ca să nu cadă în groapa formată ad-hoc din cauza surpării terenului.

Datorită apelor freatice orașul Galaţi are foarte multe surpări de teren.

Eram singur cu portarul, pe tură de noapte când a adus Navlomarul niște marinari englezi de pe un vapor care se numea Fort Charleton, beţi ca porcii, cum se îmbătau toţi „civilizaţii” de la vinul, coniacul și șampania din România cu care se adăpau ca bovinele.

Era toamnă și șoferul microbuzului avea capul îngheţat pentru că fusese nevoit să conducă cu capul afară din cauza putorii de vomă din habitaclu.

M-am dus pe un drum scurt și i-am întâmpinat la scara vaporului ca să mă asigur că nu cade vreunul la baltă.

Unul dintre ei, nu mai puţin beat ca ceilalţi, făcea vocalize că sunt necivilizat și am armă ceea ce, în Anglia lor aristocrată, nu au nici poliţiștii.

I-am răspuns că nu am și mi-a spus că a văzut el, la poartă, că aveam o pușcă pe umăr.

I-am explicat că arma era o butaforie și o avea portarul care era în spatele meu, pentru impresie artistică.

M-a invitat la vapor și, dacă a văzut că nu vreau să mă complic, mi-a luat cascheta murdară de cărbune și minereu și a urcat scara imperială a vaporului în coate si genunchi.

Marinarii de la bord îi priveau pe noii veniţi rece și indiferent.

N-a schiţat, niciunul, nici cel mai mic gest să-i ajute.

Puteam renunţa la cascheta că nu merita doi bani dar m-am decis să n-o las capitalistului alcoolic și eram curios ca un pisicuţ care, de abia a făcut ochi.

Am urcat după el, cu cizmele mele murdare de mocirla aceea din amestec de minereu, cărbune si noroi și mă uitam, cu groază, cum, un singaporez mic și vioi, îmi ștergea urmele cu mopul lipsindu-mă de posibilitatea de a recunoaște calea de întoarcere.

Mă simţeam ca Hansel și Gretel după ce le-au mâncat vrăbiile firmiturile.

Era un mineralier destul de mare de peste 50 000 tone care ușurase la Constanţa pentru a putea urca pe canalul Sulina până la Galaţi.

Am ajuns într-un bar unde erau fotolii și mese ca la orice bar.

Amicul meu s-a răsturnat de vreo două ori cu fotoliul, mi-a oferit un whisky și a plecat lăsând pe masă un carnet negru.

Mi-am terminat băutura care era puţină, pentru că barul avea sticle pe perete cu dozator fiecare și un ofiţer bărbos m-a îndemnat să mai beau iar la replica mea că nu înţeleg mecanismul, mi-a explicat, râzând, că fiecare dintre ei are un carnet în care notează tot ce consumă de la bar și, la sfârșit de lună, carnetele se adună de intendentul vaporului (purser) și trebuie să coincidă cu inventarul făcut de acesta care le oprește sumele de plată din salariu.

La noi, un sistem ca ăsta îl băga pe intendent în datorii veșnice.

L-am întrebat ce este de râs în asta și mi-a spus că, cel care-mi lăsase carnetul era scoţian și că eu sunt un unicat.

Am râs și eu și am trimis bere soldaţilor de la grăniceri, mi-am luat și eu câteva beri și un carton de ţigări Peter Stuyvesant dar cel mai fericit am fost că, încântat de faptul că știu englezește, gvardia mi-a umplut porthartul cu cărţi de la biblioteca vaporului.

Aș fi putut lua ţigări, băuturi și cafea câte voiam dar eu am plecat, ca un copil prostuc, fericit că am cărţi frumoase.

Am dat de furcă securităţii cu ele că, la un moment dat, au decis să mai ia din ele la una din vizitele pe care mi le-au făcut acasă în lipsa mea, probabil să citească la birou.

Erau obișnuite aceste vizite domiciliare făcute de securiști când noi eram la serviciu.

M-a chemat, odată, Ştirbu și mi-a spus că nu poate să mă lase să plec de la serviciu acasă timp de trei ore. Am întrebat dacă nevastă-mea poate și mi-a răspuns că sunt băieţi care s-o oprească și pe ea dar, probabil e chemată la Personal pentru clarificarea dosarului.

Mă așteptam la asta, după ce am găsit un microfon prins cu magnet de calorifer și am spus răspicat, în el, că, dacă nu-l iau ei repejor, îl arunc în WC.

Perle din ședinţe. O vreme am fost președinte de sindicat dar, fiindcă nu m-au ajutat să pot oferi unui coleg un apartament mai bun decât cel în care stătea cu mamă-sa și doi copii, cu igrasie într-o cameră din cele două de curgea apa de pe pereţi, am hotărât să renunţ, prin ’89, primăvara.

Președintele Consiliului municipal al sindicatelor era un tembel care fusese secretarul de partid al Combinatului și-l dăduseră afară de prost ce era și a venit la șsdinţa noastră cu gând să mă sancţioneze.

Am făcut ședinţa, am pregătit voturile care trebuiau să-l facă președinte pe Bâdia și am pornit la votare.

S-a votat liber și am ieșit tot eu dar, spre surpriza generală, am rupt voturile și le-am scos pe cele pregătite dinainte, i-am pus pe cei care erau responsabili cu numărarea voturilor să facă procesul-verbal și am pasat motanul.

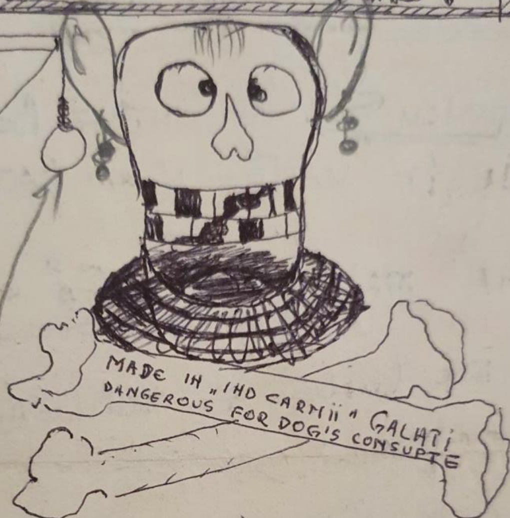
N-am fost sancţionat că toată lumea a votat împotrivă.

Eram solidari la chestii din astea.

Asta dovedește că, dacă ești impertinent, impui voinţa ta celor din jur.

Este perpetua tehnică a politrucilor.

BLACK LIST

BONTEA M = mici fricțiuni în tură
MATEI V. = cam atît
PADURETI Z. = OAMENI NEOAMENI
BADIU A = TURA „VESELA"
POMETCOV A = LA UNELE SOLICITĂRI AM FOST
CAM ÎNCET adică nu am răspuns cu
promptitudine imediată.
FAM GROSSU a tras un pahar mai mult pe gît
Cinci ani de zile dați-o încolo de treabă,
chiar atît de prost sînt?
RADOI ION = Deazia o ia de unul singur!
șeful de tură este impulsiv
Cam asta a fost.
TANASE - Aș dori să nu fiu un șef de tură
schimbat de pe noua poziție
Popescu V - Tov. RADOI A AVUT DREPTATE DAR
DUPĂ ACEEA MI-A PĂRUT RĂU.

URMAREA PE PARTEA CEALALTĂ

BLACK LIST

MADE IN „IND CARNII" GALAȚI
DANGEROUS FOR DOG'S CONSUPTIE

BONTEA M = mici fricțiuni în tură
MATEI V. = cam atît!
PADURETI Z. = OAMENI NEOAMENI
BADIU A = TURA „VESELĂ"
POMETCOV A = LA UNELE SOLICITĂRI AM FOST CAM ÎNCET adică nu am răspuns cu promptitudine imediată.
FAM GROSSU a tras un pahar mai mult pe gît
Gură ani de zile dați-o încolo de treabă, chiar atît de prost sînt?
RADOI ION = Deazia e ia de unul singur! setul de tură este impulsiv
Cam asta a fost.
TANASE – AI DORIT SĂ NU FIU UN ȘEF DE TURĂ SCHIMBAT DE PE NOUA POZIȚIE
Popescu V – TOV. RADOI A AVUT DREPTATE DAR DUPĂ ACEEA MI-A PĂRUT RĂU

URMAREA PE PARTEA CEALALTĂ

Stația destinat
Locul descărcării
Lista nr

NOTĂ

en on board
Russe

16. Locul pentru calcul navlului şi altor accesorii :
Место для расчета фрахта и других сборов:

ZAMFIR 21.12.84

Cel mai bun banc pe care mi l-a spus maiorul Ştirbu a fost cel care stabilea că cei mai mari chimiști ai lumii au fost: Hristos care a făcut din apă, vin; Hitler care a făcut din evrei, săpun și Tanti Leana care a făcut din chimia românească, un căcat.

Cele mai bune bancuri politice le-am aflat de la securiști care nu erau atât de bestii sau proști pe cât îi fac interesele foștilor lor informatori ajunși la putere.

Proștii și bestiile erau excepţia.

Securitatea recruta pe cei care terminau facultatea cu mediile cele mai mari.

Se știe că erau câteva intreprinderi de comerţ exterior care aparţineau securităţii cu care se făceau operaţiuni în folosul celor care conduceau jocul.

Am rămas singur, brusc, la conducerea vămii, când s-a anunţat un export al Românoexport care voia să trimită marfa la Sibiu.

Tot satul știa asta, numai eu nu.

Vin reprezentanţii firmei să depună actele și eu le spun că export înseamnă ca marfa să părăsească, fizic, teritoriul vamal al ţării și că-i rog să-și ia actele și să plece.

Mi-au motivat că s-au mai făcut astfel de operaţiuni, prin alte vămi și eu le-am spus că asta nu le face legale.

Au trecut la amenințari și i-am dat afară.

Mai târziu, m-a chemat secretara pe motiv că mă sună primul-secretar de la judeţ pe telefonul șefului.

O voce autoritară mi-a dat dispoziţie, sub sancţiunea că mă dă afară din vamă, să vămuiesc marfa că e vorba de exportul judeţului, de plan și de alte căcaturi de-ale lor până când m-am plictisit și i-am răspuns că nu am nici o dovadă că e cine zice că e și că dacă nu-mi arată legitimaţia închid telefonul ceea ce am și făcut din motivul, evident, că n-a putut s-o facă.

N-a trecut o jumătate de oră și a intrat în port o Dacie neagră cu patru indivizi în ea, dintre care doi au intrat în biroul șefilor. Evident, m-a chemat secretara.

„Bună ziua, suntem de la securitate și dorim să vorbim cu tovarăsul Tanasă.”

„Bună să vă fie inima cum vi-i căutătura, tocmai l-aţi găsit. Eu mi-s.”

„Unde putem sta de vorbă?”

„Unde preferaţi. Dar eu vă sugerez biroul șefului adjunct că-s microfoanele mai bune și mai pe direct.”

I-am poftit să șeadă și i-am întrebat, perfid, cu ce îi pot ajuta și mi-au dezvăluit ce bănuiam că era, exportul buclucaș.

Le-am scos Codul vamal și Regulamentul de aplicare și le-am explicat:

„Conform art. nu mai știu care, o marfă care se exportă trebuie însoţită de documente de transport taxate pentru o destinaţie din afara teritoriului vamal al RSR. Dacă marfa pleacă în primul sat din Ungaria sau altă ţară limitrofă sau nelimitrofă cu drag vămuiesc, dacă nu... îmi pare rău.

„Dar spun oamenii că s-a mai făcut.”

„Eu v-am citat dintr-o lege semnată de Escu și le-am arătat numele din Buletinul Oficial. Ultima oară când am verificat Escu era șeful statului și al Partidului așa că nu vreau să particip la o acţiune împotriva cuvântului lui și nici să-l mint.

Dacă veniţi cu un act semnat de el că pot să nu ţin seama de legile astea o fac cu plăcere, dacă nu... arestaţi-mă că tot n-o fac chiar dacă spune Tovarășul Prim. O fi el Prim dar Escu e General. Îmi pare rău, eu respect cuvântul unui general mai mult decât pe al unui prim.”

„Vă mulţumim, ne-am lămurit. Să trăiţi!”

Şi-au plecat.

După ani a venit la mine senatorul Paul Dobre care voia să facem ceva care contrazicea legea și i-am spus:

„N-am făcut asta pe vremea prematur împușcatului și n-o s-o fac nici acum. Dacă n-aţi dormi la dezbaterea legilor ar ieși mai bune. Du-te, maică, schimbă legea și o fac cu drag dar nu-mi bag oamenii în căcat ca să faceţi voi sula mare.”

A făcut-o altcineva și legea n-a fost schimbată.

Ce rost ar fi avut?

Oamenii au descoperit că, principiul de drept fundamental este acela că, orice lege este făcută pentru a fi încălcată. O lege care nu se încalcă timp de trei ani, devine caducă.

Stimată Doamnă Grosu,
stimați colegi,

Cuvintele mele nu pot exprima în aceste momente ceia ce simt.

Simt bucuria acestei întruniri prietenești la un spriț, avînd în jurul meu numai pe cei mai buni colegi de serviciu.

Simt tristeţea despărţirii de colega noastră Lenuța Grosu care, după mulți ani de serviciu în colectivul nostru iese astăzi la pensie.

Cuvintele mele de laudă nu-i folosesc la nimic, însă trebuie să menționez că doamna Lenuța Grosu, părăsești colectivul nostru, părăsește Vama Galați, pe ușa din față, cu fruntea sus, ca o colegă bună care ne-a fost, ca un om demn de stimă și respect din partea mea și a noastră a tuturor.

In numele dumneavoastră stimați colegi, mă fac mesagerul să-i transm doamnei Lenuța Grosu, multă sănătate

și fericire, ani mulți de pensie în vremuri mai bune.

Să nu uite nici o clipă că în Vama Galați a rămas, nu numai soțul ei ci și acest grup de prieteni, care ne-am întrunit acum să o [illegible] sărbătorim.

Dacă în viața domniei sale vor apărea și necazuri noi o vom ajuta să le învingă.

Doamnă Lenuța Grosu, vă dorim la mulți ani.

Mihăiță.

Galați 10.10.1990.

Soţii Grossu au fost niște figuri speciale, erau beţivi amândoi, nu aveau copii, ea era secretara șefului și o scorpie iar el se căsătorise cu ea ca să intre în vamă.

El era înalt și frumos ca un Clint Eastwood și mai tânăr ca ea.

Îl numiseră „Plop uscat”.

Mi-amintesc o seară, când intram în tură și el mi-a dat telefon de la Bazinul Nou (unul din punctele vamale) să-mi spună că e supărat că e șapte jumate și n-a venit schimbul și anunţă șeful de vamă.

Poziţia soţiei îi permitea o anumită intimitate cu șeful.

Curva bătrână îl manipulase pe beţivul cu șapte clase și-l manevra abil și pe economist.

„Mă Puiule”, i-am spus, „noi suntem schimbul.

Am intrat la șapte.

Tura cealaltă vine dimineaţă la opt.

Du-te-n pizda mă-tii și te culcă, nu mai face valuri că te ia mama dracului.”

Așa mi-a mers buhul că vorbesc urât cu colegii.

Mihăiţă, iubea alcoolul, ca noi toţi, iar, când am interzis să se bea în timpul serviciului, din cauze ca cea de mai sus, l-am prins la fișet cu sticla de vodcă de protocol la trompeţică sugând ca un nou-născut și a avut replica cea mai teribilă pe care am putut-o auzi: „Şefu’, ... un gât mic... să nu miros a prost!”

A fost, mereu, un perfect dar simpatic pupiîncurist.

Bâdia, fusese activist de partid, era „cântăreţ în strana securităţii” din vocaţie și avid de funcţii.

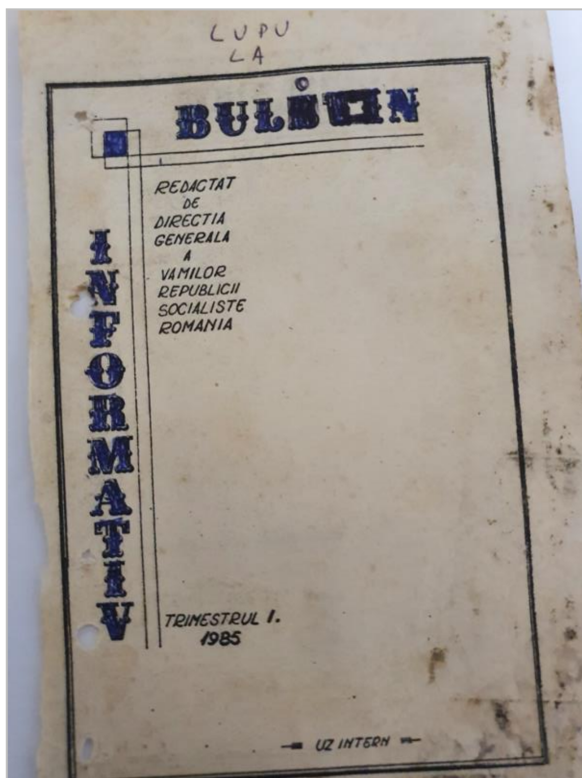
Decembrie 1989 l-a prins cumulând funcţiile de secretar de partid și președinte de sindicat.

Se plângea, mereu, că nu are bani.

Avea obiceiul să mă invite să bem ceva dar, îmi cerea bani împrumut.

Era cu fiică-sa la cumpărături și copilul voia o jucărie iar el cânta balada lui cu lipsa de bani până când fetiţa i-a dat soluţia:

„Tată, ia din geanta neagră de pe șifonier!”

LUPU
LA
BULETIN
INFORMATIV
REDACTAT DE DIRECTIA GENERALA A VAMILOR REPUBLICII SOCIALISTE ROMANIA
TRIMESTRUL I.
1985
UZ INTERN

Să nu uităm că era și atunci o lege a secretului de stat la fel de proastă și de inutilă ca cea actuală.

Ce secrete mai are o ţară condusă de străini?

Secretele străinilor.

Mi-amintesc de o reciclare, la București, când au venit niște colonei(doi) de la IGM, azi îi zice IGP și ne-au povestit, pentru că nu prea era mult de spus despre secretele care nu au fost și nu vor fi apanajul nostru, că cum au prins ei vameși cu sacoșe pline de diverse mărfuri capitaliste pe la Vama Târguri și Expoziţii.

Era adevărat.

Fuseseră prinși niște băieţi cu două casetofoane, pe care le primiseră, la lichidarea standurilor de la un exponent care nu mai avea chef să le ia înapoi acasă.

Era o fraudă de comportament dar nu era un prejudiciu pentru statul nostru.

Până la urmă, s-a soluţionat cazul cu achitarea celor doi inculpaţi.

Vali Matei m-a trezit din somn și eu, care eram nervos din cauza lipse alcoolului care să mă dreagă le-am povestit cum maiorul Blahu de la Miliţia Transporturi Galaţi m-a controlat în geantă, într-o piaţă publică, eu în uniformă, el civil și, când n-a găsit nimic, a dispărut ca măgaru'n ceaţă și a făcut și mare tam-tam cu fapta lui de vitejie pe la șefii mei și ai lui.

„Fiecare pădure are uscături." a zis unul.

„Dar, numai ale noastre, se văd." am zis eu.

Când am ajuns în Galaţi, după reciclare, Maiorul Blahu fusese trecut în rezervă.

Colegul lui, colonelul Guiţă (nume predestinat un secretar de partid) a zis că nu se lasă până nu mă dă afară din vamă.

N-a reușit.

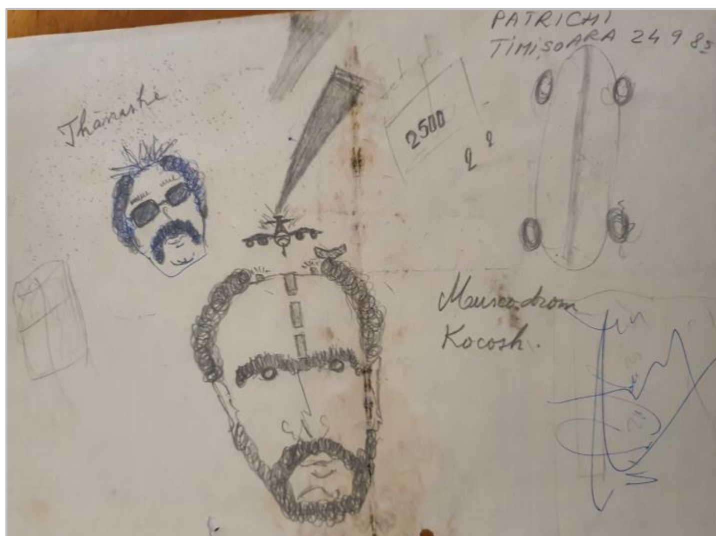
După ce m-a controlat în geantă, în piaţă, de faţă cu o mulţime de oameni (m-am lăsat controlat pentru că nu aveam chef să ajung la Miliţie obosit cum eram după o tură de noapte) maiorul Blahu m-a întrebat dacă am ţigări și eu i-am arătat pachetul de Kent din buzunarul de la piept și l-am sfătuit să se obișnuiască cu gustul de Snagov ca oricare bun miliţian român.

A dispărut ca măgarul în ceaţă dar s-a lăudat că a controlat în geantă un jurist de la vamă și asta m-a înfuriat.

Am făcut un raport către șeful de vamă în care arătam că legea română prevede că orice om este cinstit până la proba contrară (aveam obiceiul să bag din top că asta a spus-o „Tovarășul" la Congres pentru că știam că nimeni nu citea un discurs întreg și nici nu-l asculta) și că maiorul a săvârșit un abuz de care trebuia să răspundă.

M-a chemat șeful, după vreo două zile, împreună cu maiorul Nicoară de la Securitate și mi-au pus întrebări suplimentare.

Nu a trecut săptămâna și m-am trezit că maiorul meu îi luase locul unui plutonier major, ca șef de post în port.

Am avut un control comun cu ei la o navă românească și maiorul era cap de coloană.

Adi, la o pauză, mi-a luat pachetul de Kent din buzunar în stilul nostru și a servit lumea cu ţigări ca orice om generos când dă de la altul.

Când a ajuns la Blahu, i-am luat pachetul din mână și i-am spus:

„Maiorul fumează Snagov că-i patriot și nu se spurcă el cu mahorcă de la un hoţ de vameș.

A pălit. M-ar fi omorât dacă ar fi putut.

După asta a urmat episodul cu coloneii de la București cărora nu le-am spus de întâmplarea asta.

Nu era instructiv pentru ei și le strica tenul.

Am învăţat că, pe prost, dacă-l prinzi, îl ucizi ca să nu te ucidă el pe tine.

Prostul nu iartă și nu are milă.

Cu maiorul Andrei de la PCTF m-am întâlnit sub auspicii nefavorabile.

Era obișnuit să le ia ţigările pe care le primeau, colegilor mei mai fraieri și să le dea el câte și dacă voia.

Am plecat cu el în comisie de control și, la primul vapor, comandantul a oferit câte un carton de ţigări fiecărui membru al comisiei.

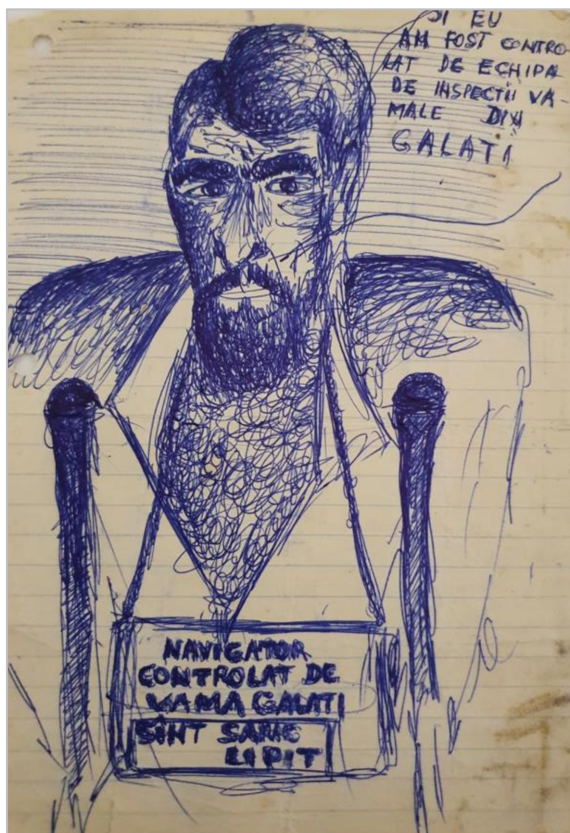
Maiorul ne-a avertizat că ia el toate ţigările și o să decidă dacă ne dă și nouă.

L-am privit calm si i-am spus că, dacă nu-i convine să luăm fiecare, atunci le refuzăm sau le iau eu și tai dovadă de reţinere.

A dat înapoi.

Foamea era mare și la ei.

Nu dădeai cu piciorul unui carton de ţigări.

Ne-am împrietenit și am făcut multe șpriţuri lungi împreună și ne-am ajutat în diferite chestii reciproc.

A plecat șef de punct la Albiţa și credeam că n-o să-l mai văd dar m-am trezit cu el, într-o zi, cu propunerea să mă susţină să mă duc șef de vamă la Albiţa că vrea un om pregătit și de încredere.

Am făcut un șpriţ lung și frumos și am refuzat.

Făcusem facultatea la fără frecvenţă și-mi sacrificasem prea multe pentru a rămâne în Galaţi ca să le dau toate pe una.

Eu am intrat la facultate imediat după terminarea liceului dar am ales fără frecvenţa pentru a avea post în Galaţi nu la Cuca Măcăii și pentru a nu-i chinui pe părinţi care au făcut și așa, prea multe pentru mine și pentru că a fost jocul sorţii.

M-a înţeles și ne-am mai văzut ocazional.

Exista o echipă, condusă de Adi care făcea ravagii pe la vapoare. La început, se confiscau bunurile de vamă și se mai primeau recompense, în bunuri sau bani. Era bine să ai în casă un document care atesta că ai primit niște sticle de whisky și cartoane de ţigări în mod legal pentru că puteai să le reîmprospătezi mereu și erai ferit de controalele poliţiei.

Ulterior echipa a fost subordonată de securitate care lua bunurile, prin șeful adjunct și ce primeau membrii echipei era confidenţial și nu apăra de miliţie.

Atunci m-am retras din echipă pe motiv că nu muncesc eu pentru ofiţerii cu salarii de trei ori mai mari decât al meu.

Au încercat să mă prindă, să-mi ia avizul de a mai lucra în port dar n-au reușit pentru că Dumnezeul meu a fost, mereu, mai mare decât ei.

Un banc spune că, mergeau împreună, într-un compartiment de tren, trei oameni care spuneau bancuri politice la greu.

Unul s-a plictisit și voia să doarmă dar ceilalţi hăhăiau de mama focului.

I-a veni o idee și se duce de vorbește cu controlorul de bilete cu care stabilește ca, peste 10 minute să intre în compartiment cu trei cafele.

Zis și făcut. Se întoarce în compartiment și le spune celorlalţi să nu mai spună bancuri că scrumiera vagonului are microfon în ea. Băjeţii râd iar el, la ora stabilită, spune în scrumieră: „Adu, te rog, trei cafele!” și, la puţin timp, apare controlorul cu ceștile aburinde.

Beau cafelele și se instalează tăcerea.

Omul nostru, trage un somn liniștit.

Când s-a trezit, era singur în compartiment.

Cheamă controlorul și-l întreabă ce s-a înţâmplat cu prietenii lui.

„I-a luat securitatea că spuneau bancuri politice.”

„Da’ și eu am spus”, zice omul timid.

„Da,” zice controlorul „dar i-a plăcut tovarășului colonel poanta cu scrumiera.”

Ori Dumnezeu a fost cu mine ori i-au plăcut tovarășului colonel bancurile pe care le spuneam.

Poate amândouă.

Nea Toma era „doctor de port” din vremuri apuse, dinainte de război și văzuse multe la viaţa lui și făcuse multe.

Când a apărut holera în port eu am uitat să mă vaccinez și, de frica repercursiunilor, am apelat la el.

„Nea Toma, dau una mică cu fundul mare dacă mă salvezi, fă-mi vaccinul antiholeric și bagă-mă-n legalitate că mușcă ăștia din mine precum lupii din porcul mistreţ că nu m-oi crede căprioră.

Mărturisesc, ca la popă, că și acum am alcool în sânge, nu mai mult decât o să am după ce bem amândoi ceva și sper să nu aibă reacţie negativă cu vaccinul, de aia vin la mata ca specialist.”

Omul scrie ceva într-un caiet și-mi spune:

„Hai, să mergem!”

Eu mă minunez:

„Da’ nu mă-nţepi?”

„Vrei tu neapărat?”

„Nu, bre, da' cum bagi vaccinul? Mi-l pui în coniac?"

„Ori cu vaccin ori fără tot mori dacă iei microbul, te caci pe tine însuţi, adică îţi caci propriul stomac. Ia de aici zece pastile din astea, e o sulfamidă care nu omoară microbul ci îl izolează și se elimină singur. Iei patru la primul semn de cufureală, dacă continuă, mai iei patru iar dacă nu se oprește nici după astea, celelalte două le lași urmașilor și stai pe-aproape de cimitir.

Vaccinul e o gogoriţă. L-au inventat băieţii ca să dea impresia că au grijă de viitorul tău și te ajută să nu te mai îmbolnăvești. Frecţie! Au interesul să ia bani mai mulţi pe ceva care nu este verificabil. Te-ai vaccinat și mori este din altă cauză. Nu te-ai vaccinat și mori e de holeră.

Nu-ţi face griji. Te-am trecut în listă ca vaccinat și, crede-mă, ești mai protejat ca ei cu Fanasilul de la mine."

N-am avut ocazia să probez Fanasilul dar, mai târziu, am aflat că era folosit contra malariei.

Nu cred că mai contează.

Efectul placebo este un tratament sfânt, ieftin și eficient.

Mi-am adus aminte că avusesem, în liceu, un coleg, vaccinat antipolio, care avea un picior mai lung și unul și mai lung din cauză că avusese poliomielită.

Corect.

M-am îmbătat pe chestia asta, împreună cu el și am decis să nu mă mai vaccinez nicodată.

Așa am făcut.

Nu spun că vaccinul este rău dar, cum nimeni nu-mi poate dovedi că e bun, prefer să mor în copastia pe care mi-a dat-o Dumnezeu decât alterat cu tot felul de chimicale.

Sunt și chitros, nu vreau să-i îmbogăţesc pe farmaciști și pe medici că n-am avut și nu am încredere în ei.

Bau, era numele de cod pentru că era fan Tom și Jerry și-i plăcea să imite câinele care lătra cu „Bau, Bauau", era o feerie de om, plin de poante și de ghidușii.

Într-o tură, în Larga, Pelicanul a venit mai devreme, a intrat în birou, a vorbit cu PCTFistul și i-a dat cheia pe sub ușă și a pus un lighean cu apă deasupra ușii.

Lăsam cheia la militari pentru că noi, cu cât plecam mai devreme cu atât veneam mai târziu la serviciu.

DIE LIEFER. RIST RUHT
WEGEN DER VERZOLLUNG
6 STUNDEN

I.J.R.V.M.R.
GALATI

Către

Tov. Patrichi Marcel

Vă anunţăm prin prezenta că ţinînd cont de
doleanţele dvs.si luînd în considerare situaţia fi-
nanciară critică prin care treceţi,vi s-a aprobat ce-
rerea prin care solicitaţi să ne predaţi lunar canti-
tatea de 1ooo(una mie) buc.sticle goale bine spălate,
precum şi cantitatea de 5oo(cinci sute) Kg.cioburi
de sticlă.

Am primit referinţe serioase în ceea ce vă
priveşte din partea conducerii O.J.T.Galaţi prin
direcţiunea hotelului Dunărea al carui furnizor per-
manent am înţeles că sînteţi.

Ne exprimăm speranţa că pe viitor veţi renun-
ţa la practicile dvs. nesănătoase de a aduna stàààe
de pe mesele unităţilor comeciale şi apoi de a pre*
tinde rambursarea garanţiààà,promiţîndu-vă pe această
cale o colaborare serioasă din partea unităţii noastre,
în baza unui contract ferm.

DIRECTOR
ss.indescifrabil

CONTABIL SEF
ss.indescifrabil

P O R T A R
C I I N E

FLORIN CIRIPALIBOGHI

Bau a venit, vesel, a luat cheia și, crezându-se primul, a intrat, fără grijă.

S-a făcut leoarcă.

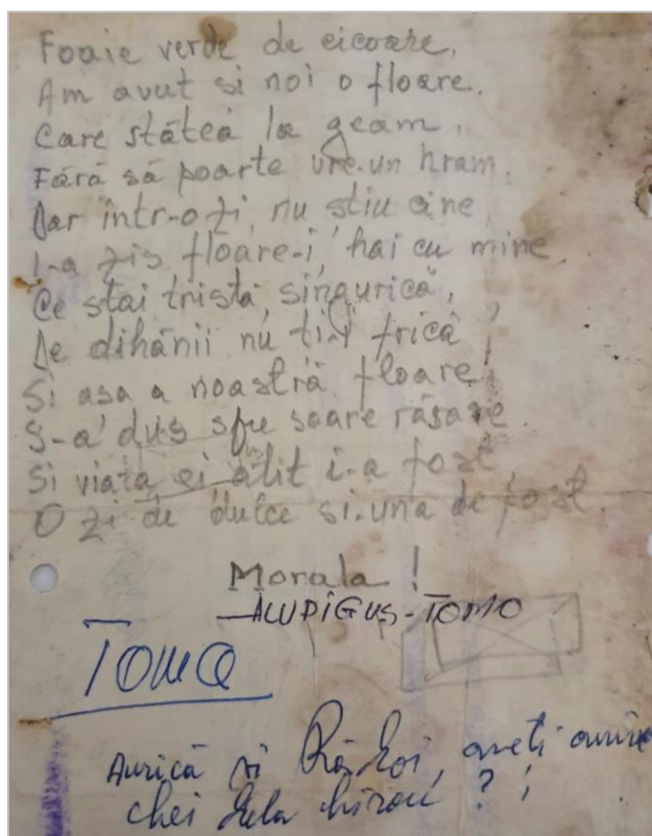
Pe la miezul nopţii, Pelicanul s-a pregătit de culcare pe o canapea veche cu arcurile din când în când.

Şi-a pus cearceaful, păturica și a plecat la WC care era afară.

Bau a luat un lighenaș cu apă, l-a încastrat între arcurile rupte ale canapelei și a pus totul la loc.

Pelicanul, care era foarte dichisit, a venit fericit și ușurat, și-a pus pijamaua și s-a aruncat pe canapeaua care a explodat ca o saltea cu apă.

N-a mai vorbit cu Bau vreo șase luni.

Foaie verde de cicoare,
Am avut și noi o floare.
Care stătea la geam,
Fără să poarte un hram.
Dar într-o zi, nu știu cine
I-a zis floare-i, hai cu mine
Ce stai tristă, singurică,
De dihănii nu ți-i frică!
Și așa a noastră floare
S-a dus spre soare răsare.
Și viața ei atît i-a fost
O zi de dulce și una de post.

Morala!
ALUPIGUS-TOMO

TOMA

Aurică și Răzvoi, aveți [illegible]
chei de la birou ?

Nu știu cui aparţine poezeaua dar știu că se referă la o fată care lucra la CFR.

O chema Zizi.

Așa-i spuneau toţi afară de adjutantul Ciuplea care o alinta cu „Tovarășa Ziza, te rog să nu mai iei dumade de la vagon". Era vorba de roșii care plecau la ruși și se mai rătăceau în salatele noastre.

Era o fată veselă și sprinţară, era divorţată și avea un copil.

Avea apartament bun, salariul era frumușel și toate mergeau bine până a cunoscut un neamţ de care s-a îndrăgostit. A fost tam-tam mare, și-a dat demisia și s-a măritat. Au plecat în Germania și n-am mai auzit de ea până când a adus-o un vapor românesc.

Așa-zisul soţ era proxenet și a băgat-o direct într-un bordel unde primea și douăzeci de clienţi pe zi.

Am văzut-o la venire.

Era nebună.

A sfârșit pe străzi, dormind prin canalizări cu vagabonzii.

Ultima oară am vorbit cu ea la Secţia de psihiatrie a Spialului municipal din Galaţi unde o internasem pe mama cu o psihoză pe fondul menopauzei și i-am lăsat câteva ţigări.

Am mai văzut-o, umblând, împreună cu un boschetar cu pantalonii sfâșiaţi, prin tufe dar nu m-a mai recunoscut.

Uneori, când vrei prea mult, nu ai parte nici de puţin.

M.C.E.C.E.I.
DIRECȚIA GENERALĂ A VĂMILOR — F/20
VAMA Galați

Proces verbal de contravenție

NR. 2645 DIN 23.12.84

1. Subsemnatul Baș Gurțuk avînd funcția de rev. pr. v. la vama Galați în baza art. 914 din decretul nr. 400/80 constat următoarele: La data de 23.12.84 navigatorul DEMIR SALIH pos 12 de pe nava „KUTLU ISIK" pav. turc s-a prezentat la biroul vamal cu chiloți plini de lovele printre care și puțină verdeață. Vameșii de serviciu și-au făcut datoria și au ajuns la concluzia că susnumitul trebuie să cotizeze cu un motan de *1813. Suma în cauză a fost reținută în vederea confiscării pînă la noi dispoziții.

2. Prin fapta săvîrșită s-au încălcat dispozițiile art. 914 din regulamentul va... aprobat prin decretul nr. 400/80, ceea ce constituie contravenția prevăzută de art. ... 248/B

3*) Avînd în vedere prevederile art. — din decretul nr. — și ale art. ... potrivit căruia fapta constituie contravenție și se sancționează cu amendă și confiscarea ... rilor nedeclarate, se aplică contravenientului o amendă de 1000 lei și se dispune c... carea valorilor reținute cu dovada nr. — din 23/12/84

4. În vederea executării sancțiunilor, cu chitanța nr. ... s-a cons... de ... lei. Bunurile (valorile) au fost reținute cu dovada nr. ...

Agent constatator — Contravenient

*) Se va completa numai în cazul contravențiilor prevăzute de decretul nr. 210/1960 sau de decretul nr. 244/...

I-au luat și banii și ţigările.

Se făceau tot felul de poante care aduceau bani sau ţigări, care bani și ţigări se duceau cum veniseră, adică în vânt.

Un coleg avea o vorbă: „De haram vin, de haram se duc.”

Odată au vândut căţeaua, care era mascota vămii, la un vapor singaporez, pe zece cartoane de ţigări, ca, după puţin timp, să facă control la vapor și să-i tapeze de alte zece cartoane pe motiv că furaseră câinele de droguri al vămii.

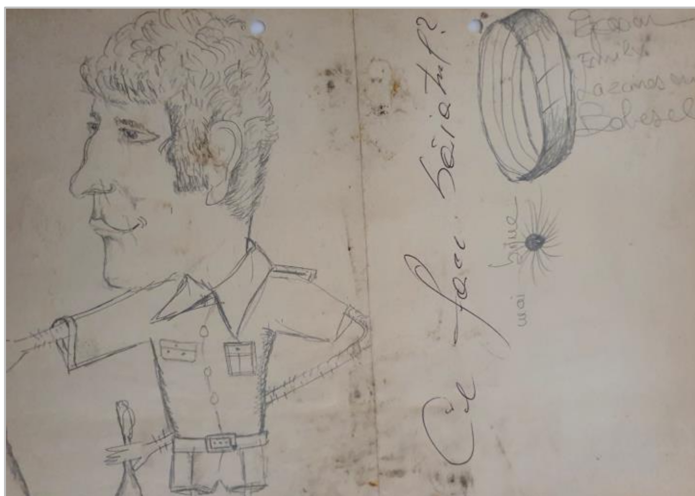
Fetiţa, căţeaua în cauză, era o scumpete dar se umpluse de purici și. au hotărât cei din conducere s-o ducă, peste Dunăre, la Cotul Pisicii, la vreo zece kilometri, aval, de vamă.

A doua zi era în prag, udă de puteai s-o storci și tremurând ca varga (noaptea, pe gârlă, era frig de, chiar și vara, trebuia să porţi haine groase).

N-am mai lăsat pe nimeni s-o dea până a murit și am îngropat-o în grădina din spatele clădirii cu lacrimi în ochi și-n suflet.

Chiar și acum mai vorbim despre ea între vechi colegi.

Cei care am mai rămas.

După un an si ceva de la intrarea mea în vamă, am fost chemat la o reciclare, la București.

Era vorba aceea că reciclarea e ca lumânarea la capul mortului, luminează dar nu-l mai deșteaptă.

Pentru mine era o noutate.

M-am revăzut cu Gigi, care îmi devenise prieten, mai ales că fusese repartizat, din facultate, la Vama Galaţi și fusese atras la București, de conducerea de atunci, care căuta oameni deștepţi să înlocuiască pe cei cu șapte clase și ofiţerii proletari debarcaţi din armată după ce s-au convins comuniștii că nu toate sectoarele de activitate statale pot fi conduse de braţul lor armat.

Cursurile au decurs frumos, lectorii erau oameni instruiţi iar eu avid de a ști și a învăţa.

La deschidere, a venit să ne lumineze cu prezenţa Directorul general adjunct de la acea vreme, care a stat câteva luni în funcţie, însoţit de Inspectorul general Gulbenchian, un profesionist desăvârșit dar și un om de o corectitudine rară care era temut și respectat de toţi.

Directorul general a ţinut un discurs anost (venise de printr-un minister unde mucezise prin subsol și era tare mândru de el).

A vrut să ne cunoască pe fiecare și să ne dea sfatul lui înţelept și, când a ajuns la mine, a făcut ochii mari:

„Da' tu de ce nu ești tuns?"

Era rămas în vremea campaniilor de tuns tinerii pe stradă.

„Pentru că nu scrie nicăieri, în regulamentul de port al uniformei, că trebuie să mă tund la o anumită dimensiune ci că trebuie să am părul îngrijit și, după cum vedeţi este spălat si pieptănat."

„Ești impertinent. Te tunzi sau te oprești la Brăila."

„Nu mă tund și nu mă opresc la Brăila, că nu am nici o treabă la Brăila."

„Te detașez eu."

„Nu apucaţi.

Îmi dau demisia înainte.

Dacă nu aveţi nevoie de mine nu trebuie să încercaţi să mă umiliţi.

Nu este neapărat necesar să fie vama instituţia din care să ies la pensie.

La vârsta mea renunţ la puţina vechime pe care o am și-mi fac o carte de muncă nouă.

Şi nu cred că sunteţi dumneavoastră stăpânul vămii ci un angajat, ca și mine dar pe o funcţie superioară. Delegările și detașările se fac după lege nu după bunul plac al fiecăruia. Dar, dacă se ajunge la concluzi asta, v-am spus care este opţia mea."

A mormăit ceva și a plecat, lăsând pe ceilalţi să continue.

La pauză s-a apropiat de mine Gulbenchian. Mi se înmuiaseră genunchii, ca la examenele cu marii profesori de la facultate dar mare mi-a fost surpriza când l-am auzit spunând:

„Te felicit, ai un curaj de admirat și vei fi un bun profesionist. Dacă vrei, vreodată, vreun sfat, sună-mă.”

Am vrut să-l servesc cu o ţigară Marlboro dar mi-a spus că el fumează doar Carpaţi.

Cât a stat în DGV, am avut nevoie de sfatul lui de două ori și, de fiecare dată, am știut că e cel mai bun sfat.

Era unul dintre puţinii care nu dădeau sfaturi în coadă de pește.

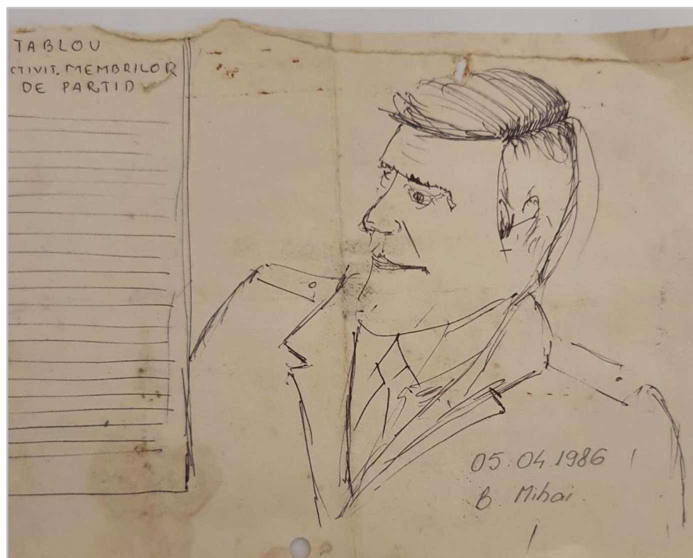
Am știut că m-a apreciat sincer, când a fost mutată la Galaţi o nepoată a lui și, fata, mi-a spus că i-a recomandat să apeleze la mine dacă are nevoie de sprijin.

M-am bucurat pentru că aprecierea lui a fost pentru mine seva care m-a menţinut în picioare printre securiști proști și politruci la fel de proști.

Să ne înţelegem nu calitatea de securist sau aceea de politruc îi făcea proști ci întunecimea minţii lor habotnice.

Acum nu mai există nimeni ca el.

Probabil, nici nu mai este nevoie.

Mihai a venit în vamă de pe poziţie privilegiată, socrul lui era la securitate cu aprovizionarea după ce fusese la Circulaţie și Economic de ne căutase de ţigări și altele fumând Kent.

Nu ducea lipsă de nimic material dar a vrut și a fost uns secretar de partid de la venire.

Camelia, soţia lui, spunea tâfnoasă: „Mihai, tata te-a adus în vamă, tata te scoate!”

Eram de serviciu pe întâi ianuarie, cea mai tembelă tură, nici revelion ca lumea, nici serviciu.

Făcusem revelionul pe vasul Libertatea cu niște prieteni buni printre care și responsabilul de restaurant și, chiar dacă am oprit băutul pe la două eram obosit frânt.

Am venit la serviciu și am constatat că, colegul pe care-l rugasem să vină mai devreme, nu venise, era anunţat un vapor la plecare, noroc că era românesc și, oricum, dacă pleca cineva, treaba lui, capitalismul nu-i ușor. Restul să ia să vândă geoarse românești pe valuta cu care cumpără blugi, ţigări și cafea care sporesc bunăstarea cetăţeanului român.

A venit în control Goiciu, securistul șef adjunct care m-a frecat la cap până i-am spus că-l las în locul meu și-mi iau concediu și, pe la două după-amiază m-am putut culca un pic.

Adjunctului meu i-am spus să plece acasă că era frânt și fusese cu mașina care făcuse aprovizionarea petrecerii de revelion și avea și drum lung până acasă.

L-am instruit pe Gică (un tip calm și molcom) să nu mă trezească decât dacă vine Ceaușescu și întreabă de mine sau dacă ia foc vama și nu poate trage biroul afară cu mine pe el.

Urma să mă trezească la cinci ca să fac actele de predare a turei.

Pe la trei, Mihai cu Camelia la toartă a venit, chipurile, să bea un pahar de vin cu noi.

Era șmecheria sub care încerca să mascheze un control care să-l impună ca șef.

Gică spune că l-a avertizat că e pericol să mă trezească dar el a insistat și m-a zgâlţâit de umăr.

Tot Gică mi-a spus că am deschis ochii pe jumătate și i-am spus calm: „Du-te, mă în pizda mă-tii, mă, nu vezi că dorm?” și că biata Camelia a rămas rezemată de tocul ușii ca o statuie a indignării iar Mihai și-a luat sticla și-a plecat brusc.

M-am trezit la cinci, Gică mi-a spus povestea, am făcut actele de predare a turei, am plecat acasă, m-am întors la serviciu și nimeni n-a mai vorbit despre asta.

Rădoi- Sooge to much

Bontea: n-am probleme de serviciu

Barceanu: nu-a plecut, a fost frumos pe-o latură și pe alta

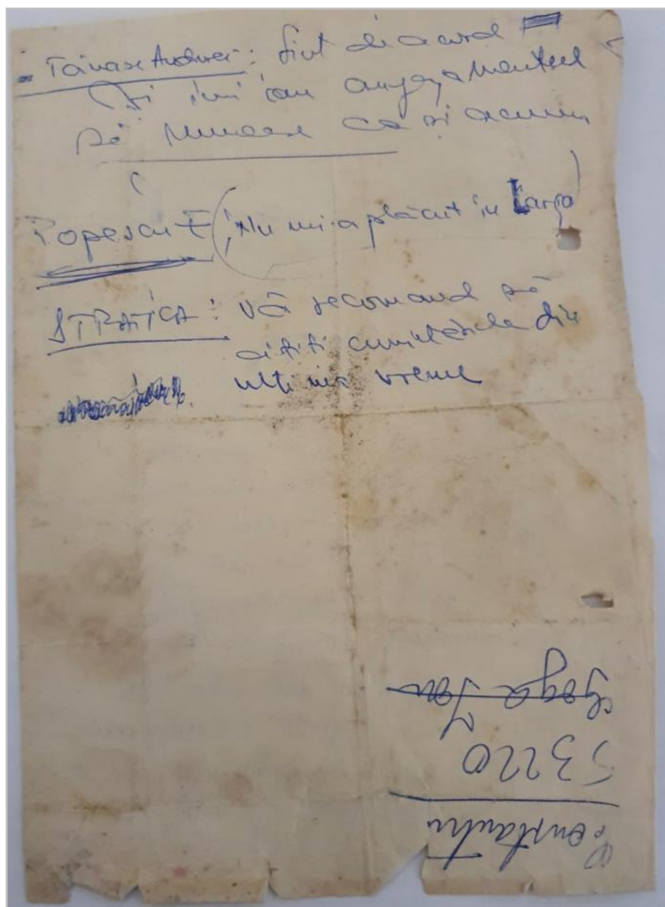
mai așa și mai așa

menirea noastră este de a apăra monopolul de stat, nu să părim pe el.

să discutăm cu comandanții. a nu avea și încăr- curi, pt. a nu avea mult de alergat.

Poate renunțăm

Costin: prejudiciu dir. Ardelica mi se pare o anomalie e vorba de struguri, de roșii, de mere și de pepeni

Tănase Andrei: sunt de acord și îmi iau angajamentul să muncesc ca și acum

Popescu E.: nu mi-a plăcut în Largo

STRATICA: vă recomand să citiți cuvântările din ultima vreme

O vreme am lucrat la Punctul vamal Poștă.

Activitatea era, numai joia, când se expediau colete spre ţari străine.

Acolo am cunoscut-o pe doctoriţa Lidia Tănase, mama lui Virgil Tănase, care-i trimitea fiului colete cu cămăși și pantofi din România, în fiecare lună, pentru că el era un scriitor de succes, în Franţa, și avea de toate.

Aveam „jidoavcele mele”, niște doamne dragi mie, care îmi aduceau cafea caldă și ciocolată pentru fetiţă și expediau colete, mai ales cu cărţi, în Israel.

Diriginta oficiului era o doamnă dulce cu care mă înţelegeam de minune și oficiantele erau la fel.

Am aflat, într-o zi că un ceasornicar șchiop, care avea atelierul în centru, fusese descoperit de securitate ca fiind agent Mossad și s-a aruncat de pe bloc și a murit.

Marcu era numele lui.

Într-o joi, a intrat pe ușa biroului o doamnă, în jur de 45 ani, înaltă și cu trăsături distinse și s-a prezentat ca fiind Marcu (am uitat prenumele) spunând că vrea să trimită niște colete cu cărţi în Israel.

Cred că m-am schimbat la faţă dar i-am spus, cu amabilitate, toate condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească și că o aștept cu drag ceea ce nu era adevărat.

A venit, însoţită de un bărbat care-i căra bagajele, distinsă și calmă și eu i-am făcut un control amănunţit la colete (mi-era o frică de nu-mi simţeam chiloţii pe mine, parcă eram în curul gol în viscol) dar am făcut conversaţie amiabilă și, cred că i-am făcut o impresie bună.

Era profesoară de fizică, parcă.

La unul din ultimele colete avea o gentuţă de carton cu cărţi și discuri de învăţarea limbii engleze cu explicaţii în idiș pe care am admirat-o pentru că, la noi, nu exista, încă, așa ceva ca instrument de învăţare a limbii engleze și i-am spus că mi-aș dori și eu pentru fata mea un asemenea instrument de învăţare inteligent.

Atunci pick-up era tehnică de vârf, ca și magnetofonul.

Casetofoanele erau un lux.

A zis că nu poate să mi-o dea pe aceea dar că se va strădui să-mi facă rostul de una pentru mine.

I-am replicat că nu era nevoie și a plecat.

După vreo două săptămâni a intrat pe ușă, însoţită de același bărbat și mi-a pus pe birou o valijoară la fel cu cea pe care o admirasem și mi-a spus că este pentru amabilitatea mea.

Dacă nu aș fi fost așezat, probabil cădeam din picioare și am bâiguit că nu este cazul, că eu sunt plătit pentru munca mea și alte platitudini.

Replica ei m-a blocat total:

„Dragul de tine, ești așa de tânăr că nu știi că o femeie nu se refuză niciodată!”

Am mulţumit și am luat cutia.

Poate puţin și datorită ei fiica mea a învăţat engleza foarte bine.

R. S. R.
MINISTERUL COMERŢULUI EXTERIOR
Direcţia Vămilor

Exemplar pentru vama destinatară

Vama Ep BIHOR

Act de tranzit extern nr. 1120

Ziua 10 Luna mai Anul 1986

declar că în conformitate cu dispoziţiile din Legea nr. 16/1961, voi prezenta bunurile specificate mai jos în termen de 45 zile la vama GALATI

Nr. vagonului sau scr. de trăsură*)	Destinatar	Nr. coletelor	Felul bunurilor	Greutatea
46242162	LAZARESCU P	12	VIDEOCASETOFOANE	50 Kg

Semnătura şi ştampila declarantului

VAMA EMITENTĂ: verificat starea plumburilor străine şi integritatea exterioară a CURULUI
şi găsit 4 aplicat 4 plumburi,
**) Verificat cele declarate şi găsit
aplicat ... plumburi
Bunurile s-au înscris în reg. ev. poz. nr.
Controlor vamal,

VAMA DESTINATARĂ: verificat starea plumburilor străine şi integritatea exterioară a
şi găsit
Verificat bunurile şi constatat
Bunurile s-au înscris în reg. ev. poz. nr.
Controlor vamal,

*) In cazul coletelor se înscrie numărul scrisorilor de trăsură.
**) Se completează numai în cazul vagoanelor încărcate prin transbordare, sau de pe teren sau magazie.

Vama (destinatară). ... 19...
ziua ... luna ...

CONFIRMAREA DE PRIMIRE

Se confirmă primirea bunurilor prevăzute în actul de tranzit intern
nr. ... din ... emis de vama SHANGHAI
cu următoarele menţiuni ... /19...
Bunurile s-au înscris în reg. de ev. poz. nr.
Şeful vămii,

I. P. „Buletinul Oficial" — c. 1469

Paul Iahudi a fost cunoscut ca un vameș rău. Avea un renume rău și printre noi și printre navigatori.

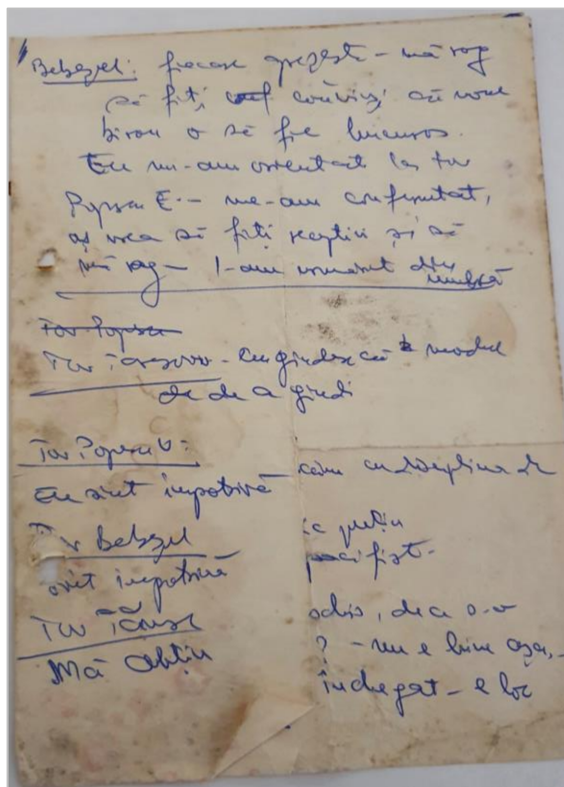
Găsise niște hașiș și fusese trimis, ca recompensă, în America dar era prost și rău nemotivat, copil înfiat de un vameș pe care l-a dispreţuit și de care și-a bătut joc pe faţă.

L-a adus în vamă, după ’89, pe Cătălin, fiul lui care a constatat de faţă cu mine: „Tată, spuneau unii că ești prost dar, acum, m-am convins.”

Lacom și incult a sfârșit prin a fi prins cu o sticlă de whisky și un bidon de Coca-cola și a încheiat cariera prin pușcărie.

Cătălin a făcut pușcărie câtă nu merita parcă pentru a dovedi că pedeapsa divină se răsfrânge și asupra copiilor.

Paul care, nu știu, să-și fi compătimit băiatul, a murit, brusc, în biserică, la vreo 80 ani.

Belbezel: fiecare [illegible] - mă rog
să fiți convinși că noul
birou o să fie luminos.
Eu m-am orientat la tov
Popescu E. - m-am confruntat,
aș vrea să fiți receptivi și să
mă rog - l-am [illegible]

~~Tov Popescu~~
Tov [illegible] - [illegible] modul
de a gândi

Tov Popescu V:
Eu sunt împotrivă
Tov Belbezel
sunt împotrivă
Tov [illegible]
Mă abțin

[illegible] cum [illegible]
[illegible] puțin
[illegible] pacifist.
[illegible] odios, dacă o-[illegible]
? - nu e bine așa,
închegat - e loc

La vechea vamă, sala de ședinţe era despărţită cu un perete din placaj de dormitorul soldaţilor grăniceri care păzeau Portul Docuri.

Am avut o ședinţă cu temă impusă, lupta contra bombei cu neutroni.

Paradoxul acela numit „**lupta pentru pace”**.

Era un trend, cum e acum cu încălzirea globală, se adunau pe unde nimereau și strigau, de-a-nboulea „Jos bomba cu neutroni!”, de parcă-i păsa cuiva de ei.

Am ședinţit și noi pe tema asta și, deodată, se ridică Paul si propune:

„Tovarăși să strigăm și noi< Jos bomba cu neutroni!>”

„Bre, mata ești nebun?” am spus „Trezim copiii ăștia care, și așa, îţi aud elucubraţiile că vorbești aiurea de juma de oră și poate dau ăia drumul la bombă jos, aici, la noi, că se satură de prostie și bunul Dumnezeu dară-mi-te niște capitaliști corupţi.”

Gena idioţilor ăștia pare că s-a impus în detrimentul genei bunului-simţ care a devenit recesivă.

Cine mă poate convinge că s-a schimbat ceva îi dau fata de soţie și jumătate din împărăţie.

Berbecel era oltean șablon, încăpăţânat, fixist, arivist, invidios, ranchiunos și secretar de partid.

Nu-l iubea nimeni și, când a căzut în dizgraţie, l-am luat pe tura mea.

La rebeliune, după ce venisem de la București unde dusesem medicamentele și-i băgasem pe toţi în pizda mamii lor când își împărţeau noile funcţii s-a hotărât schimbarea mea și pricipalul acuzator a fost el.

Chiar nu-mi păsa că mă schimbă, aveam alte proiecte dar când am auzit că se pune în discuţie competenţa mea profesională i-am luat la rost și i-am întrebat care vrea să dea examen cu mine în acel moment pe probleme vamale și limbi străine cunoscute și le-am amintit că fusesem numit de DGV, nu de șeful de vamă.

S-a trecut la arma secretă. Berbecel.

S-a ridicat omul nostru și a spus că lui nu-i plac beţivii iar eu i-am replicat că nu l-am întrebat și că nici nu l-am cerut de nevastă. I-am amintit că l-a văzut toată lumea când a umplut chiuveta de la baie cu vomă iar el nu m-a văzut pe mine, nici măcar, clătinându-mă.

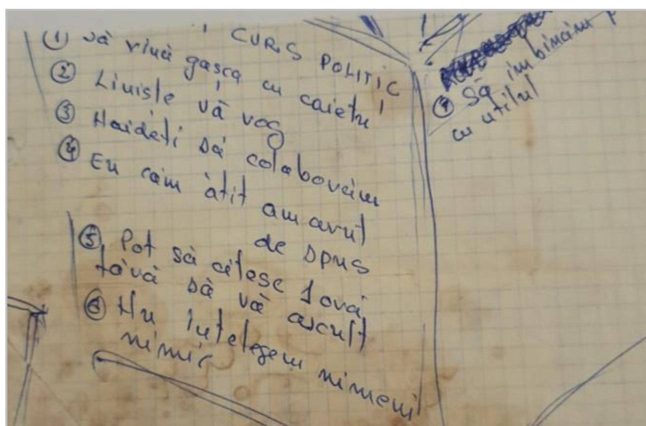
Mi-am întreţinut statutul de beţiv pentru că știam că vor lovi acolo pe principiul unei cugetări citită în România literară la rubrica Pegasul troian: „Dușmanilor tăi să le oferi o ţintă, îţi va servi drept scut.”

Şi mi-a folosit.

Dacă mă-ntreba cineva, șef sau nu, de ce mă duc la vapor spuneam că-mi arde gâtul de un whisky sau o bere.

Concluzia a tras-o Gică Bușilă care a spus cu vocea lui calmă:

„Domnilor, eu propun să mergem la o ciorbă de burtă că riscăm să cădem în penibil.”

Am rămas şef de tură până când am ajutat nişte oameni, la care ţineam, să iasă la pensie onorabil şi, apoi, m-am retras.

Am avut multe de făcut, am fost în redacţia revistei studenţeşti Orientări, am participat la înfiinţarea primului post de radio în Galaţi, am fost juristul Federaţiei sindicale a siderurgiştilor şi Confederaţiei Metal, am fost acreditat la guvern apoi m-am făcut director adjunct al regionalei vamale ca să construiesc sediile pe care le au vămile din patru judeţe, azi şi am avut o viaţă tumultoasă, fiind şi despărţit de prima nevastă căreia i-am lăsat casa şi totul în afară de câteva cărţi şi hainele mele.

Charlie, Abdala Esmael, era un libanez isteţ, comandantul unei nave mici şi prietenul meu bun.

Eram de-o seamă.

Vorbea româneşte, puţin graseiat dar cursiv şi avea un bagaj de cuvinte impresionant.

Cineva de la Navlomar îi spusese bancul cu elefantul.

Vine soţul acasă în ziua de salariu, după ce trecuse pe la crâşmă şi soţia îl întreabă:

„Unde-i salariul, bărbate?"

„Am cumpărat un elefant."

„Unde-i elefantul?"

„Uite urechile." zice el, întorcând buzunarele pe dos.

„Da' trompa?" întreabă femeia.

„Uite trompa." zice el arătând cu muchia palmei spre între picioare.

Mă îndreptam spre vaporul lui şi el, de pe un morman de cherestea de se vedea în tot portul, striga de mama focului:

„Uite trompa, măi Tanasă, măi! Uite trompa!"

Şi-mi arăta spre între picioare.

L-a costat cinci cartoane de ţigări şi două sticle de whisky Queen Anne.

Prieten prieten da' trompa-i pe bani.

Pelicanul a fost o sursă de glume pentru că se ocupa cu controlul ulterior de scotea greșelile celor care nu erau în tabăra lui.

La un curs organizat de DGV la București unul dintre lectori a adus discuţia la relaţia noastră cu comisionarul vamal Romtrans fost SovRom și George s-a insinuat în discuţie cu un aer doct spunând că declaranţii vamali ne bagă sub nas tot felul de documente scrise în rusește pe care noi trebuie să le primim.

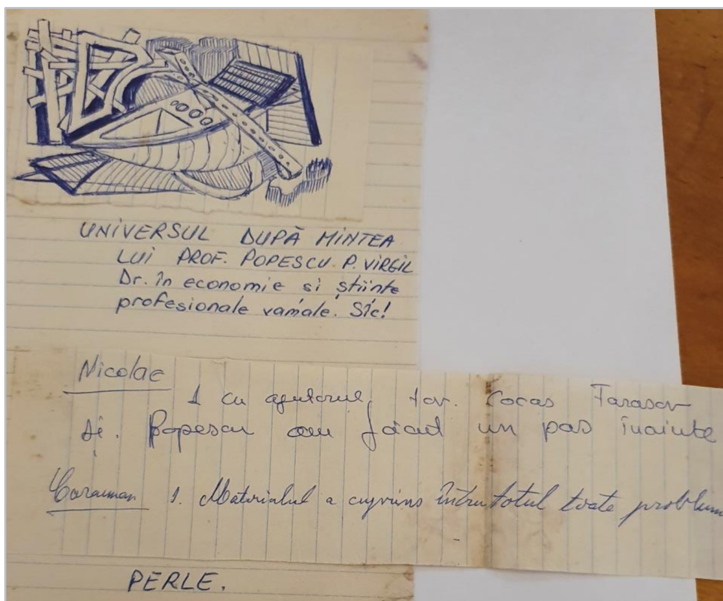
Replica lui Dragnea a stârnit hohote de râs:

„Şi ce, mă George, tu înghiţi tot? Așa ... ca pelicanul?"

Atunci a aflat și Lectorul porecla lui George.

Un coleg din Ardeal, de pe la Nădlac, i-a zis, când l-a văzut cum îi înfuleca slana și bea palinca: „Papi tot, George, ţucă-l buna de băiat fain!"

De atunci așa-l îndemnam la masa.

A venit un vapor englezesc, cu comandant irlandez, plin de fumuri, fumător de pipă și cu un dispreţ suveran pentru bantustanele mioritice.

Am fost invitat de agentul Navlomar, Dorel Năstase, să asist la o discuţie cu comandantul și, eventual, dacă vrea să-i deschid tranzitul și să-i eliberez ţigări și băuturi pentru el, echipaj și pentru noi.

Eram în Mineralier, plin de noroi până-n gât și iubind timpul mohorât ca-ntr-o poezea găsită în textul unui roman poliţist și n-aveam chef de nimic dar m-am dus că se promitea o ţigară bună udată cu un whisky de la mă-sa lui.

Am intrat, cu Dorel și comandantul ne-a luat cu huo din prima, că nu-i mulţumit de aia, că muncitorii lucrează încet că... și freca o mamă de sulă de te durea curul fără să înţelegi ce spune.

Eu am tăcut că așa era obiceiul meu, nu mă băgam peste agent, el avea datoria să traducă, să facă cărţile și să se îngrijească de bunăstarea mea.

Cred că păream prost cu uniforma ponosită și fără chef cum eram dar mi-era indiferent câtă vreme fumam un Pall Mall și beam un single malt și se întrevedea perspectiva unor cartoane de ţigări și,poate, și a unei sticle de whisky.

Dorel era un agent de mare clasă. Hârșit în treburi portuare și matrapazlâcuri portuare.

Bea cam două sticle de tărie pe zi și patru-cinci litri de vin, cum a recunoscut la medic. Când eram la Port, dimineaţa, la șase l-am văzut trecând spre bar și l-am întrebat:

„Prima abatere?”

„S-o crezi tu, a treia.”

Dar își făcea treaba impecabil și agenturările și corespondenţa internaţională pe care o concepea dimineaţa de la două la șase.

M-am mirat că stă atât de cuminte la muștruluiala englezoiului dar... nu era treaba mea.

Pe la al doilea whisky, dat în silă de irlandezul roșcovan și creţ ca un merinos, rupe, Dorel, tăcerea:

„Domnule comandant, aţi citit regulile de port care vi s-au dat la sosire?”

„Nu-mi pasă mie de regulile voastre de port.”

„Ok. Dar aţi semnat că le-aţi primit?”

„Da, am semnat și ce?”

„Aţi refuzat să faceţi manevră, din radă la dana de apă?”

„Da, că nu fac eu manevră când vrea fiecare. E un vapor de 52 mii de tone nu barcă. Nu consum combustibil în mod inutil.”

„Eu n-am zis că-i barcă ci că, dacă citeaţi regulile portuare, aţi fi aflat că este o singură dană de aprovizionare cu apă și navele sunt bunkerate în ordinea sosirii.

Nava dumneavoastră a pierdut rândul și va avea, drept la bunkeraj cu apă peste o lună și câteva zile pentru că mai sunt optzeci de nave, înaintea dumneavoastră, în port, și, fiecare aprovizionare durează cam douăsprezece ore.

Poate c-ar fi mai ieftin să vă umpleţi tancurile cu șampanie.”

Comandantul a căzut, fulgerat, în fotoliu.

„Aveţi apă să ajungeţi la Istambul?”

„Nu.” a bâiguit.

„Atunci pregătiţi banii pentru că mâine sunteţi off hire și plătiţi staţionarea navei din buzunar.”

Dorel era specialist în chartere și nava costa vreo 13 mii de dolari pe zi.

Aveam un comandant care devenise mieluţ merinos roșcat și nu știa ce să facă.

„Ce putem face? Trebuie să mă ajuţi. Ești agentul meu.”

„Voi încerca dar nu promit nimic. Trebuie să vorbesc cu șeful de

port poate face el un efort și vă dă apă de la chei dar... trebuie să vedem... Trebuie să-i câștig bunăvoinţa.”

„Dau orice. Fac orice. “

„Era mai ușor să citiţi regulile de port sau să întrebaţi agenţia noastră, nu să ţipaţi la piloţi, să-i daţi afară și să închideţi staţia.”

„Ok. Ajută-mă cumva !”

Omul era disperat. Perspectiva era sumbră.

„Chemaţi purserul să meargă cu vameșul să scoateţi ţigări și băutură de sub sigiliu.

Multe ţigări și multă băutură.”

„OK. OK.”

A venit purserul, care stătea după ușă și auzise tot și am plecat împreună, pe scări, către cambuza cu provizii sigilate.

Pe scări, un ofiţer l-a întrebat pe purser unde merge și el i-a răspuns că merge cu „asshole-ul” de mine să scoată ţigări și băutură să dea șpagă la nemernicii români care-i jefuiesc.

M-am întors în cabina comandantului fără să spun o vorbă și când a venit purserul să întrebe „What the fuck?” i-am răspuns în engleză că o insultă ca aceea adresată mie l-ar fi costat pușcăria, la vama majestăţii sale.

A fost rândul purserului să cadă în cur.

Am reluat drumul cu un purser plin de respect și ciripicios și cu un eu gloomy și mai negru ca un negru bengalez răspunzând monosilabic.

I-am spus că, dacă el este incult și nu vorbește o altă limbă, noi avem prostul obicei să știm mai multe limbi internaţionale și că imperiul britanic nu a inclus România, nu o include și nu o va include niciodată.

Era plin de scuze.

Am deschis o cambuză cât un magazin de cartier în care erau de toate: ţigări de diferite mărci unele necunoscute mie, tutun de pipă și tutun de rulat, și băuturi pe alese.

M-a invitat să-mi iau ce vreau și i-am spus că o jignire nu se spală cu nimic și și-a cerut scuze din nou. Am luat, ca semn de iertare o cutiuţă cu tutun de pipă pe care am pus-o în buzunar și am plecat înapoi la comandantul care era lapte și miere.

Am luat ce mi-a dat, cele câteva cartoane și câteva sticle negociate de Dorel și am plecat la biroul meu legat cu parâma.

Pe la miezul nopţii, am auzit bătăi în ușă și, când am deschis, erau doi stewarzi de la vapor cu doi saci. Mi-au spus că-s din partea purserului care-și cere scuze încă odată și mi-au stricat somnul căci a trebuit să chem un prieten cu mașina să duc la loc sigur marfa care mi-

a ajuns luni bune și pentru dat la schimb la carne și smântână dar și pentru câteva chefuri de pomină cu prietenii la restaurantele știute numai de noi, printre care și cel al partidului.

Apropo, sacii erau: unul cu ţigări și unul cu whisky. Am avut ca bonus și o cutie mare cu tututn de pipă de a trebuit să-mi cumpăr și să învăţ să fumez pipă.

Am, și acum, pipa mică, chinezească, de atunci .

Când aveam de transportat ţigări sau/și băutură devenită periculos de multă apelam la Cătălin, inginer în Şantierul naval, care era la dispoziţie mereu, pentru preţul corect în marfă.

Am plecat eu, cu el, odată, cu vreo zece cartoane de ţigări și ceva whisky de la Bazinul Nou, să le pun la adăpost de lăcomia miliţienilor și, mergând noi pe străzi lăturalnice, cum șade bine unor hoţi, constat că intrăm pe sens interzis:

„Cătă, tu ești nebun? Vrei să ne oprească Cap de cretă pentru că am încălcat legea circulaţiei și să ne bage la zdup pentru contrabandă?”

„Mă juristule, că altfel nu pot să-ţi spun „zice el șugubăţ” tu n-ai învăţat că legile sunt consultative, pentru noi?”

Nu învăţasem dar am trăit să văd asta în zilele noastre și să mă mir de înţelepciunea lui.

Nu, n-a ajuns politician.

Vinde piese auto.

Aveam doi Aurici Pavel, Aurică și Aurică (în imagine).

Aurică era tern și, mereu, nemulţumit. Un om cumsecade dar greu de înghiţit.

Aurică Pavel era homosexual pasional.

Avea o garsonieră și își dăduse foc din dragoste, odată.

M-am dus la el, din colegialitate, să văd cum se simte și m-a servit cu vișinată dintr-o sticlă aproape goală plângându-se că nu mai are.

Eu îi adusesem un carton de ţigări să aibă la medic și el făcea pe milogul.

M-am dus la cămară și am găsit multe sticle de vișinată pline, așa că am chemat niște colegi și i-am băut cât am putut din ea.

Mai târziu s-a căsătorit, de formă, cu o lesbiană care avea un mare respect pentru mine (de ce?) de care a divorţat dar au îndepărtat bănuielile.

Era tipul perfect de ţaţă masculină care bârfea pe toată lumea cu un limbaj colorat care ne binedispunea dacă nu ne enerva.

Le dăduse nume colegilor vechi: Dulăul, Mașa Garafa, Fălcosu', Berbeceaua și multe altele pe care nu mi le mai amintesc. Niciodată n-am știut dacă îmi dăduse vreo poreclă dar nimeni nu mi-a spus și mie mi-a plăcut să cred că nu a făcut-o.

A murit stupid, ucis de amantul lui, cu lovituri de ciocan în cap.

Cineva spunea, hâtru: „Săracu' Aurică, și-a dorit ciocane-n cur și-a avut parte de ciocane-n cap!"

Adi era infatuat nevoie mare și se credea cel mai capabil vameș din sudul Europei dacă nu, cumva, de pe mapamond.

La propunerea lui, care era invidios pe noi (eu nu eram șef de tură, eram pe tura Popescu) s-au schimbat șefii de tură între ei.

Eu râdeam și spuneam că șeful s-a săturat să mai schimbe turele și a schimbat nebunii dar el a venit pe tura noastră plin de aplomb și de ambiţie.

A nimerit cu mine, Plăvanul și Vasile, la Docuri.

Plăvanul era mare, vorbea cu o voce puternică și dădea repede cu copita că era nărăvaș.

Odată, când a zis ceva „incriminator” care putea fi speculat, eu am pus pixul jos pentru că eram la birou într-un unghi nefavorabil și când să mă ridic m-a pocnit cu o copită în spate.

„Dar n-am spus nimic!”

„Crezi că nu știu ce gândești?”

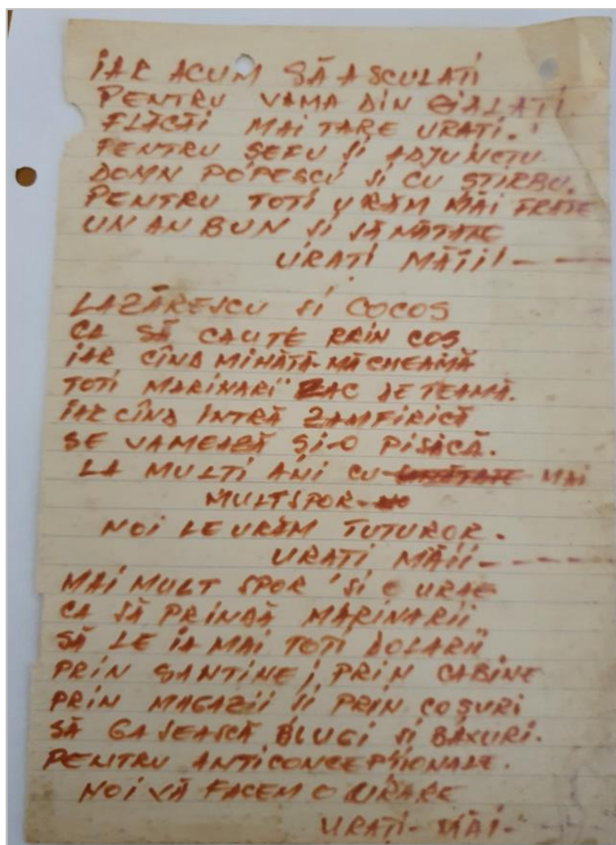
I-a trecut repede chestia cu servitul cu cafea și turnatul băuturii în pahar că-l sictiream imediat dar cea mai bună poantă a fost când Vasile Costin a venit de la sigilarea unor vagoane cu porumb și a început să arunce grăunţe prin birou.

„Bă, tu ești nebun? Tu mături.”

„Ba măturaţi voi, mă, că eu dau șpagă șefului.”

La câteva zile după asta s-a revocat măsura și Tataia a exclamat, când a auzit păţania, printre hohote de râs:

„Fuligani, fuligani, niște fuligani...” așa ne spunea el.

IAR ACUM SĂ A SCULAȚI
PENTRU VAMA DIN GALAȚI.
FLĂCĂI MAI TARE URAȚI.
PENTRU ȘEFU ȘI ADJUNCTU
DOMN POPESCU ȘI CU ȘTIRBU.
PENTRU TOȚI URĂM MAI FRATE
UN AN BUN ȘI SĂNĂTATE
URAȚI MĂI! — —

LAZĂRESCU ȘI COCOȘ
CA SĂ CAUTE PRIN COȘ
IAR CÎND MIHĂȚĂ MĂ CHEAMĂ
TOȚI MARINARII BAG DE TEAMĂ.
IAR CÎND INTRĂ ZAMFIRICĂ
SE VAMEȘEȘTE ȘI-O PISICĂ.
LA MULȚI ANI CU MAI
MULT SPOR
NOI LE URĂM TUTUROR.
URAȚI MĂI — — —
MAI MULT SPOR ȘI O URARE
CA SĂ PRINDĂ MARINARII
SĂ LE IA MAI TOȚI DOLARII
PRIN SANTINE, PRIN CABINE
PRIN MAGAZII ȘI PRIN COȘURI
SĂ GĂSEASCĂ BLUGI ȘI BAXURI.
PENTRU ANTICONCEPȚIONALE.
NOI VĂ FACEM O URARE
URAȚI MĂI.

Turele de serviciu erau o continuă joacă. Căutam tot felul de tertipuri pentru a face rostul de ţigări dar și de alte minuni.

Puiu știa multe cuvinte turcești: aychichi, fândâc, fâstâc, baclava, sarailie, yaurt, ayran, kemal pașa, halva, lokum și cred că am mai și omis din ele.

Era în stare să mănânce alune până vomita după care mânca din nou.

Mi-l aduc aminte privind suav la un marinar turc care nu știa decât limba lui și spunându-i zâmbind:

„Mă, tu te uiţi bovin la mine și nu-ţelegi nimic. Parcă ești turc!”

În ultima parte, înainte de prosteala televizată din decembrie ’89, care v-a rămâne, multă vreme, consemnată ca revoluţie, aveam ordin să verificăm casetele video care intrau în ţară ca să nu conţină materiale de propagandă anticomunistă.

A văzut, atunci la filme porno de nu mă mai impresionează nici azi.

Râsul e că pe astea le lăsam spre binele prolificităţii fiicelor neamului care, pe vremea aceea aveau dreptul să poarte chiloţi numai dacă lucrau la înălţime.

Gyusi Boga, era ungur, născut la Galaţi, mare și lat ca un rugbist ce fusese dar minunat de blând și cuminte.

Eram prieteni, deveniţi mai buni după ce i-am spus bancul cu dramaturgul maghiar care a scris o piesă despre rezistenţa antifascistă a maghiarilor din România.

Bancul sună cam așa:

„Dramaturgul maghiar își citește opera în faţa unei audienţe:

< Actul întâi, Scena întâi;

In pedure, mulţi copaci.

Sub copaci, nemţii.

In copaci Gyulo-baci.

Nemţii zice:

-- Gyulo-baci, dă-te jos din copaci!

Gyulo-baci zice:

-- Nu me dau.

Actul întâi, Scena doi

Același lucru și tot așa până când întreabă cineva:

-- Dar când se dă Gyulo-baci jos din copaci?

-- In pauze, prostule!”

Aducea marinari unguri de pe pescadoarele lor (ungurii aveau flotă de pescuit, pe atunci) care veneau, până la Ismail, apoi, cu șalupa, până la Galaţi și, de aici, cu trenul, spre Ungaria.

Odată, a declarat că unul are casete video și trebuie verificate și eu eram de serviciu.

M-am apucat de treabă și mă delectam cu o casetă care avea poante involuntare cu diverși conducători de state și oameni celebri.

Regina Angliei căzând, în timpul unei parade militare peste un scoţian, președintele chinez, pe ultima treaptă a avionului făcând cu mâna mulţimii și apoi împiedicându-se de prag și intrând în avion grămadă și, cireașa de pe tort, Ceaușescu, la o masă oficială, (se vedea un cardinal și ceva persoane care păreau politice) ștergându-se la gură cu faţa de masă.

Am râs cu vorbe.

Gyusi s-a oferit să șteargă secvenţa dar eu am zis că să decidă Goiciu (am mai spus că era un cretin și că taică-su fusese torţionar pe la închisoarea din Gherla pe mormântul căruia mai găseau, fecale aruncate de foști deţinuţi sau rudele lor și după atâţia ani) și l-am chemat.

I-am derulat secvenţa și l-am rugat pe Gyusi să traducă.

Textul era subtil.

Spunea că nu este adevărat că, în România nu este mâncare așa cum susţin gurile rele.

Gyusi s-a oferit, din nou să șteargă secvenţa dar eu am spus că nu văd de ce.

„Nici eu nu văd de ce dar mai bine s-o șteargă că apare în ea conducătorul nostru și nu-i strică caseta ăstuia."

A doua zi Gyusi mi-a reproșat că l-am expus inutil.

I-am spus calm:

„Prostul nu a decis să ștergi secvenţa pentru că a înţeles poanta ci pentru că i-a fost frică să ia decizia de a nu o șterge. Pentru el, a te șterge cu faţa de masă la gură e un gest normal."

După 22 decembrie '89, l-am văzut pe Gyusi venind spre vamă și, când a intrat m-a găsit cu spatele la ușă perorând:

„Ungurii ăștia trebuie omorâţi ca să nu ne ia Ardealul. Să începem cu ăștia de aici care n-au mai dat un șpriţ de două săptămâni."

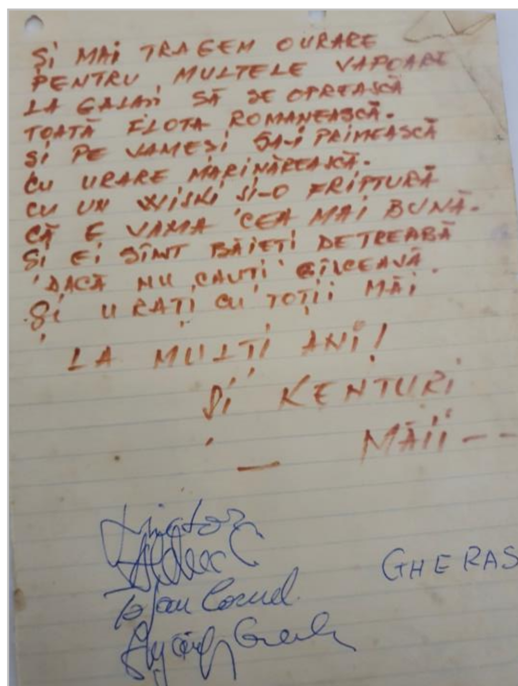
Mi-a spus molcom:

„Când te-am auzit, prima oară am zis că s-a tâmpit Iona, acuma știu că ai rămas la fel."

„La fel de tâmpit, bănuiesc. Să nu te prind că spui că la tine nu știi romanește că-ţi trag un pumn în coaie, că mai sus n-ajung." I-am răspuns.

A murit de inimă. Probabil o avea prea mare.

Nu există popoare bune sau rele ci, numai, oameni buni sau răi singuri sau în grup.

ȘI MAI TRAGEM O URARE
PENTRU MULTELE VAPOARE
LA GALAȚI SĂ SE OPREASCĂ
TOATĂ FLOTA ROMANEASCĂ.
ȘI PE VAMEȘI SĂ-I PRIMEASCĂ
CU URARE MARINĂREASCĂ.
CU UN WISKI ȘI-O FRIPTURĂ
CĂ E VAMA CEA MAI BUNĂ.
ȘI EI SÎNT BĂIEȚI DE TREABĂ
DACĂ NU CAUȚI GÎLCEAVĂ.
ȘI URAȚI CU TOȚII MĂI
LA MULȚI ANI!
ȘI KENTURI
MĂII — —

GHERAS

Au fost și urături mai bune dar pe asta am mai găsit-o. Reflectă perfect dorul vameșului de Kent. Conform zicerii „Kent mai vii?” „Pește un timp.”

Când am ajuns, și eu, la Bazinul Nou, unde era patria vapoarelor erau ordine de la proaspătul comandant al Punctului de trecere a frontierei să nu se ia nimic de la vapoare, să nu se bea să nu... de parcă au zis oficial, vreodată, că să se ia și să se bea.

Am plecat la revizia de sosire a unui vapor românesc.

N-am înţeles de ce se dădeau toţi înapoi de la asta decât după.

Era perioada când comandanţii români se mândreau, care mai de care, cu voiajele lor și puneau comisia la masă mare cu băutură și mâncare din belșug precum brazda de sub plug și se bucurau că au venit acasă iar noi le spuneam plezanterii și noutăţi vechi pe care ei le știau mai bine dar totul avea un frumos prietenos și cald.

De la PCTF a venit comandantul, maiorul, pe atunci, Cristian, un om fin și cu vorba potolită de nu credeai că este el tartorul care a dat ordinele celea drastice.

Ne-am făcut actele și comandantul navei ne-a poftit în salonul în care era o masă ca la o nuntă.

Ca orice început de masă la români se impunea cinstit cu o tărie.

Scoate comandantul sticla de whisky și se lovește de un șir de refuzuri, care că e șofer, că nu-i permite religia sau ficatul, că ţine regim, că are bășină cu junghi etc. până a ajuns la mine care am acceptat să beau un pahar. Maiorul refuzase și el.

Am băut cu comandantul și ne-am apucat să mâncăm când gazda zice că un pahar e prea stingher și se impune încă unul.

Am acceptat bucuros pentru că se impunea la o mâncare așa bună și, spre surprinderea generală a băut și maiorul cu mine. Comisia venise cu mașina Navlomar, maiorul cu mașina de serviciu a punctului.

La plecare m-a invitat în mașina lui și m-a întrebat cum de nu mi-e frică. I-am răspuns că e de bun simţ să nu refuzi o gazdă care dorește să fie amabilă și că uzanţele internţionale prevăd acţiunile de protocol la nave.

A râs și am rămas prieteni până când a ieșit la pensie.

„Îmi place că ai sânge în tine.” mi-a spus.

Vreau să cred că mai am, încă.

Diserțațiune a la Balint Ion
① Tovarăși nu mai vreau să prelungesc treaba aceasta.
② În picioare de dizel trebuie să intre multe chestiuni.
③ Cei care pleacă controlări pe cei care au fost de serviciu.

Scor
Rădoi Ion
Bontea M
noiembrie 84

Introducere a la Caraman Tiberiu.
Alții au spus multe, eu nu voi spune multe, de fapt nici nu am prea avut multe de spus.
05.11.84.

Larga era o staţie de cale ferată unde se vămuiau minereul si cărbunele pentru Combinat și diferite alte mărfuri de la și spre ruși.

Era departe, în câmp și nu erau autobuze decât până la Bazinul nou de unde mai era un kilometru până la gară.

Veneam pe jos și schimbul îl făceam printre linii, unii plecând alţii venind.

Bau era supărat pe un coleg care nu știu ce nu făcuse și a strigat în gloata care se intersecta cu femei și bărbaţi de la CFR, și alte alea de prin gară:

„Băi boule, să faci bine să-ţi faci treaba altă dată. Te-aș băga în pizda mă-tii da' mi-e rușine de femeile astea!"

Odată a băgat toată gara în ceaţă cu un banc absurd:

„Pe o stradă trece un cal: trop, trop, trop, în urma lui, un cărăbuș, buș, buș, buș.

Când calul se oprește, ce face cărăbușul."

Orice spunea interlocutorul, răspunsul era:

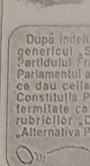
„N-ai înţeles bancul." și repeta povestea.

Ceva ture auzeam ceferiști vorbind singuri:

„Ce dracu' face cărăbușu' ăla?"

PAGINA 4, Anul I, 4 - 10 decembrie 1991, nr. 33

VINE REFERENDUMUL
ULTIMA SOLUȚIE -

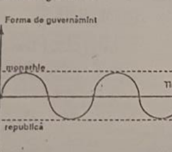

După îndelungi dezbateri în cadrul ședințelor desfășurate sub genericul „Să vorbim despre Constituție", membrii Partidului Fraierul Român au ajuns la concluzia că Parlamentul a zbîrcit-o. Conform devizei noastre „Tot ce dau ceilalți și un pic mai mult", am elaborat Constituția Partidului Fraierul Român. Cerem cu fermitate ca pe buletinele de vot, în afara rubricilor „Da" și „Nu", să fie înscrisă și „Alternativa Partidului Fraierul Român".

CAPITOLUL 1
PRINCIPII GENERALE

STATUL ROMÂN

art. 1 Forma de guvernămînt a statului român este alternativă: de la Crăciun la Paști-monarhie, de la Paști la Crăciun-republică ș.a.m.d., conform graficului.

art. 2 România este un stat de drept, democratic, în care mîncarea, căldura și banii reprezintă valori supreme și sînt garantate.

anexă: Repausul după orele de serviciu reprezintă o valoare supremă și este garantat, conform sloganului „Fie șeful cît de mic/ După-masă doarme-un pic".

TERITORIUL

art. 3 Teritoriul este organizat, sub aspect administrativ, în județe, orașe, comune și vigoare. În condițiile legii, unele orașe sînt declarate municipii, altele monumente ale naturii.

art. 4, Pe teritoriul statului român nu pot fi strămutate sau colonizate populații străine, cu excepția romilor.

CETĂȚENIA

art. 5 Cetățenia română se dobîndește, se păstrează și se pierde, după legile Bohr-Procopiu.

ROMÂNII DIN STRĂINĂTATE

art. 6 Statul sprijină întărirea legăturilor cu românii din străinătate, mai ales prin organizarea de turnee reprezentative ale fraților Pește, Bataiu, Romica Puceanu și Constantin Fulgerică.

PLURALISMUL ȘI PARTIDELE POLITICE

art. 7 Partidele politice se constituie și au obligația de a sta mereu în fața națiunii în poziție regulamentară.

art. 8 Sprijinim inițiativa de stimulare conform căreia se alocă, de la Guvern, 1000 l benzină/cap de partid pe săptămînă.

SINDICATELE

art. 9 Sindicatele se constituie și tot degeaba.

CAPITALA

art. 10 Capitala României este cartierul Dămăroaia, din București.

EXTRĂDAREA, EXPULZAREA, EXTERNAREA

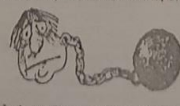
art. 11 Cetățenii români și apatrizii pot fi extrădați numai la schimb (troc).

art. 12 În cazul externării este obligatorie semnătura de predare a halatului și papucilor.

CAPITOLUL 2
DREPTURILE FUNDAMENTALE

DREPTUL LA VIAȚĂ ȘI LA INTEGRITATE FIZICĂ ȘI PSIHICĂ

art. 13 Nimeni nu poate fi supus preferențial torturii, pe bază de prietenie, simpatie sau cumetrie, ci la

rînd, conform listelor afișate la poartă.

art. 14 Pedeapsa cu moartea rămîne la latitudinea condamnatului.

LIBERTATEA INDIVIDUALĂ

art. 15. 1. Nu faceți focul în metrou!

2. Nu consumați sucuri expirate!
3. Nu fumați în fața școlii!
4. Nu răspundeți la provocări!
5. Nu da, mamă, cu biciu-n mine!

În rest, individul este liber.

DREPTUL LA APĂRARE

art. 16 Apărarea este garantată de procedee de jiu-jitsu, Kung-fu, Karate, Sumo, Shotokan și Sandokan.

LIBERA CIRCULAȚIE

art. 17 Dreptul la libera circulație în țară este garantat. În afara țării – vai de mama noastră!

VIAȚA INTIMĂ

art. 18 Autoritățile publice respectă viața intimă, după principiul: „Ce ție nu-ți place, fă-i pe loc și altuia!"

INVIOLABILITATEA DOMICILIULUI, A CORESPONDENȚEI ȘI A SOACREI

art. 19 Domiciliul, reședința și soacra sînt inviolabile. Nimeni nu poate pătrunde sau rămîne în acestea fără învoire sau echipament de protecție.

art. 20 Se păstrează secretul scrisorilor, telegramelor și al vederilor de la Marea Neagră, după deschidere.

LIBERTATEA DE EXPRIMARE

art. 21 Se interzice prin lege compararea țărișoarei noastre cu: Albania, Etiopia, Burkina Fasso etc.

art. 22 Se interzice prin lege demoralizarea cetățenilor prin afișarea cursului leu–dolar.

art. 23 Se interzice reproducerea fotografiilor sexy în publicațiile prost tipărite.

DREPTUL LA INFORMAȚIE

art. 24 Informația are două aspecte: informația către cetățean și informația de la cetățean.

art. 25 De informația către cetă-

țean se ocupă Silviu Bruca[n]

art. 26 De informația d[e la] [ce]țean se ocupă S.R.I.–ul.

DREPTUL LA OCROTIREA SĂN[ĂTĂȚII], DREPTUL LA VOT, DREPTUL DE ASOCIERE, DREPTUL LA MOȘTENIRE, PROTECȚIA PROPRIETĂȚII PR[IVATE]

art. 27 Dreptul la ocr[otirea să]nătății, dreptul la vot, drep[tul de aso]ciere, dreptul la grevă, [dreptul la] moștenire, protecția p[roprietății] private sînt doar garantat[e]

INTERZICEREA MUNCII F[ORȚATE]

art. 28 Se vor afișa î[n lo]curile publice postere c[u] „Munca forțată ți-a creat [...] bine".

art. 29 Nu constituie muncă forțată:
–tunsul în apartament al caniche–ului proprietate personală;
–prepararea altui suc de portocale decît Tropikana, însoțită de apelativul „Ce faci, tată?";
–iubirea de moșie.

NIVELUL DE TRAI

art. 30 Statul este [...] asigure un nivel de tra[i ...] cu corolarul lui Terente.

CAPITOLU[L 3]
ÎNDATORIR[ILE] FUNDAMEN[TALE]

art. 31 Să nu minți!
art. 32 Să nu furi!
art. 33 Să nu lași am[...]
art. 34 Să nu ucizi!
art. 35 Să nu preacur[vești]
art. 36 Iubește–ți aproapele ca pe tine însuți!
art. 37 Să nu–ți faci chip cioplit!
art. 38 Să–ți cinstești părinții și prietenii în ziua de salariu!
art. 39 Să nu te legi la doare!
art. 40 Să nu bei sprit [...]

ALTĂ CONSTITUȚIE

CAPITOLUL 4
AVOCATUL POPORULUI

art. 41 Avocatul poporului este o instituție.

art. 42 Ea este dotată cu: un lifter, un oficiu juridic, un serviciu contabil, un bufet, trei bucăți taxiuri prevăzute cu Fax-uri, precum și pixuri, creioane și gume de șters.

CAPITOLUL 5
PARLAMENTUL

ROLUL ȘI STRUCTURA PARLAMENTULUI

art. 43 Parlamentul este Organul.

art. 44 Parlamentul este tricameral. Adică: într-o cameră stau cei de stînga, în cealaltă cameră cei de dreapta, iar la bufet, hol și dependințe–toți

ALEGEREA CAMERELOR

art. 45 Camerele vor fi cu vedere spre miazăzi și spatele spre miazănoapte, luminoase, zugrăvite în culori vii, cu două balcoane, baie de serviciu și scară interioară.

INCOMPATIBILITĂȚI

art. 46 Nimeni nu poate fi în același timp deputat, senator și om.

art. 47 Alte incompatibilități se stabilesc prin legi organice.

IMUNITATEA PARLAMENTARĂ

art. 48 Imunitatea se stabilește prin analize și teste de laborator.

art. 49 Deputatul sau senatorul nu poate fi reținut, scuipat de la balcon de reprezentanții unei anumite părți a presei, stilult, murdărit cu pastă de pix pe manșeta cămășii sau în jurul gurii, tras pe roată, epilat, călcat cu tractorul pe bombeu, însămînțat artificial, trimis să cumpere crenvurști și ouă, pus să schimbe macazul tramvaielor la curbe și lovit cu coasa–n tîmplă.

art. 50 Parlamentarilor li se interzic – formal – nume care se pot preta la glume proaste sau rime obscene: Văcaru, Vulpescu, Calotă, Zambra, Marțian, Brucan, Ceontea, Dumitrașcu, Domokoșgeza etc.

LEGIFERAREA

art. 51 Parlamentul adoptă legi constituționale, legi organice, legi ordinare și ordinării.

CAPITOLUL 6
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ROLUL PREȘEDINTELUI

art. 52 Președintele nu este un simplu decor

art. 53 Președintele României are următoarele atribuțiuni: veghează, antamează, implementează, măldrăgulește, liniștește, zîmbește, mulțumește.

ALEGEREA PREȘEDINTELUI

art. 54 Nu poate îndeplini funcția de președinte al României persoana fără dinții neabrazați, strungăreață, păr lins, ochi umezi și suflet.

art. 55 După șase luni, mandatul poate fi prelungit în caz de catastrofă. Și cum la noi e o catastrofă perpetuă, vai de mama noastră!

DEPUNEREA JURĂMÎNTULUI

art. 56 Candidatul a cărui alegere a fost validată depune în fața națiunii următorul jurămînt: „Jur să-mi dăruiesc toată vlaga și vina pentru propășirea în doi timpi și trei mișcări a poporului, să-nvăț pe dinafară Constituția și legile țării, să apăr tot ce mișcă (rîul, ramul) și să respect pe cine vrea mușchii mei. Așa să-mi ajute Dumnezeu!"

CAPITOLUL 7
M.S. REGELE

ROLUL M.S. REGELE

art. 57 Nici M.S. Regele nu este un simplu decor.

art. 58 M.S. Regele are următoarele atribuțiuni: apărare siciliană; deschidere spaniolă; mat, pat, remiză.

ALEGEREA REGELUI

art. 59 În funcție de pătrățel poate fi alb sau negru.

art. 60 În caz de catastrofă sau perestroikă, mandatul regelui nu poate fi prelungit (vezi art. 55–secțiunea „vai de mama noastră!")

CAPITOLUL 8
GUVERNUL

STRUCTURA GUVERNULUI

art. 61 Guvernul, potrivit calendarului ortodox (stil nou), se moștenește la Paști și la Crăciun.

art. 62 Guvernul este alcătuit din tehnicieni, maiștri și ingineri strîns uniți.

JURĂMÎNTUL DE CREDINȚĂ

art. 63 Miniștrii și ceilalți membri ai Guvernului vor depune jurămîntul pe muzică: „Ceata lui Pițigoi / Dai într-unul, țipă doi".

art. 64 Primul ministru, separat, depune jurămîntul preluînd din creația valoroasă a bardului Tudor Arghezi micro–catrenul: „El se jură că nu fură".

ACTELE GUVERNULUI

art. 65 Miniștrii se depistează după buletin de identitate, carte de muncă și cartele, abonament R.A.T.B.

ÎNCETAREA FUNCȚIEI DE MEMBRU AL GUVERNULUI

art. 66 Funcția de membru al Guvernului încetează la 72 de ore după ce respectivul a suferit un deces.

CAPITOLUL 9
RAPORTURILE PARLAMENTULUI CU GUVERNUL

art. 67 Articol unic: Raporturile Parlamentului cu Guvernul sînt de tip sula–n coastă.

CAPITOLUL 10
ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ

ÎNFIINȚAREA

art. 68 A fost odată ca niciodată, că de n–ar fi fost n–am mai fi avut de ce să povestim acum.

STRUCTURA

art. 69 Administrația publică este de două feluri: centrală și locală (periferică și cu lemne). În cea centrală intră și forțele armate, fapt pentru care nu o discutăm aici. Nu e nici timpul, nici momentul.

ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ LOCALĂ

PREFECTUL

art. 70 Guvernul numește cîte un prefect în fiecare județ, ca și în municipiul București.

art. 71 Dacă prefectul din Botoșani pornește spre București cu acceleratul de 6.38, sosit în gară cu un vagon lipsă și-o întîrziere nedeterminată, avînd o viteză de 62±0,27 km/h, iar prefectul de Teleorman pleacă cu același tren, dar în direcție opusă și cu o viteză de 65±0,31 km/h, se cere să se determine: a) locul în care se întîlnesc în fața Senatului; b) cine salută primul; c) cine salută al doilea.

AUTORITĂȚILE COMUNALE ȘI ORĂȘENEȘTI

art. 72 Popa, dascălul, primarul, învățătorul, notarul, moașa, doctorul, președintele C.A.P.-ului și mama sa sînt autoritățile comunale și orășenești.

CAPITOLUL 11
AUTORITATEA JUDECĂTOREASCĂ

art. 73 Articol unic: Actul atacat este suspendat de drept.

CAPITOLUL 12:
ECONOMIA ȘI FINANȚELE PUBLICE

art. 74 Economia României este o economie așa-zis de piață.

art. 75 Statul trebuie să asigure:
–mîncare și băutură pe versie;
–pom de Crăciun tuturor salariaților;
–carburant la prețuri scăzute, după principiul: „Ochii văd, inima cere";
–resurse naturale în concordanță cu interesul național;
–bilete la spectacole prin intermediul difuzorilor voluntari din întreprinderi.

CAPITOLUL 13
REVIZUIREA CONSTITUȚIEI

art. 76 Revizuirea Constituției nu poate fi inițiată de nimeni. Odată votată – vai de mama noastră!

Constituţia asta era mai bună decât cea a lui Iorgovan (Dumnezeu să-l ierte).

Iorgovan mi-a fost asistent în facultate, la catedra de Drept administrativ sau ştiinţa despre nimic pe puncte.

Era ASCist de frunte, director de cămin şi, când l-au dat pe Porcu afară din cămin c-a vrut să-i dea palincă, cu forţa lui nea Zanfir, portarul, acesta i-a spus prieteneşte:

„Dom' Profesor, vorbim între noi ca-ntre proşti, putea să mă înjure da' să nu mă bage-n pizda mamei."

Omul acesta nu a avut nimic comun cu dreptul constituţional şi dedicaţia dată de Nistor Prisca, marele constituţionalist român, făcea parte din plezanteriile moşului de modă veche, tracasat de securitate după ce avusese curajul să scrie că un organ unipersonal, Preşedintele Ceauşescu, nu poate emite acte normative cu aceeaşi forţă juridică precum organele colective (Consiliul de stat şi Consiliul de miniştri).

Ca să aveţi un exemplu de politeţea acestui mare om vă povestesc ce mi s-a întâmplat mie.

Eram pe scările facultăţii şi l-am văzut urcând pe Domnul Profesor Prisca.

M-am lipit de perete de ziceai că-s stucatură şi, când a trecut pe lângă mine, am îngăimat beteag, un bună ziua, domnule profesor.

S-a oprit, şi-a scos pălăria şi mi-a răspuns:

„Bună ziua, domnule student."

Mă surpam, dacă nu era peretele să mă susţină.

Acesta a fost profesorul Prisca.

Politeţea întruchipată.

Cu Iorgovan am avut un conflict direct.

Eram cu Porcu în Bufetul facultăţii şi explicam vioi că nu există drept administrativ în Românica socialistă, că funcţionarii care nu-s membri de partid pot face numai carieră de piatră iar cei unşi au totul şi nu înţeleg de ce se mai predă o disciplină ca asta.

O fătucă vopsită ca o sorcovă, de la o masă alăturată mi-a răspuns cu emfază:

„Nu înţelegi pentru că eşti prost."

Mi-a sărit clacheta şi i-am spus că n-are cum să aprecieze ea asta cu neuronul unic din capul ei de gâscă de n-a putut să mă oprească nici David din peroraţie.

După ce a plecat fufa şi m-am calmat am fost luminat că era noua nevastă a lui Iorgovan şi că o să am necazuri la examen.

Am avut.

Am repetat anul trei şi, dacă nu mă duceam la profesorul Negoiţă, un şchiop care plagiase după un francez cursul de Ştiinţa administraţiei

și nu-i spuneam că cer examinare la Ministrul învăţământului și analizarea cursului plagiat de el de m-a trecut instantaneu, probabil eram exmatriculat pentru repetarea anului a doua oară.

Iată cine a fost Părintele Constituţiei. Un oportunist și o nulitate.

Ca și constituţia lui.

Ce vă zicem?

Vama neagră română se numea așa pentru că Adi era ţigan din Cioara de lângă București și, își începuse cariera la Vama București Otopeni de unde a plecat pentru că avioanele sunt mai mari decât pescărușii de pe Dunăre și accidentele aeriene nu mai sunt în defavoarea lui.

Inteligent, infatuat, incisiv, cei trei „I" ai cocoșului vamal. Calităţile lui erau că își apăra echipa și nu era un ranchiunos.

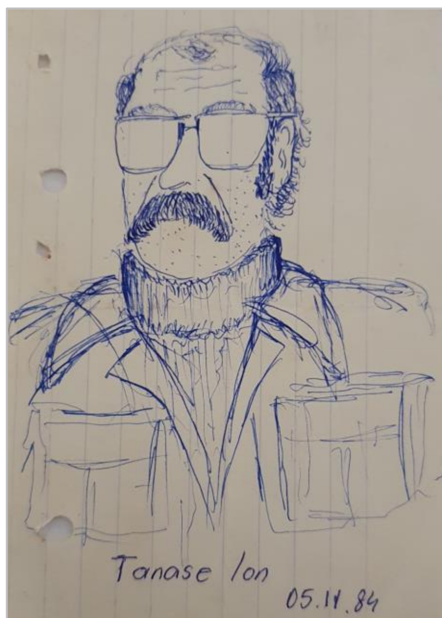
La DGV București era cineva cu numele Găină și, cu o ocazie, a sunat la Vama Galaţi și a răspuns Cocoș:

„Alo, Găină la telefon!"

„Cocoș."

„Jenantă situaţie!"

„Da," zice Cocoș, „dar nu pentru mine."

M-a desenat mai frumos decât eram. Fără grade, fără uniformă completă și cu ochelari fumurii mă prezentam drept femeia de serviciu și făceam totul altfel.

Într-o seară, plecasem să beau ceva la prietenul meu Mircea, medic stomatolog care stătea pe lângă port.

Eram bine făcut dar duceam.

Cum mergeam eu ţanţoș pe trotuar ca un stăpân al portului ce eram văd în faţa mea un sergent major de la miliţia transporturi și un soldat de la trupele de securitate cu arma la umăr și mă apucă așa o stare de revoltă că îmi este tulburată liniștea de am zis: „Ce cauţi, mă, înarmat, pe trotuarul meu? Treci pe trotuarul celălalt că te ia mama lui proces-verbal!”

Dimineaţă, după ce dormisem la Mircea, m-am întors să predau tura. În poartă mă aștepta sergentul major care m-a întrebat spăsit:

„Ce-ai avut cu mine as’noapte, nea Tănase?”

„Nu suport miliţieni înarmaţi pe același trotuar cu mine.”

„Să vii mâine să-ţi dau două pachete de ţigări.”

Toma era din primele promoţii de sergenţi majori de miliţie care făcuseră liceul.

Prima noastră întâlnire s-a consumat fulminant:

A deschis ușa biroului cu forţă (avea 1,90 m și o palmă cam cât capacul de WC) și a zis:

„Sunt sergentul major Toma de la Miliţia transporturi și am liceul.”

„Îl ai la tine?” L-am întrebat suav.

S-a fâstâcit un pic și mi-a răspuns „Am diplomă”.

„Bravo, deci știi să citești.

Ieși, tu, afară și citește firma de deasupra ușii.

Dacă scrie Vama Română și mai vrei să intri, bate la ușă.

Dacă răspund <Intră>, intri și spui bună ziua, după care te prezinţi.”

Am devenit atât de buni prieteni, după aceea, că avem mii de amintiri frumoase împreună de la plimbările cu Volga lui neagră, cu motor de tractor, el, în uniformă, la volan și eu, în spate făcând-o pe colonelul până la momentele când îmi dădea pistolul pe cinci lei de-mi speriam colegii recalcitranţi precum finul meu Luca.

Luca avea două facultăţi și credea că e suficient ca să fie vameș bun.

Când a venit pe tura mea era după o perioadă în care făcuse un control ulterior la declaraţiile vamale pe relaţia est care, fiind ţară CAER, ori erau ori nu erau tot un drac, și s-a prezentat mândru: „Mă numesc Milucă și am două facultăţi.”

„Pe mine mă cheamă Ioan Tanasă, lumea-mi spune John, sunt femeia de serviciu șef pe tura asta. Ce facultăţi ai făcut?”

„Construcţii civile și ASE.”

„Sunt impresionat leoarcă. Du-te de repară robinetul de la baie și vino să te-nvăţ vamă.”

I-am fost naș la cununia cu a doua nevastă și-mi mulţumește și azi.

Printre măsurile cretine luate în numele comunismului s-a numărat și aceea care prevedea că navele românești au prioritate la descărcare, în porturile noastre.

Așa s-au creat aberaţii care au adus pierderi uriașe.

Nava gecească PELOPIDAS a stat așteptând descărcarea mai bine de o lună cu o chirie de 11-12000 de dolari pe zi.

Comandantul grec, care învăţase un pic românește, spunea că nava lui se cheamă PELOPIZDAS și că, mai bine, cumpăram un cargo de aur decât minereu.

A folosit exemplul în lucrarea mea de stat dar, nici asta, nici raportul meu n-au făcut impresie.

Dar, altă dată, stând eu, fără treabă, în Portul Mineralier unde veneau numai nave românești am aflat că, în înţelepciunea lor, șefii Navromului au hotărât să trimită tablă la Constanţa cu barje, pe Canalul Dunăre-Marea Neagră deși apa era scăzută, în Bălţile Ialomiţei și Brăilei și trebuiau ușurate, ca să aibă pescaj cu macarale plutitoare și transborduri succesive costisitoare și m-a apucat indignarea patriotică, o stare tembelă care o mai am si azi.

Am făcut un raport pe care l-am înaintat oficial, în care am arătat că navele noastre, care aduceau minereu, în alimbare, de la Constanţa, plecau goale înapoi și ar fi putut transporta, fără o amarare specială, marfa pe care ei se chinuiau s-o trimită cu barjele, cu atâta efort și bani irosiţi doar ca să arate că e rentabil Canalul și să facă pe placul conducătorului iubit.

Când mi-a spus șeful adjunct că raportul meu a ajuns la cel mai înalt nivel, am întrebat, senin:

„Şi când mă arestaţi?”

Dar nu m-au arestat.

Adi avea prostul obicei să se dea mai deștept decât era și mai informat.

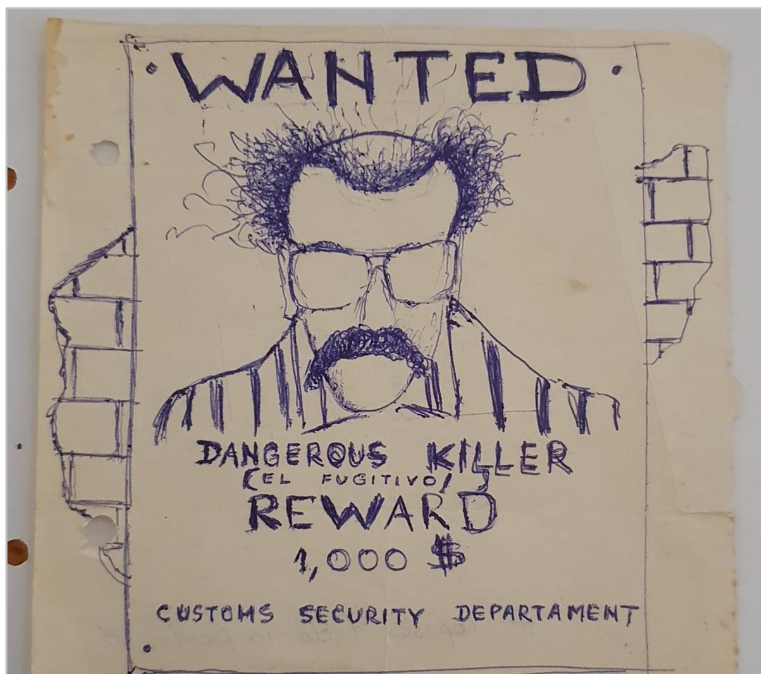
Ni s-a dat un test profesional anual, de la DGV.

Întrebarea era ce face un vameș aflat la o asistenţă la încărcare a unei mărfi de export dacă vede că, în curtea aceleiași intreprinderi, se

descarcă o marfă cu formalităţile vamale îndeplinite în frontieră dar care este neconformă cu declaraţia vamală.

Adi i-a convins pe toţi că răspunsul corect este că vameșul, își exercită rolul active (nu știu de unde a scos asta) și confiscă marfa si dă amendă.

L-a convins și pe Puiu, care era profesorul local.

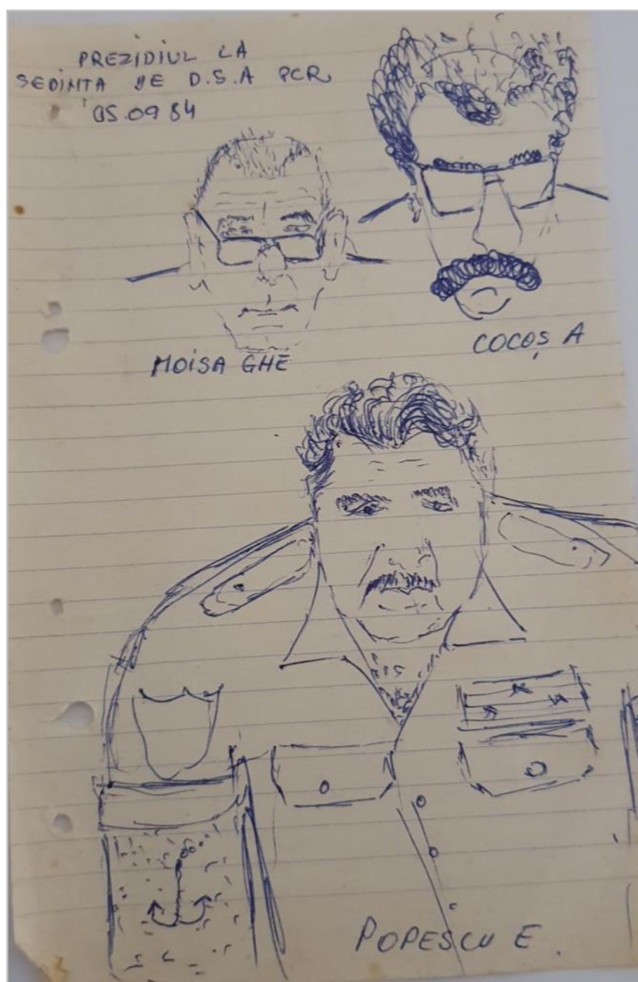

Pe Tataia nu trebuia să-l convingă pentru că, oricum, era nevinovat ca un prunc.

Opinia mea că se anunţa miliţia, care are competenţă, după vămuire, și se asigură acestora sprijin de specialitate instituţional nu a fost preluată decât de Pelicanul.

Anul acela am aflat rezultatele abia în vară când îi ţineam locul lui Tataia și le-am găsit într-un sertar. Eu si Pelicanul aveam (9) și restul (6).

Așa de mare era orgoliul lui Adi care vorbea cu o voce pe care o are oricine se ţine cu degetele de nas, că a ţinut secrete toate notele ca să nu se afle că a greșit.

Tataia, șeful de vamă, școlit la Moscova, bonom și fără personalitate, lipsit de ranchiună și nedoritor să știe nimic din tainele vămii.

„Se aprobă, spre cele legale” era apostila lui.

Era hapsân la orice și, odată, i-am dat un trabuc havanez în etui de aluminiu, primit de la un prieten libanez școlit la Londra care-mi aducea și presa internaţională, Time, News Week și chiar The Economist uneori.

L-a fumat două ore în balcon, ca să nu se piardă și a ajuns în spital cu tahicardie.

Avea hemoroizi pentru că era cam gras și s-a operat la o doctoriţă care voia să plece în Germania Federală.

Mă trezesc eu că, adjunctul meu, Sandu, pleca la gară cu niște colete mari și m-am mirat pentru că noi nu aveam dreptul, ca vamă, să vămuim colete expediate decât în cazul emigrărilor și erau niște limite clare de greutate și componenţă.

Nu mi-ar fi păsat dacă nu ar fi fost CNT (Centrul naţional de triere) unde securiștii controlau toate coletele cu tehnică modernă și era vai de cel care scăpa o scrisorică dară-mi-te marfă în plus.

„Unde pleci, Sandule?"

„M-a trimis Sefu' să expediez coletele doamnei doctor."

„Ce avem noi aicea?" întreb eu curios.

„Cine sunteţi dumneavoastră de controlaţi șeful de vamă?"

„Femeia de serviciu dar, dacă întorci statul de plată, eu sunt primul."

„Nu pleci nicăieri. Depășește greutatea pentru emigrare și cărţile au regim de trimitere poștal, în colete de cinci kilograme fiecare, pentru că trebuie controlate și din punctul de vedere al patrimoniului naţional."

Aveam eu o problemă cu plecarea din ţară a cărţilor, mai ales a celor de specialitate, care erau rare și știam cât de căutate erau de studenţi.

„Am aprobarea șefului. Cum vă permiteţi să faceţi așa ceva? Şi nu emigrez . E o jgnire"

„Simplu, doamnă, aici scrie că se aprobă spre cele legale și legea zice așa cum auziţi. Iar cu privire la jignire eu zic să mai studiaţi semantica expresiilor in-migratio și ex-migratio și să luaţi notă că orice stabilire într-o altă ţară, se numește emigrare din punctul de vedere al ţării de plecare și imigrare din punctul de vedere al ţării de stabilire."

Tataia era în prag roșu ca racul și ne-a chemat pe toţi în birou.

„Băi, Tănăsică, (era apelativul de primejdie) fă așa cum spun eu, cărţile sunt în scutire. Ce-ţi pasă?"

„Nu contează că sunt în scutire, este interzisă expedierea lor în cantitatea asta și eu nu pot permite să-mi bag oamenii în gura securităţii pentru că doamna v-a scurtat dumneavoastră maţul de la cur.

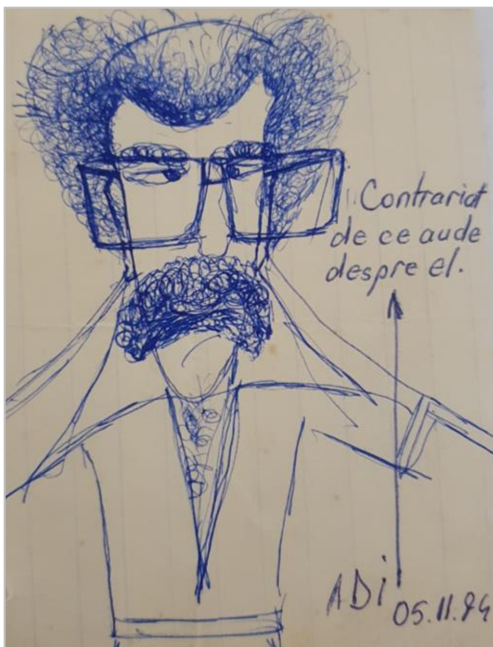
Mă enervasem pentru că știam că am dreptate și nu mi-a plăcut, niciodată, să-mi expun oamenii unor riscuri inutile.

O făceau ei, singuri și fără ajutorul meu.

Am pus mâna pe telefon și am sunat DGV, pe marele specialist de atunci Gulbenchian, un armean pasionat de cursele de cai și de munca vamală și i-am expus situaţia.

Mi-a cerut să i-l dau la telefon pe tataia și am auzit: „Ești un tâmpit, șefule, vrei să daţi cu subsemnatul până la pensie? Fă cum zice Tanasă că zice bine.”

Doctoriţa, când și-a strâns bagajele, mi-a spus: „Sunteţi de admirat, domnule” lucru cu care mi-am încălzit sufletul și acum.

Tot Adi, la o beţie, m-a întrebat nedumerit:

„Cum dracu se face că, cu inteligenţa ta, nu te-ai hotărât să faci bani mai mulţi?”

„E simplu, Omule.

Inteligenţa mea m-a învăţat că, dacă am bani să trăiesc confortabil, e păcat să pierd timpul adunând în plus și sunt prea leneș ca să fac calcule, de aia m-am făcut umanist.

Eu n-am mai făcut matematică din clasa a noua.”

El a făcut bani. Uneori a riscat pentru ei și niciodată n-a avut destui deși a fost prea mândru ca să recunoască.

Nu știu ce face acum, cred că face bani în continuare dar a mai îmbătrânit.

Generalul, era o fărâmă de om cu arderi intense de mânca pe la 4 dimineaţa după ce mâncase bine la miezul nopţii.

Venise în Vamă susţinut de nașul lui, căpitanul Nuţă, șeful secţiei judiciar la Poliţia municipală Galaţi, cunoscut pentru rezolvarea cazului unui criminal în serie, care-i dăduse o pereche de pantaloni de ofiţer de miliţie, cu vipușcă ceea ce i-a atras porecla.

Într-o dimineaţă, când îmi luasem un liber de la bec și eram cu o femeie mai dragă decât nevasta am sunat, conform obiceiului, să văd dacă-i totul bine și mi s-a servit bomba.

Se îmbătaseră Generalul și cu Gică și voinicul meu a răscolit tot portul, a promis că-l bate pe colonelul șef de Punct trecere frontieră și s-a dat în stambă de m-a umplut de fericire.

Am luat un taxi și am ajuns direct în Bazinul Nou.

El mai dormea, încă și, când l-am trezit a strigat: „Tu nu-nţelegi nimic!”

„Las’ că-nţelegi tu, futu-te-n cur de beţiv mic! Scoală și hai la șefi să te judece.”

Eram cunoscut ca fiind iute la furie și repede distribuitoriu de palme revigoratoare și chiar câte un pumn pe ici-colea și m-au urmat ca niște miei.

I-am dus cu taxiul plătit de mine (era un prieten și plăteam în ţigări) care m-a așteptat.

Am intrat la Tataia cu care lucrasem la Romtrans și ne cunoșteam bine și mi-a spus: „Te descurci, Tănăsică, treaba ta"

Am intrat la șeful adjunct Ştirbu, maiorul de securitate și i-am spus că n-are rost să-i distrugem, că sunt tineri, că Gică are patru copii că-i dau în Larga și-i uit acolo și ce mi-a mai venit.

L-am rugat să-l roage pe colonelul comandant de Punct să ne primească.

Mi-a fost rușine să apelez direct.

A făcut-o și am plecat către PCTF, pe jos, că prietenul meu taximetrist ieșise din tură.

I-am instruit să nu spună alte cuvinte decât:

„Vă rugăm să ne iertţi, n-o să se mai întâmple."

Nimic mai mult.

Am ajuns și am intrat la colonelul care avea o slăbiciune pentru mine pentru că eram sincer și direct. I-am spus că i-am beștelit pe inculpaţi și că știe el cum beștelesc eu și a râs (era un om culant și cu simţul umorului), a scos o sticlă de whisky și am băut câte un pahar și i-am chemat pe inculpaţi.

Gică a bălmăjit niște scuze anemice dar micul meu General mi-a făcut surpriza să ne spună o poveste despre cum a suferit el o depresie că n-a reușit la medicină (sora lui era medic) de a trebuit să-l dau afară.

Am mai stat un pic cu colonelul, a mai dat un whisky și-am plecat.

„Fir'aţi ai dracului de găozari, dacă aud de voi în următoarele șase luni eu vă propun desfacerea contractului de muncă! Hai să mâncăm o ciorbă de pește că de burtă e prea târziu!"

Am mers, am mâncat toţi, eu am plătit că ei n-aveau bani și i-am uitat în Larga vreo șase luni.

De câte ori mă întâlneam cu colonelul glumeam spunându-i că, dacă mă supără îl dau pe mâna Generalului.

Putea fi rău dar a ieșit amuzant.

PARODII

NIȚAFĂRUL

Poezeaua este o parodie în metru eminescian, provocată de micile înţepături ale colegului meu Niţă Sorin care era un bun mânuitor al condeiului dar care, datorită servilismului, arivismului și lăcomiei lui, a sfârșit în pușcărie.

A fost odată, de curând,
Pe-a lui Popescu vreme,
Un băiat bun dar cam plăpând
Ce Niţă-avea să-l cheme.

Şi Niţă-al meu, pe-atunci, era
Viclean copil de casă,
El șpaga șefului căra
Şi îl servea la masă.

Şi l-a adus Popescu sus,
Cu el, la Regională
Să-i fie un loial supus
Şi ca să-l ţină-n poală

Şi el privea pe geam, visând
La Vamă, în odaie,
Îi era tura lui în gând
Dar se temea de Nae.

Iar, când Popescu, pe la sfinţi,
Pleca să ducă șpaga,
El sta pe-afar' strângând din dinţi
Şi îi păzea desaga.

În rest, spunea celor de jos:
„Mă uit la voi cu milă,
Aici am stimulentu' gros
C-am la Popescu pilă.

Mă știu cu toţii și-s temut,
Că sunt cu Şefu' bine,
Când, pe voi, vă ia la f... bătut,
El bea un șpriţ cu mine.

Așa că nu mai staţi în bar,
Săriţi cu daruri mii,
Căci, ca și Şefu', sunt pescar
Şi am, acas', copii.

În parodii i-ntrec pe toţi
Şi-i critic de n-au apă
Da's ud de frică, în chiloţi,
Căci simt că-mi sap o groapă.

Trăind în cercul vostru mic,
Priviţi la Boss cu spaimă,
Eu, sub aripa-i, mă ridic
Şi am și bani și faimă."

SCRISOAREA „N"

Un primar dintre aceia ce domnea peste vreo urbe
Ce oferă lumii large străzi cu gropi, cu câini și...cur(b)e
În birou dormea ţinându-și,căpătâi, mâna cea stângă
Şi visa mușcate rupte de-i venea, chiar, să și plângă.
Descinsese din cetatea cea cu tablă, fum și"zgură"
Drept în cap de Primărie, cireașa pe prăjitură.
Dar nemernicii reporteri și cei ce nu ţin cu el
Îl întreabă de parale nu dac-a produs oţel.
Şi „trei sfanţi" avu Primarul când a fost ales de plebe
Dar i-a dat, cu multă grijă, celor ce-a crezut că „trebe"
Cei ce n-au primit nimica și fac zarvă, pe la uși
Să-și agaţe pofta-n glastre și s-o pună pe ţăruși.
Don' Primar, în gând cu luna, preschimbată în fecioară,
Ori nu-l prinzi prin Primărie, ori te dă pe ușă-afară.

„Nu munciţi”, ne zice omul, ferm convins că el se-ndoaie,
Dar promite multe, toate și le face-n timp, de oaie.
Pune gresie prin centru în loc să repare-o stradă,
Florile pe stâlpi s-în locul caselor ce stau să cadă.
Iarna străzile-s de gheaţă. Ni s-a spus că „nu-i ca vara”
Dar speram că nu-i valabil, ca slogan, pe toată ţara.
Primăvara asfaltează, înc-odată, centrul tot,
Nu c-ar trebui dar fiin’că, cei aleși, acolo pot.
Vara-i cald, nu pui tu omul să muncească-n Primărie,
Toamna plouă, vin, pastramă și iar stă iarna să vie.
Şi-adâncidu-și diferenţa dintre plebe și „boieri”,
Urbea noastră e condusă prost și astăzi, ca și ieri.
Doar primarul, plin de sine, spune c-a plătit toţi banii
Celor din regii umflate, pe care nu-i vedem cu anii
Şi se uită lung la „ăia” care sunt nemulţumiţi
C-au plătit dările urbei deși nu au fost serviţi.
Cine vrea, să-și facă singur, că de aia are mâini,
Serviciile urbane sunt conduse de păgâni,
Care-au tăbărât, cu toţii, pe-a Siretului câmpie
Să ne construiască case și apartamente-o mie.
Dar numai aceia care vor avea comori bogate
Vor putea trăi în ele, până n-or fi inundate.
Iar nenorociţii care n-or avea cu ce plăti
S-or muta-n casele noastre, după ce noi om muri.
Toate astea-s, făr’ de poate, rezultatul muncii sale
Şi-a acelor stâlpi ai urbei aduși de pe la furnale,
Căci, o fi cinstit Primarul, cum știu gălăţenii toţi
Dar, în jurul cinstei sale, s-aciuară prea mulţi hoţi.
Şi-ţi scrisei această carte, Nea Culai, Domniei tale,
Cu sfat ca să-ţi pui la muncă armata de pușlamale,
Dacă nu, în două taberi, cu de-a sila să-i separi,
Să muncească, înainte să-i mângâiem noi, cu pari,
Să le facă ei pe toate ce-ai promis, mata, că faci
Căci, de-abia după aceea, vei începe să ne placi.
Şi au fost alegeri, iară, drumuri noi ce se dechid,
A ajuns, din nou, Durbacă lângă-al Primăriei zid.
„- Tu ești, Nicu?”
„-Da, Durbacă.
Am venit să-mi dai,bre, locul
Că, de patru ani, mă arde doru-n suflet, precum focul”

„- Orice gând ai, bre Durbacă, și, oricum, vei fi sosit
Eu nu-ţi dau locul, acuma, fiin'că ești nebărbierit.
Despre focul tău, din suflet, este bine să reţii
Că nu-i de la Primărie ci ... de la benzinării.
Dar, acum, vei vrea tu, oare, din birouri să ne-alungi
Să ne-ascundem prin canale și să respirăm din pungi?
Ori vei vrea să faci, întoarsă, calea ta de gălăţean
S-accepţi post de Președinte la Consiliul Judeţean?
De-o fi una, de-o fi alta, așa cum ne-o fi norocul
Bucuroși, ţi-om spune-n faţă: < Durbacă, arda-te-ar focul!>"
„- Cum, când lumea mi-e deschisă spre ciolan, tu crezi că pot
Să mă-mpiedic, în alegeri, de-un candidat ca un ciot?
O, tu nici visezi, bătrâne, câţi în cale mi s-au pus!
Am trecut,eu, prin partide! Câte? Asta-i greu de spus.
Ai văzut, tu, în campanii, cum sunt una cu cei mulţi?
Şi voi vreţi să-mi daţi judeţul si cu Barcea și cu Smulţi?
Când văzui acea mulţime ce striga, în cor, <Durbacă!>
Am jurat că Primăria din Galaţi, o schimb în troacă.
Să dau la porci de mâncare în camera de protocol,
Pe toţi cei ce nu-s cu mine, să-i las să m-aștepte-n hol.
Şi, de crunta-mi vijelie, tu te aperi cu-o mușcată?
Moșule, mata n-ai minte. Eu îţi sar la beregată!"
„- De mă faci moșneag, Durbacă, să știi că-i mare păcat,
Eu am fost, ani buni, Director General în Combinat.
Şi nu m-a uitat plăvanul că eram și blând și bun,
Dacă ei aveau frânghie, eu le cumpăram săpun.
Că l-a luat indianu', nu e vina mea, să știi,
Eu am vrut să-l fac rentabil-fabrică de jucării."
Se luptară, pe la urne, ca viteji ce se aflau,
Cât de durerile obștii drept la bască îi dureau.
Si învinse Nicolae, ce mai zbucium ,ce mai zarvă!
De-a rămas Nenea Durbacă îmbufnat precum o larvă.
Nici Primarul nu e, însă, cu soarta lui împăcat,
Sătul de bărbi și minciună, motanul i-a evadat
Si a scris, cu-a lui lăbuţă, unei mâţe, la judeţ,
O scrisoare de iubire, care n-are niciun preţ:
De dinvale de oraș,
Vreau să-ţi spun eu, Iepuraș,
Nu din gură ci din labă
Că de-acu', n-am nicio treabă.

Te-aș ruga, mări, ruga
Să-i spui lui tati așa:
„Vino, tati, să ţi-i vezi
Cum lucrează-n spaţii verzi,
Doi pe burtă, trei pe spate,
Restu’, rezemaţi în coate.
Toţi sunt veseli și beau bere
Că-i, iar, Neica, la putere,
Fac un gard, trăiesc o vară,
Fac un drum, au o căscioară,
Dau la toţi, precum se știe:
< Una mie, una ţie, una pentru Primărie.>
Şi cântă cu voce mare:
< Cât e Nicolae-n floare
Nici în pulpă nu ne doare!>

Ioan Tanasă

Aceasta este o parodie și orice asemănare cu realitatea este, completamente, exclusă(promisiunea mea electorală)

CRÂMPEIE

Din copilărie

***

-- Eşti ca neoamenii!
-- Nu, eu sunt ne ca neoamenii.

***

-- Măgarule!
-- Măgaucă!

***

-- Ioneele, unde ești?

Era veșnicul strigăt-întrebare al mamei și al bunicii. Tata știa că sunt unde-mi place.

***

-- Era noaptea de Anul Nou și plecasem la urat cu bunica Ileana dar aș fi vrut să merg și cu Mitrucă pentru că era mai mare cu patru ani și avea alt statut în sat:

-- Hai, bunică! Stăi, Mitrucă! Unde-i traista? Traista, traista... a fost replica ce mi-a adus celebritatea și exprima, succint, starea mea de atunci.

***

-- Fusese o zi lungă. Umblasem pe coclauri și eram flămânzi rupţi.

Mămuca ne-a pus de mâncare și noi am mâncat ca lupii. Ionel, vărul cel mic, a mâncat și el deși mai mâncase.

Dormeam trei în pat “de-a-n picioarele” adică eu cu Ionel orientaţi spre o direcţie a patului și Mitrucă, la picioarele noastre, orientat în direcţia opusă, ca să încăpem.

La un moment dat, Ionel a început să vomite și eu am întrebat ce face. Replica lui Mitrucă a fost:

-- Ce ai, mă, nici noaptea nu taci?

***

Poezii pe care mi le spunea tata:

Guiţ

Ieri a stat,
ne-ncetat,
numai în mocirlă,
cum staţi voi, când e cald, vara, pe la gârlă.
Însă, azi, c-un rât plin tot de noroi,
a râmat și-a stricat stratul cu usturoi.

Mama mea,
cu-o nuia,
de faţă cu mine,
i-a făcut, lui Guiţ, o mare rușine.

Acum stă supărat.
„Cine e de vină?
Cin' te-a pus, dom' Guiţ,
să-mi ari prin grădină?"

Ţiganul și albina

Într-o zi, cândva, 'ntr-o vară,
un ţigan mânca o pară.
O albină, cum zbură,
drept pe pară se-așeză.
„-- Muscă proastă și zăludă,
de ce vrei să-mi faci în ciudă,
și să-mi mânci tu mie para?
Acu' ai să-ţi iei papara!
De cap mă feresc, eu. Lasă!
Dar de coadă nici nu-mi pasă!"
Dar el bine n-o atinge
Că ea acu-i și înfinge.
„-- Ptiu, dihanie năroadă,
Dacă tu mușți pe la coadă,
Fir-ai ţeapănă să fii,
Capul pentru ce-l mai ţii?"

Baba și turcul

Într-o zi, o babă, dis-de-dimineaţă,
da, cu gologanul, lapte acru-n piaţă.
Un turc, când o vede, hai și el la ea
și-i dă gologanul, lapte ca să-i dea
„Hai, poftim, îi zice baba, lapte acru bun
dar adu mai iute unde să ţi-l pun...”
Turcul se întoarnă și-mprejuru-i cată
și-un papuc scoţându-și i-l întinde:
„Iată! Pune-mi-l aicea că desculţi mă duc!”
Baba toarba-n pripă, laptele-n papuc.
Dar apoi, văzând ea unde i l-a pus,
Zice, cu mirare: „Doamne, Cel De Sus!
Dară ce făcut-ai? Ce te-a apucat
de-l puseși acolo? Nu vezi că-i spurcat?”
Turcu, de-aste vorbe, speriat și el,
mai întâi, pe gânduri stete puţintel.
Apoi către babă, iute, se întoarnă
și-n putină totul, din papuc, răstoarnă.
Şi astfel grăiește, în al soartei toi:
„De-i spurcat, atuncea, ia-ţi-l înapoi!”

și poezii pe care mi le spunea mama și le boceam eu:

MITICĂ

Poezie fără autor cunoscut

Afară-i frig și e-nnorat și suflă vântul tare,
Mitică-i mic și e orfan și foc în vatră n-are.
Voi aveţi haine și părinţi, aveţi și cal și vacă,
El, bietul, e flămând si gol și nimeni nu-l îmbracă.
O haină caldă sau un dar, din mâna voastră mică
Ce repede ar alina durerea lui Mitică!
Voi, dragi copii cu suflet bun, ce-aveţi părinţi cu stare
Gândiţi-vă la cel sărac și daţi celui ce n-are!

Pâinea noastră cea de toate zilele

— Mi-e foame, dragă mamă; nu e pâne?
Mi-e foame, și să știi că am să mor!
— Mai rabdă, puiul mamii, până mâne,
Că mâne iese plugul în ogor.
— Mi-e foame, dragă mamă; nu e pâne?
De-amar de vreme tot m-ai amânat…
— Mai rabdă, puiul mamii, până mâne,
Că mâne vom ieși la semănat…
— Mi-e foame, dragă mamă; nu e pâne?
Nu-ți este teamă, oare, c-oi muri?
— Mai rabdă, puiul mamii, până mâne,
Că grîul până mîni va răsări…
— Mi-e foame, dragă mamă; nu e pâne?
Vezi, inima mea bate tot mai rar…
— Mai rabdă, puiul mamii, până mâne,
Că grîul nostru este la morar.
— Mi-e foame, dragă mamă; nu e pâne?
Ah, tare mi-este teamă c-o să mor…
— Mai rabdă, puiul mamii, până mâne,
Că mâne scoatem pânea din cuptor…
Dar când crescu mirosul pânii coapte,
Odorul mamii, galben ca un spic,
Își închinase fruntea peste noapte,
Și de-atunci n-a mai cerut nimic.

După un vechi cântec german
Ştefan Octavian Iosif
La poezia asta mai bocesc și acum.

***

M-am hotărât să fur niște mere de la vecinul nostru, Moș Gheorghe Bordeianu, nu pentru că nu mi-ar fi dat ci pentru că, furate, erau mai bune.

M-am strecurat prin spatele casei, așa cum stă bine unui hoţ serios și, când să trec pe lângă closet, am simţit că mă scufund.

Disperat, am prins un stâlp al closetului și m-am extras din materia vâscoasă și puturoasă care mă trăgea la fund.

În dorinţa mea de a nu fi observat, nu văzusem că vecinii noștri mutaseră closetul pentru că se umpluse groapa veche.

M-am întors acasă, fără mere dar plin de „noroc” până-n gât.

Mai puţin norocoase au fost mama și bunică pentru că au trebuit să-mi spele hainele.

Nu știu dacă întâmplarea asta mi-a sporit norocul ulterior dar cred că, atunci, am avut mare noroc.

***

Din poarta casei noastre începea derdelușul, uliţa se prăvălea la vale și, dacă nu te opreai în vreun gard, ajungeai în Valea Velniţei, fericit și plin tot de zăpadă.

O făurisem, ca de obicei și hainele mi-erau ude leoarcă din nou, mai ales, ghetele care musteau de zăpadă topită, așezate de mama lângă sobă sub privirea mea rugătoare care nu contribuia cu nimic la uscarea lor.

-- Nu te mai las cu sania în viaţa ta. Ce vrei să te-mbolnăvești de plămâni și să-mi zaci prin spitale? M-am săturat de obrăzniciile tale. De ce n-am și eu un copil bun care să stea acasă și să-și facă lecţiile, că uite trece vacanţa de iarnă și tu n-ai scris un rând. De citit nici nu mai vorbesc.

Ascultam cu jumate de ureche.

-- Te rog, mămică, lasă-mă, măcar, să mă uit la copii de pe prispă.

-- Bine, da’ să te dai huţa pe scândura ceea din capăt ca să te aud. Ia-ţi ciorapii de lână ceia căptușiţi!

Am pornit balansul scândurii și am pus o piatră să dureze mai mult și am luat săniuţa de sub prispă...

Când m-au găsit, eram cu mucii în gură, leoarcă la picioare și peste tot dar fericit c-o păcălisem din nou pe mama.

Şi n-am avut nimic la plămâni.

Niciodată.

***

-- Hai, Ionele, îi duminică. Mergem la biserică să ne închinăm lui Dumnezeu.

Pe atunci lumea mergea la biserică să se închine nu să se roage.

Nu erau cerșetori.

Săracii cu duhul munceau pentru bani pe la gospodari.

Cei care nu erau săraci cu duhul erau prea mândri ca să cerșească.

Stăteam lângă casa parohială și crescusem sub ochii preotului Butu și ai coanei preotese, care era o femeie caldă și cu vorbă bună, fiică de preot și ea.

Mă necăjeau spunând că, atunci când eram de ţâţă, am supt direct de la vacă și n-am știut, niciodată, dacă a fost adevărat dar, ceea ce este adevărat este că mi-a plăcut laptele sub orice formă de agregare s-ar fi aflat și-mi place și azi.

Mi-amintesc cum am furat ouăle de la găinile popii și am cumpărat ţigări și bomboane cu un tovarăș de nebunii.

Am fost prins și condamnat:

-- Bătaia cu palma îi bătaie în parte că mă doare și pe mine care nu sunt vinovată. Vărguţa este pentru tine și am să folosesc una de salcâm că are ghimpi și nu faci vâlci pe fund că dă drumul la sânge.

Mama era foarte inventivă și vigilentă dar nu mă bătea pe nedrept.

De altfel, când Moș Gheorghe Tureschi, m-a întrebat dacă îi dau voie să o ia pe mămica și s-o îngroape într-o groapă pentru mamele care bat copiii, l-am certat de mi s-a dus buhul:

-- Să n-o iei pe mămica mea!

Mă bate pentru că sunt obraznic.

Dacă o iei nu mai ești prietenul meu și, când o să fiu mare, o să-mi iau motocicletă și-am să trec pe la poarta matale, ca vântu’” Vrrruuum!” și nici n-o să mă opresc.

Omul a fost atât de speriat că a spus la tot satul și mă ruga mereu să-l iert pentru fapta lui, chiar și după ani buni.

Cu toate că l-am iertat el tot își mai aducea aminte și povestea tuturor.

Cred că l-am speriat rău de tot.

Când a spus că o ia pe bunica am protestat formal.

Cred că am considerat că este suficient de bătrână.

***

-- Vine Popa!

Am fugit toţi ca niște găini speriate ca să nu dăm bună ziua.

Eram sălbatici și popa era o personalitate în sat. Se temeau de el și cei care beau la crâșmă, duminica, în loc să meargă la slujbă.

Am căzut și mi-a trecut caninul prin limbă.

Am bocit cu bunica împreună.

Moașa din sat, care era singurul cadru medical, m-a dezinfectat cu ţuică și mi-a spus c-o să treacă.

A trecut în câteva zile.

Așa am învăţat că mai bine dai bună ziua decât să-ţi muști limba.

E mai puţin dureros.

***

Undeva, departe, cum mă uitam de pe dealurile noastre se vedea satul Stupca.

Era peste Hraniţă (un pârâu), în Bucovina.

De acolo erau lăutarii vestiţi care cântau la nunţi sau hore.

Bidireii.

Familia de ţigani Bidirel își schimbase numele în renume.

Mai târziu am aflat că bătrânul Bidirel a fost primul profesor de vioară al lui Ciprian Porumbescu.

ADDENDUM

DIN POEZIILE MAMEI MELE

Pun câteva din poeziile mamei mele, care a avut un autentic suflet poetic, încercând un sentiment de jenă amestecat în piosul gând pe care i-l închin.

Eu am avut, ușor, ceea ce, ea, și-a dorit cu ardoare.

În faţa acestui omagiu adus, la moartea ei, de poetul Ion Zimbru, drag prieten, pălesc toate încercările mele poetice și îngheaţă toate lacrimile mele, diamante calde, în suflet.

Poezia asta, citită la mormânt, a făcut ca moartea să-i fie o sărbătoare sfântă.

Odată cu Luna

(la mormântul mamei Mariţa Tanasă,
fie-i Ţărâna uşoară!)
Scris de Ion Zimbru
Joi, 30 August 2018 00:00

Se-ntoarce acasă odată cu luna,
s-aşează pe prispa de cimbru bătrân -
ce apă adâncă mai are fântâna
şi-n ciuturi, ce lacrimi cu miros de fân!
Îşi şterge obrazul cu palma curată,
priveşte pe drumul de dinspre copiii,
dar nici o scrisoare nu vine la poartă -
ce mare e luna în ochii pustii!
O candelă veche începe s-aprindă
în colţul păzit de-un păianjen secret,
sărută icoane-agăţate sub grindă,
încet, mai încet, mai încet, mai încet!
Şi pleacă de-acasă odată cu luna
s-aducă nectar pentru flori de caişi -
pe urmă, în flăcări rămâne fântâna
şi-un cântec de greier cu ochii închişi!

Ah! Moldova

De Maria Tanasă
Scrisă prin anii 1991-1992

Ah! Moldovă încercată,
Prin taifune zdruncinată,
Prin Siberii vânturată,
Împărţită, destrămată,
Ruptă în atâta zloată
Şi de cei străini furată.

Jeluie Nistrul şi Prutul,
Pe vitejii şi trecutul
Ce-au luptat zdrobind tumultul
Graniţelor dând tributul,
Ţinând Europei scutul,
Iar azi ai rămas rebutul.

Azi, rănită şi bârfită
Eşti de fraţi ciufuluită
Că ai limba necioplită,
Pronunţia învechită.
Au uitat c-ai fost strunită
Şi prin ani răstălmăcită.

Azi întregul vrea unire
Partea cere întregire,
Ştiinţa-n dumnezeire,
Pentru leagăn şi pruncire.
Daci şi românaşi din fire
Stăpâni pe-mpământenire.

Oasele crucificate
Prin Siberii îngheţate,
Strigă: Mari ai mesei roată!!!
Întruniţi-vă odată,
Rupeţi legea nefondată,
Sloboziţi Molda legată
Să fie ce-a fost odată.

BRADUL

De Maria Tanasă
Scrisă în 1970-1971

În pădure printre brazi,
Totul e misterios.
Veveriţa brun-roşcată,
Printre cetine îşi cată
Conul cel mai norocos.

Un brad mă priveşte falnic,
Arătându-şi măreţia.
Cu-a lui ramuri cruci făcând,
Mă întreabă de mai sunt
Decebali în România.

Eu, cu ochii în mirare,
Nu pricep ce să-i răspund.
Bine-i oare să-i zic drept
Sau e mult mai înţelept,
După el să mă ascund.

Este scris prin cărţi de glorii,
De viteji mari, prin istorii.
Azi e numai defăimare,
Intrigă şi vorbe goale,
Decebal, conducătorii?

N-ai să vezi, sunt o ruşine,
Ne fac rău şi spun că-i bine.
Şi-apoi cine treabă are
Că e ţara-n disperare,
Şi pe masă nu e pâine.

Cometă în fugă

De Maria Tanasă

O cometă-n graba mare,
Rătăcind, zboară prin haos
Spre locaşul sfânt, grăbită
Să pătrundă în pronaos.
Titirez se învârteşte
Peste-un colţ şi după altul
Arătându-şi strălucirea,
Prinsă-n luptă cu neantul
Templu-şi ţipă depărtarea,
Ea parcurge înc-o roată
Trece prin noian de stele,
Intră-n naos dintr-odată.
În genunchi pe veşnicie,
Roabă-n raze se-mpleteşte,
Când lui Dumnezeu se roagă
A-i sfinţi a ei poveste.
Dumnezeu spre ea se-ntoarce,
Cu ambrozie o-mbie
Şi-n mir sfânt, Divitatea
O botează-n veşnicie.

IDEI ASCUNSE

De Maria Tanasă
Scrisă în anii 1979-1980

Prin fascicoli de lumină,
Ochi-și pleacă, redactând,
Un poet ce-mbătrânește
Tot plecat și tot tăcând.

Condeiază cu peniţa
Încercări la nesfârșit,
Condamnându-se, în taină
Şi pledând, nemulţumit.

Cântărește în balanţă
Şi-n sfială, firea lui,
Tăinuind, cu strășnicie,
Anii donaţi scrisului.

N-a voit să se afirme.
S-a oprit, s-a tot oprit,
A scris mult, a scris și bine,
Pare tot de neclintit.

Nădușește, fără noimă,
Tot scriind și rescriind,
Timpul, nea, i-a prins în creștet,
Slova-n versuri rânduind.

Pentru ce atâta patos,
În arhaicul neconvins?
Spune-i lumii tot secretul
Şi vei fi de neînvins.

Înţelegerea mea despre Sfanta Carte

De Maria Tanasa

La inceput, un haos,
Un amalgam era.
Vulcani aprinsi prin ape
Un tot ce fumega.
Doar Duhu-ntelepciunii,
Deasupra se plimba,
Si in miimi micronici
Intregu masura.
A limpezit Lumina
Si-aceasta s-a ales.
Iar cumpana Zi- Noapte
A-ntins-o-n Univers.

Prin vasta Sa Putere
Turna taria cer
Formand stele si astri
Nespusul inginer.
Din orice varf de unda
Un absolut forma
Si-ntreaga geometrie
Pe Univers turna.
Din ruga Slavei Sale
Imensul Dumnezeu,
Parcă Pământul nostru,
Pe nesfârşitul hău.
Cu-ntinderi de verdeaţă,
Ticsit în vietăţi.
Cu ape şi miliarde
De peşti, varietăţi.
Prin aer, multe păsări
Cu harul de-a cânta,
Formând apoi şi oameni,
După Icoana Sa.
Donează Omenimii
Întregul Univers.
Pe globul de Altare
De Mâna Sa ales,
Urmează începutul
Când Domnu-Şi vrea un neam
Apropiat de Sine-Şi,
Creându-l pe Adam.
Şi pentru că-l iubise
Stingher nu l-a lăsat.
I-a scos din piept o coastă,
Pe Eva a format.
Scăldându-i în Duh Sfântul,
În Rai i-a ocrotit.
„Poruncă”. Să n-atingă
Copacul cel oprit.

Dar şarpe, Luciferul
Râvnind la Tronul Sfânt
Prin intrigi mult trufaş
Le-a dat dezlegământ.
Şi Eva, pofticioasă,
A rupt un fruct din ram,
Gustându-l cu placere,
Servi şi pe Adam.
„Atunci!!!” Păcatul mare
S-arată săvârşit
Atoateştiutorul
Din Rai i-a izgonit.
I-a îmbrăcat în blănuri
Şi pe pământ i-a dat.
De infidelitate,
Domnu i-a blestemat.
Apoi, Raiul cu săbii
Stăpânu a-mprejmuit.
Pe Lucifer şi oastea-i
În iad i-a azvârlit.
Din iad, negrii satanici
Ieşeau şi comentau
Iar pe Adam şi Eva
Îi tot împedicau.
Cei doi îşi cătau hrană
Strivind pământ în mâini.
Satanicii ţipau
Că-n sol ei sunt stăpâni.
Pământul e al nostru.
De vreţi să vă hrăniţi,
Semnaţi-ne că neamul
Pe veci ni-l dăruiţi.
Adam şi Eva, cuplul
Flămând şi însetat
Se-nşeal-a doua oară,
Răbojul au semnat.

Târziu, lăsaţi în pace,
De iadul cel hain
Aduc doi fii în lume
Pe Abel şi Cain.
Cain lucra pământul,
Iar Abel creştea oi,
Ducând la Ceruri pârga,
Din roade amândoi.
Cain era mai sobru,
Mai greu de înţeles.
Abel dona din suflet
Bogatul lui progres.
Când Dumnezeu în Faţă
I-avea pe amândoi,
Se ataşa mai lesne
De Abel, cel cu oi.
Cain crezând că Domnul pe Abel îl stima
L-a omorât în camp,
Dar vai de viaţa sa.
Sute de ani, în rânduri,
Blestemul l-a lovit
Din sângele vărsat,
Pe câmpuri irosit.
Şi Dumnezeu din Ceruri
Cu groază i-a tunat,
Pecete-ţi pun, Caine!
În veci să fii marcat.

***

Adam şi Eva au alt fiu
Şi Set e-al său nume.
Din Set roiesc pe-acest pământ
Tot nume, prin mari nume.
Lameh, din rang patriarchal,
L-a răsădit pe Noe.

Lui Noe, Domnu-i porunci
Să-şi facă o canoe.
Când omenirea pe pământ,
La depravări dedată
Creşteau şi pruncii în desfrâu
Pe Terra viciată,
Atunci Pământu-mbolnăvit,
Strigă rănit la Domnul
„Curăţă-mă Părinte Sfânt,
Că m-a scârbit tot omul.”
Puternicul, ce a creat
Pământul pe neante,
Potopul a dezlănţuit,
Pe puncte culminante.
În grabă Noe a intrat,
Cu fii, nurori şi soaţă
În arca la refuz tixită
De-un regn select de viaţă.
Când regnul de perechi, perechi
Îndeplini sorocul
Potopul s-a dezlănţuit
Mai repede ca focul
Ţâşneau izvoare din adânc
Şi forfecau pământul
Unindu-se cu fulgerul
Cu trăsnetul şi vântul,
Domnul din Cer a slobozit
Prin jgheaburi, mari puhoaie
Şi tot pământul s-a umplut
De crunt ocean din ploaie.
Căzu potopul ne-ntrerupt
Vreo patruzeci de zile
Pierind suflarea de pe sol
Şi-a zborului oştire.
Rămase arca-n val plutind
Cinci luni trecând prin toate,

Oprindu-se pe Ararat,
Pe vârfu-i ca-n cetate.
Şi încă după alte luni,
Când s-a uscat pământul
Ieşeau perechile pe rând,
Precum Le-a spus Cuvântul.
Iar Noe a ieşit şi el
Cu fiii săi pe nume
Iafet, Ham, Sem şi-a lor soţii,
Cei ce-au format iar lume.
Şi Dumnezeu, prin Curcubeu,
Pe sacre legăminte,
I-a întărit, i-a ajutat
Să meargă înainte.
Din Sem cel bun s-a reprodus
Prin secole brăţara
Prinzând în speţa sa de neam
Pe Avraam şi Sara,
Perechea ce-a primit poveţi
În Canaan să plece
Să-l ia cu dânşii şi pe Lot
Dar Lot pe-alt drum merge.
E Lot cel care-a desluşit
Prin Biblii, Meteora
Cu Sfântul Foc ce-a mistuit
Sodoma şi Gomora.
Perechea Sara şi Avram,
Primesc darul cel mare,
Pe fiul lor numit Isac,
Dus jertfă la Altare.
Cinstitul tată pregătit
Pe fiu prinos să-l ardă,
Dar Dumnezeu i-a dat din Cer
Berbec legat de-o coardă.
Nespus Avram s-a bucurat
Primind în sân nepoţii

Doi gemeni din fiul Isac
Şi din Rebeca, sorţii.
Isau e-ntâiul, Iacob prim
Rămaşi cu nume Sfinte
Iedom, iar Iacob, „Israil
Pe neam de neam sorginte”.
Fugind cu drept de-ntâi născut,
Trăieşte-apoi idila
Primind pe Lia de soţie
Ceruse pe Rahila.
Iacob, Israel drept de-ntăi
Dă doisprezece arbori
Ce sunt veniţi pe patru căi
Ai Bibliei vechi, martori!

***

Lia lui Iacob i-a adus
Patru feciori frumoşi nespus.
Rubeu, Simeon, Levi,
Iuda. Şi-apoi se opri.
Rahila mult s-a bucurat
Că sora Lia a stagnat
Şi-i dă pe Bilha roaba sa
Lui Iacob, spre a naşte ea.

***

Şi roaba a născut doi fii
Drept pe genunchii Rahilei.
Dan, Neftali. Ambii fraţi
Prinos ei sunt Rahilei daţi.
Stearpă Rahila era,
Dar cu pruncii se mândrea.
Iacob o iubea nespus
De mândria ei pătruns.

Lia s-a cam dezmembrat
Pe-al ei trup s-a supărat.
Dar luând pe roaba sa
Noaptea lui Iacob i-o da
Zilpa, pe nopţi de mister
Dă pe Gad şi pe Aşer.
Lia iar s-a bucurat
Preamărind pe-al său bărbat.
Dar Iacob o neglija
Numai cu Rahila sta.
Întamplare, se ivi
Mandragorele Liii
Când Rahila le-a văzut
Surorii ei le-a cerut.
Lia s-a înfuriat
Şi Rahilei i-a strigat
Tu, bărbatul mi-ai luat
Acum ceri şi de mâncat?
Poftă Rahila având
I-a zis Liei suspinând,
Mandragorele de-mi dai
Pe Iacob la noapte-l ai.
Lia primi din nou dar
Pe feciorul Isahar
Apoi mai primi plocon
Pe feciorul Zabulon.
Şi cu doi fii în adopt
Lia are opt fii, opt.
Zămislind acum, din nou,
Are pe Dina cadou.
Lia mândră se purta
Iar Rahila suferea,
Sterpiciunea îşi plângea
Şi la Domnul se ruga.
De ea Domnul s-a-ndurat
Pe Iosif i l-a donat.

***

Biblia ne-a povestit
Că Iacob s-a-mbogăţit,
Dumnezeu i-a dăruit
Tot ce-n viaţă şi-a dorit.
Avea cai, cămile, boi,
Şi zecile mii de oi.
Iată-n noapte a visat
Că Dumnezeu l-a strigat.
“Israile! Te-ajut Eu
Să pleci în pământul tău.
Simbria, socrul Laban,
Ţi-a schimbat-o an de an.
Însă eu te-am întărit
Şi averi ţi-ai încropit.
Pleacă, nu-l înştiinţa
Că te poate încurca.
Al tău socru e nedrept,
Nu-i cinstit, nici înţelept.
Ieşi cuminte cu ai tăi,
Te voi însoţi pe căi.
Iacob totul şi-a luat
Şi în grabă a plecat.
A plecat de la Laban
Spre părinţi, în Canaan,
Iacob soli şi-a pregătit
Pe Isau l-a şi vestit.
Isau şi-a strâns oştile
Să-şi ajute fratele.
Iacob în genunchi a stat,
De iertare l-a rugat.
Isau, geamănul cel bland
L-a iertat pe loc, plângând.
Iacob l-a rugat din nou
Să primeasca darul său.
Isau, mult bogat şi el

Nu dorea daruri defel.
Dar Iacob a insistat
Şi Isau a acceptat.
Iacob, în genunchi, plângând,
Pe ai săi recomandând.
Isau iar l-a îmbrăţişat
Şi l-a binecuvântat.

***

Misterele Nopţii

De Maria Tanasă
Scrisă în 1987

Când asfinţitul inundat în purpur
Pe după munte soarele piteşte,
Luceferii se-mbracă-mpărăteşte
Iar luna cu beteală se găteşte.

O zare, printre zări, se încâlceşte
Sub bolta de oglinzi cernând din stele
Un colb mărunt din multe pietricele
Cu ţânte de cristale între ele.

Luceferii transformă în inele,
Suprema lor coroană de lumină
Scântei pictează-n pânza neagră fină
Geometrică peste pământ cortină.

Noaptea prin voal misterelor se-nchină,
E ajutată-n frac să se îmbrace.

Abia în zolii zilei se retrage,
Clipind tot dese ancestrale mage,
Cu umbra-i tot prin umbre-ncet se trage.

Rugă Luceafărului poeziei noastre

De Maria Tanasă
Scrisă în copilărie, 1951-1952

Ca pe Dumnezeu din ceruri
Plin de-al astrelor lumină,
Ca pe-un tot fără de margini
Te rog să m-ajuţi, hai, vină!

Adă-n viaţa-mi mohorâtă,
Strălucirea dintr-o rază
Prinde-mi farmec în cuvinte,
Dă-mi tărie şi veghează.

Fă din mine universul
Scrisul meu prefă-l planete
Necuprinsul fă-mi-l cale
Să-l parcurg pe îndelete.

În granit toarnă-mi puterea
Vast întinde-mi coarda minţii,
Slova mea prefă-o-n hrană
S-o vrea pruncii şi părinţii.

Înţelepţii să propage
Slova-mi în viitorime,
Eminescule! Dă-mi darul
Să vorbesc numai în rime.

Poezie scrisă după Revoluţie din 1989 când a trecut un parlamentar rus prin ţara noastră, denigrând-o.

Rugăciune în strigăt!!!

De Maria Tanasă

Măicuţă Sfântă din icoană
Ce-ai mântuit atâtea naţii,
Întoarce-te spre noi, Stăpână,
Fereşte-ne de-atâţia alţii
Ce ne-ar sorbi-ntr-o-nghiţitură
Cu troscotul din bătătură.

Întoarce-te spre noi, Curată,
Şi toarnă linişte-ntre neamuri.
Stârpeşte răul ce se ţese
Aşează noi vlăstare-n ramuri
Distruge toată viitura
Ce ne detestă-nvăţătura.

Măicuţă! Ştii din veac de veacuri
Poporul meu, numit viteazul
A tolerat cu stoinicie
Pe mulţi ce i-au rănit obrazul,
Primiţi la noi în ospeţie.
Dar când n-a mai putut răbda, ah
Şi vai, cutreelor din preajma sa.

A noastre inimi, cer fierbinte
Să ne ajuţi părinte, Sfinte,
Şi deversează-n negrul mării
Urgiile din preajma ţării.
Iar cei porniţi pe mişelii,
Cu de la diavol lăcomii,
Trimite-i Doamnă pe pustii.

Notă: Acel parlamentar rus numit Jirinovschi se întreba, „De unde România? Ea nu există pe glob. O parte să fie luată de ucraineni, o parte de unguri şi alta de bulgari. Iar restul, teren de pregătire militară”. Aşa am auzit la aparat comentând, un reporter, şi am scris poezia aceasta.

Taină adevăr

De Maria Tanasă

Am ascuns zestrea primită,
La botez, de la Hristos,
N-am plimbat-o pentru lauri
Să mă-ncarce de folos.
Ascunzând-o foi pitite
Numai langa sânul meu,
Tainic, am expus-o tainic
Tatălui Sfânt Dumnezeu.

Din izvoare virtuoase
Ce prin ani s-au perindat
În lumina lor cea lină
Scrisul mi l-au meditat
Astăzi vreau să-ncerc tiparul
Dându-mi numele-n alt nume
Să ascult ce spune tonul
A mai multor voci din lume.

ZIC MIE

De Maria Tanasă

Nu ispiti, nu cerceta,
Că vei găsi ce nu vei vrea.
Nu cerceta, nu ispiti
Te ingrozeşti ce vei găsi.

Nu condamna ce n-ai văzut
Nici când vezi tu, n-ai priceput.
Nu-nvălmăşi creând idei
Pe limba ta poţi să şi piei.

Cei mulţi dau randamentul mic
Puţinii dau mult. De asta-mi zic
Lipseşte-te de tagma lor
Că mulţii poartă fals onor.

Cuprins